

NATSUKI SHIZUKO

A CHRISTMAS
ON THE
FROST

Vũ Thuỳ Linh dịch

CHƯƠNG 1

NHỮNG NGƯỜI ĐỨNG BÊN HỒ

1.

Ngày 3 tháng Một...

Trên chuyến tàu cao tốc Asagiri đi về hướng Gotemba rời ga Shinjuku lúc giữa trưa, các chỗ ngồi gần như đã được lấp kín trước khi xuất phát. Cùng thời điểm đó, tại một đường ray khác, chuyến tàu đến ga Hakone Yumoto cũng đã sắp hết chỗ. Có vẻ như hành khách là những người đã dành ngày mùng một và mùng hai ở Tokyo, rồi từ hôm nay cho đến chủ nhật – ngày mùng bốn, họ sẽ đến nghỉ ngơi tại suối nước nóng ở Hakone.

Tuy nhiên, hành khách trên chuyến tàu đi Gotemba hầu hết là những người vừa đi lễ đầu năm ở đền Meiji Jingu¹ nên khi đến ga Machida, quá nửa đã xuống tàu. Dọc tuyến đường này không có khu du lịch cũng như suối nước nóng. Tuy đích đến Gotemba có gần núi Phú Sĩ và Phú Sĩ Ngũ Hồ nhưng hiện đang là mùa đông, không phải là mùa du lịch. Gần đến ga cuối, hành khách trên tàu chỉ còn lại chưa đến một phần năm.

Ở Tokyo, thời tiết đang ấm áp và khô ráo nhưng khi đi qua Matsuda² thì bầu trời bắt đầu âm u mây tuyết. Hai giờ chiều, tàu đến ga Gotemba thì tuyết bắt đầu rơi nhẹ. Rời khỏi toa tàu vắng vẻ một mình, Ichijo Haruo rút cổ sâu vào chiếc khăn quàng cổ rồi lơ đãng nhìn bức trần và những cột trụ cũ kỹ của điểm chờ tàu một cách hoài niệm.

Nhà ga chính cũng là một công trình bằng gỗ đã ngả màu thời gian. Khi cô bước ra khỏi cửa soát vé cũng là lúc đồng hồ dưới mái nhà hình tam giác chỉ hai giờ ba phút.

(Nơi này quả thực phù hợp với tên gọi “nhà ga”...)

Tuyết đang rơi lất phất trên quảng trường không mấy rộng rãi ở trước ga, phía đối diện có mấy cửa hàng bán đồ lưu niệm và lữ quán nho nhỏ. Dưới mái hiên của lữ quán, vòng hoa trang trí ngày tết rung lên trong gió lạnh.

Những người vừa xuống tàu nhanh chân rảo bước về nhiều hướng khác nhau. Có lẽ vì giờ vẫn chưa đến mùa nên cũng không có nhiều nhóm khách trẻ tuổi đến để trượt tuyết hay trượt băng.

Những chiếc taxi có gắn số hay xe chở khách di chuyển đông đúc trên quảng trường. Một chiếc taxi không có khách dừng trước mặt Haruo nhưng cô chỉ lắc đầu và đi về con đường phía bên trái nhà ga. Ở đó có một tấm biển đề “Bến xe bus”.

Thấp thoáng đây đó có những tấm biển ghi tên chuyến xe bus. Ở bến có khoảng hai, ba chiếc xe đang đỗ, khói phả ra từ ống xả khí trắng xóa.

Cô đã được dặn dò kỹ càng rằng lên chuyến xe đi về hướng Asahigaoka là có thể đến được biệt thự trên núi của Watsuji Mako. Mako cũng có nói rằng sẽ cử ai đó trong nhà đến đón cô ở Gotemba, nhưng vì thấy không thoải mái nên cô đã từ chối. Cô đã hứa trước khi lên xe sẽ gọi điện đến biệt thự.

Chuyến xe đi về hướng Kawaguchiko và Asahigaoka có chung một tấm biển báo. Có vẻ như xe sẽ đi từ Fujiyoshida đến Kawaguchiko và có dừng lại ở Asahigaoka. Asahigaoka chính là thị trấn nằm ở vị trí trung tâm, thông thoáng nhất ở Yamanakako.

Cô đọc bảng lịch trình xe chạy, có vẻ như chuyến xe này cứ hai tiếng lại có ba chuyến. Chuyến xe tiếp theo sẽ xuất bến vào lúc hai rưỡi.

Haruo lấy từ chiếc cặp đang đeo sau lưng ra chiếc ví đựng tiền xu và một cuốn sổ tay rồi đảo mắt nhìn xung quanh tìm bất điện thoại công cộng. Bỗng dưng, một người đàn ông to lớn bước đến đứng chắn tầm mắt của cô.

“Cô muốn đến Kawaguchiko à?”

Người đàn ông vô tư hỏi với ngữ điệu trầm và nặng. Cơ thể to lớn của anh ta khoác một chiếc áo lông đen dài, gương mặt tạo cảm giác hơi đáng sợ và đôi môi dày. Nhìn anh ta cỡ khoảng ba mươi hoặc hơn một chút.

“Không, tôi muốn đến Yamanakako”, Haruo đáp.

“Yamanakako nằm ở hướng nào vậy?”

Đối phương cười khẽ rồi tiếp tục hỏi, đồng thời quan sát Haruo. Lúc này cô đang mặc một chiếc áo khoác Burberry bên trong có lót lông và đi boots cao cổ màu nâu. Cô khoác một vali hành lý nhỏ trên vai, nhìn kiểu gì cũng giống một nữ nhân viên công sở đang đi du lịch một mình.

“Hướng Asahigaoka”.

“Ồ, vậy là chúng ta cùng đường rồi. Nếu cô không ngại thì có thể đi cùng xe với tôi”.

Anh ta chỉ về phía chiếc xe thể thao màu bạc đang đỗ bên kia quảng trường. Đó là một chiếc xe mui cứng của Benz, biển số ở Tokyo.

Haruo hết nhìn chiếc xe rồi lại quay sang nhìn người đàn ông với ánh mắt thâm trầm. Những lời mời thế này không phải là hiếm. Cũng có không ít người xuất phát từ lòng tốt chân thành mà lên tiếng mời đi nhờ xe, khi thấy có người một thân một mình đi đến nơi xa lạ. Nghĩ vậy, nên cô đồng ý đi nhờ với tâm trạng biết ơn. Việc không cảm thấy nghi ngại với chuyện này có lẽ là bởi cô đã quen với văn hóa bắt xe đi nhờ của người Mỹ. Tuy vậy, việc có nhận lời hay không vẫn là quyết định của trực quan sau khi đánh giá về con người đối phương.

Haruo suy nghĩ một lát rồi đáp.

“Cảm ơn anh, nhưng bạn tôi đã hẹn sẽ ra đón ở bến xe bus rồi”.

Người đàn ông nhìn xuống cuốn sổ và ví tiền lẻ trên tay cô rồi hỏi: “Đã quyết định vậy rồi à?”

“Bây giờ tôi đang định gọi điện cho bạn”.

“Vậy ta cứ đến thẳng nhà bạn cô là được mà”.

“Vâng, nhưng mà...”

“Nhưng tôi muốn hỏi han một chút về tình hình của biệt thự trên quãng đường từ bến xe đến đó...”

“À, quả thực là có lẽ tôi nên đi xe bus thôi”.

“Vậy sao? Thế thì tạm biệt nhé”.

Người đàn ông nhíu mày với vẻ nuối tiếc nhưng ngay lập tức vui vẻ đáp lời.

Sau khi nhìn anh ta ngồi vào ghế lái và lái xe đi, Haruo trở lại ga. Dưới gốc một cây rẻ quạt đã trụi lá, cô tìm thấy một bộ điện thoại màu vàng.

“Không biết người đàn ông vừa nãy là một kẻ nguy hiểm hay mình có thể đi nhờ xe anh ta nhỉ?...”

Haruo vừa nhìn vệt bánh xe trên tuyết vừa nghĩ. Khi nãy, trực giác của cô chưa kịp hoạt động. Tuy vậy, cô vẫn cảm thấy may mắn vì đã từ chối đề nghị của anh ta.

Cô bước vào bộ điện thoại để gọi đến biệt thự. Thôn Yamanakako nằm trong lòng thị trấn Yamanakako và ở phía ngoại thành Gotemba.

Chuông điện thoại reo ba hồi.

“Xin chào, nhà Watsuji xin nghe ạ”, một giọng nữ trẻ trả lời. Đây không phải là giọng Mako, có lẽ là cô giúp việc đến từ Tokyo. Haruo dứt thêm một trăm yên vào máy và nói: “Xin chào, tôi là Ichijo. Cô Mako có ở đó không ạ?”

“Có, xin cô chờ một chút ạ”.

Sau khoảng hai, ba phút, cuối cùng đầu dây bên kia cũng vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng. “Alo?”, ngay lập tức cô nhận ra đó chính là Mako.

“Mako à? Tôi vừa mới đến Gotemba”.

“A, chào cô. Em chờ cô mãi”.

“Vì cũng muộn rồi nên em đang lo không biết có chuyện gì không”.

“Xin lỗi, tối qua tôi có đi chơi mạt chược với mấy người bạn ở lớp kịch bản nên sáng nay ngủ quên mất. Công việc bên đó có tiến triển gì không?”

“Cũng có... Nhưng quả nhiên là không có cô xem qua giúp thì em hơi lo...”

Cô nói rằng mình sẽ lên chuyến xe lúc hai giờ rưỡi và nhờ Mako đến đón ở bến Asahigaoka. Có lẽ khoảng bốn mươi phút nữa sẽ đến nơi.

“Mọi người tập trung đông đủ rồi chứ?”

Nghe thấy tiếng người vọng lại từ trong điện thoại, Haruo hỏi.

“Hầu hết đã đến từ hôm qua rồi ạ. Hiện ở đây vẫn còn thư ký trưởng của công ty và một vài người giúp việc, nhưng đến khi họ về thì năm nay sẽ có chừng tám người”.

“Toàn người nhà phải không?”

“À, vâng”.

“Chắc chắn là không phiền gì chứ? Toàn người thân trong nhà mà tự nhiên một kẻ lạ mặt như tôi lại xen vào...”

“Không, không có vấn đề gì đâu ạ. Em còn phải cảm ơn cô đã mất công tết nhất mà đến tận nơi xa xôi thế này. Mẹ em với mọi người cứ phàn nàn mãi về việc em nài nỉ cô như thế. Nhưng cô nhận lời đến đây thật tốt quá...”

Cô thở dài một tiếng nhẹ nhõm.

“Được rồi, vậy tôi sẽ không khách sáo nữa”, Haruo đáp rồi cúp điện thoại.

Khi cô khoác cái túi du lịch đang đặt dưới chân lên và bước ra khỏi bộ điện thoại, tuyết đã bắt đầu rơi dày hơn. Chiếc balo tuy không lớn lắm nhưng lại khá nặng vì cô đã nhét vào đó cuốn từ điển quen dùng và tài liệu gốc bằng tiếng Anh.

Watsuji Mako là sinh viên năm cuối khoa Văn học Anh của trường Đại học Nữ sinh Tokyo. Haruo là đàn chị học trước cô ba khóa, hiện đang học thêm để trở thành biên kịch, nếu trong hoàn cảnh bình thường thì không nhất thiết phải gọi bằng “cô”. Tuy nhiên, Haruo từng có thời gian làm gia sư riêng dạy hội thoại tiếng Anh cho Mako, thế là từ đó đến nay Mako luôn gọi cô là “cô” như thế.

Gia đình của Mako tương đối phức tạp. Ông bác ³ của cô, Watsuji Yohei là giám đốc của tập đoàn dược phẩm lớn thứ năm tại Nhật, tên tuổi của ông và công ty được cả nước biết đến. Đại gia đình Watsuji có truyền thống cứ đến dịp năm mới lại tập trung tại một trong những biệt trang mà Yohei sở hữu, đến cả nhân viên và người giúp việc cũng cho về nghỉ để tận hưởng hai hay ba ngày sum vầy bên nhau, không có người lạ. Năm nay, biệt trang bên hồ Yamanaka đã được chọn. Bình thường lẽ ra chẳng bao giờ có việc Haruo được mời tham gia những dịp thế này, nhưng vì lời nhờ vả bất ngờ của Mako mà cô đã cấp tốc đến đây. Cô ấy nhờ cô đến giúp hoàn chỉnh luận văn trước khi nộp.

Đề tài của luận văn là phân tích các tác phẩm của Virginia Woolf, chủ yếu là cuốn “Bà Dalloway”. Hiểu biết của Mako về Virginia Woolf cũng tương đối đầy đủ và sâu sắc, nhưng không biết có phải do theo học một trường tư thục liên thông từ tiểu học lên đến tận đại học, không phải thi đầu vào hay không mà khả năng ngôn ngữ của cô có phần hạn chế. Chẳng những thế, luận văn của khoa Văn học Anh đều phải viết bằng tiếng Anh, sau khi nộp còn phải thi nói nữa. Để kịp nộp luận văn vào ngày 10 tháng

Một, Mako đã nhờ Haruo đến đọc luận văn, tìm lỗi sai đồng thời giúp cô luyện thi nói.

Lời nhờ vả đột ngột đó đến sau Giáng sinh, dường như Mako bất ngờ đánh mất sự tự tin vốn có. Nhìn gương mặt cầu xin như sắp khóc của cô, Haruo không tài nào từ chối nổi. Không, dù có là lời nhờ vả trái với lẽ thường thế nào đi chăng nữa thì đứng trước Mako có lẽ cô cũng không tài nào cự tuyệt được. Một cô gái cả ngoại hình và tâm hồn đều mỏng manh như một đóa hoa lan được nuôi trồng trong nhà kính thì ắt hẳn đều khiến tất cả những người xung quanh đều nảy sinh cảm giác muốn che chở. Nói cách khác, cô ấy được ông trời ban cho một sức hấp dẫn tự nhiên khó có thể chối từ.

Ngay cả trong một gia đình có nhiều mối quan hệ rắc rối như nhà Watsuji thì cũng chỉ có một mình cô ấy được tất cả mọi người yêu quý.

Sự thật hiển nhiên rằng Mako luôn được tất cả mọi người yêu thương. Tuy nhiên, đây lại là nguồn cơn cho mọi bi kịch.

2.

Khi chiếc xe bus rời đi, tại bến xe vẫn còn khoảng mười người.

Khi chuyển bus với lịch trình cố định hai tiếng rưỡi rời điểm cuối trước ga Gotemba, ra khỏi con phố buôn bán tấp nập và đi vào con đường số 138, cô có thể thấy núi Phú Sĩ xuất hiện sừng sững ngay trước mắt. Dù ngọn núi đang được tuyết bao phủ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn trắng xóa. Từng dải màu xanh xám chạy dọc từ trên đỉnh xuống làm cho ngọn núi càng có vẻ dửng dưng đầy nguy hiểm.

Chiếc xe di chuyển trên con đường trải bê tông, chậm chậm vào cua và dần lên dốc. Núi Phú Sĩ lúc nào cũng lừng lững qua tấm kính trước xe. Hình ảnh này mang đến cho cô ấn tượng hoàn toàn khác với ngọn núi mà cô vẫn nhìn qua cửa kính tàu shinkansen. Ngọn núi hùng vĩ to lớn kia khiến cô có cảm giác nó đang ở ngay trước mặt.

Haruo bắt đầu có cảm giác mình thực sự đang đến gần vùng Phú Sĩ Ngũ Hồ.

Tuyết cứ thế rơi nặng hạt dần, rồi thi thoảng lại tạnh. Dọc hai bên con đường là những ruộng rau và hàng cây tuyết tùng kéo dài, thi thoảng có những cây đã trụi sạch lá. Giữa dãy nhà san sát nhau kéo dài thẳng tắp là những cây lộc diệp tùng vươn mình cao vút như muốn xuyên thẳng đến bầu trời. Tuyết cũng bắt đầu đọng lại giữa các thân cây. Ánh tà dương đỏ quạch dần bao trùm lên những ngọn cây. Trước mặt bọn họ vẫn là núi Phú Sĩ, và dưới chân núi vẫn là những mái nhà nằm san sát nhau nhìn hết như một tấm bình phong che bớt tầm nhìn của con người đến ngọn núi kỳ vĩ phía sau. Cô hiểu rằng mình sắp tiến vào sâu bên trong vùng gần chân núi đó.

Loa trên xe bus thông báo khi họ gần đến bến, khoảng một hai người chuẩn bị xuống xe. Hầu như không có khách nào lên thêm cả.

Bọn họ đến một con dốc quanh co. Chiếc xe vòng theo những góc cua rộng mà con đường vẽ lên khi gần đến điểm đến cuối cùng. Đi hết quãng đường, trước mặt bọn họ là một đoạn giao cắt xuất hiện tấm biển lớn với hàng chữ “Tỉnh Yamanashi – Làng Yamanakako”.

Qua khỏi đoạn giao cắt, cô lại nhìn thấy tấm biển khác đề “Đèo Kagosaka”.

“Đèo Kagosaka có độ cao 1015 mét so với mực nước biển. Trước đây, con đường này từng mang tên Kamakura Kaido, là con đường chính vận chuyển hải sản và muối cũng như đưa văn hóa Kamakura và Edo đến với Koshu. Tuy nhiên, đèo Kagosaka cũng được biết đến là một vùng chịu thiệt hại nặng nề của bão tuyết. Điểm tiếp theo là Asahigaoka”.

Giọng nữ hướng dẫn viên trên loa vừa kết thúc thì xe đột ngột xuống dốc. Tuyết vẫn cứ rơi mỗi lúc một nặng hạt hơn, những căn nhà hai bên đường đều được phủ một lớp tuyết trắng xóa.

Hình như đây đã là khu biệt thự ven hồ Yamanaka. Kết cấu của từng tòa nhà đều khác những căn nhà dân bình thường dọc con đường dẫn đến đây với những thiết kế đa dạng và hợp thời.

Khi xuống đến chân dốc, họ có thể nhìn thấy mặt hồ. Đi hết con đường phía trước, chính là bến xe bus Asahigaoka.

Khi đứng dậy, Haruo có thể nhìn thấy Mako đang đứng đợi dưới mái che ở bến. Cô mặc áo khoác dài màu hồng anh đào và trên đầu có quấn một chiếc khăn màu nâu sậm. Bên dưới là một chiếc váy cùng màu với khăn cùng đôi boots cao gót khoe đôi chân mảnh khảnh thẳng tắp. Dù có gặp nhau bao nhiêu lần thì ở cô ấy vẫn toát lên vẻ mỏng manh và đài các. Phải một lúc Mako mới nhìn thấy Haruo trên xe và ngay lập tức cô vẫy tay, gương mặt trắng xanh chợt nở một nụ cười.

Khi Haruo vừa xuống xe, Mako đã nhanh nhẩu nói: “Chúc mừng năm mới”, Haruo mỉm cười đáp lại. Hơi thở phả ra từ miệng họ trắng xóa.

“Ở đây lạnh nhỉ?”

Mako ngược mắt nhìn Haruo với vẻ quan tâm. Trên gương mặt của Mako là một đôi mắt nhỏ cùng sống mũi thanh mảnh, một vẻ đẹp thuần Nhật. Từ khuôn miệng đến gò má là một đường cong đầy đặn, nhìn vừa dịu dàng vừa đáng yêu.

“Đúng là có hơi lạnh, nhưng không sao đâu”, Haruo vừa trả lời vừa vận động cơ thể một chút.

“Lẽ ra em nên lái xe đến đón...”

“Đi bộ từ đây về nhà em khoảng bao lâu?”

“Nếu đi nhanh thì tầm mười lăm phút ạ”.

“Thế thì không sao đâu”.

Dọc đường xe bus có cây xăng, quầy hàng ăn uống phục vụ khách đi ô tô cùng một vài gian hàng bán đồ lưu niệm. Cũng có một vài con ngõ nhỏ, dường như đây chính là vùng trung tâm sầm uất nhất của khu Asahigaoka.

“Nhà em ở hướng này ạ”.

Mako nhìn về phía hồ và đưa tay trái chỉ về phía ngọn núi.

“Đó là khu phía Tây của vùng biệt trang Asahigaoka, rất yên tĩnh...”

Haruo đi theo cô, cùng bước qua cây cầu cho người đi bộ và hướng về phía hồ. Tuyết vẫn rơi dày. Cũng có một vài chiếc ô tô chạy qua để lại vệt bánh xe trên đường nhưng tuyết nhiên không thấy một khách bộ hành nào.

“Nước trong hồ đóng băng rồi chứ?”

“Cũng tùy chỗ. Vùng nào nước chảy xiết thì vẫn chưa đâu ạ”.

Nước trên mặt hồ có màu xanh nhạt, thỉnh thoảng có vài gợn nhấp nhô như thể những con sóng bạc đầu bị đóng băng ngay khi

đang nhô lên. Trên mặt hồ có khoảng một hai con thuyền, có vẻ như đang câu cá ốt me. Ngoài ra không có người nào ra trượt băng cả. Bụi lau sậy ven hồ rung mình lên theo từng cơn gió lạnh. Cảnh vật nơi đây có hơi tiêu điều, nhưng núi Phú Sĩ sừng sững xa xa lại làm cho khung cảnh trở nên kỳ vĩ.

Ven hồ có cả khách sạn, trước cửa vẫn còn trang trí kadomatsu truyền thống, khoảng sân rộng trồng bạch dương phía trước có dàn loa phát nhạc.

“Mùa đông thì cũng chỉ vào dịp tết chỗ này mới có khách nghỉ lại thôi ạ”, Mako vừa nhìn về phía khách sạn vừa nói.

Cách khách sạn một đoạn lại là những căn biệt thự nối tiếp nhau. Asahigaoka nằm ở phía Bắc của hồ, với khu trung tâm được bao quanh bởi ba dãy biệt thự liền kề nhau. Trong khoảng vài trăm mét từ tuyến đường xe bus quanh hồ có khá nhiều lối rẽ, và từ những lối rẽ đó lại có những con đường nhỏ dẫn vào từng ngôi nhà.

Đến ngã rẽ thứ ba từ Asahigaoka, Mako rẽ trái. Họ quay lưng lại với hồ nước và đối diện một con dốc hướng lên. Trên mặt đường đóng băng có chút tuyết đọng lại, tuyết còn vương cả trên hàng cây hai bên đường. Cách đường lớn một khoảng không xa là những mái nhà cũng được phủ đầy tuyết.

“Đường hơi trơn, cô cẩn thận nhé”.

Ở đoạn đầu, những căn biệt trang san sát với nhau nhưng càng đi lên thì khoảng cách giữa những ngôi nhà ngày càng rộng ra. Hầu hết biệt thự ở đây đều mang phong cách phương Tây nhưng cũng xen kẽ hai ba căn được xây theo lối truyền thống thuần Nhật. Khoảng trống giữa những ngôi nhà được trang trí bằng hàng cây lớn như tuyết tùng, lặc diệp tùng, linh sam hay bạch dương.

Hoàng hôn dần buông, mây tuyết kéo đến khiến trời tối nhanh và cũng trở nên lạnh lẽo hơn. Đó đây, những ngọn đèn hao hao giống đèn dầu ở London bắt đầu được thắp lên. Hầu hết những

ngôi nhà quanh đây đều đóng kín cửa. Nếu không có một vài khu nhà lớn còn treo biển hiệu ký túc xá của công ty hay trạm xá thì có lẽ người ta sẽ nghi hoặc về sự tồn tại của con người.

Đường ngày một dốc, hai người không nói gì mà chỉ lặng lẽ lắng nghe tiếng thở của đối phương và không ngừng tiến về phía trước. Bỗng từ trên dốc xuất hiện một chiếc xe trắng cỡ nhỏ chậm rãi tiến về phía họ.

Đoạn đường hẹp này vừa đủ cho một chiếc ô tô đi qua. Để nhường đường cho chiếc xe kia, Mako và Haruo đứng cả hai chân lên một bậc thềm.

Thế nhưng chiếc xe đó lại đỗ ngay cạnh hai người bọn họ.

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế lái mỉm cười với Mako. Anh có một mái tóc ngắn và đeo một chiếc kính gọng vàng.

“Chú đến đón cháu đây, tại nghe mọi người bảo trời tuyết thế này mà Mako lại đi ra ngoài”.

“Lúc cháu đi tuyết có rơi dày thế này đâu”, Mako nhỏ giọng bào chữa.

“Thôi, cứ lên xe đi đã”.

Anh chàng mở cửa sau xe để hai người lần lượt bước lên.

“À, để em giới thiệu. Đây là chú Watsuji Takuo, con trai trưởng của em trai ông trẻ em, là cháu gọi ông trẻ em bằng bác. Hiện tại chú ấy đang làm việc ở bộ phận thư ký tại Tập đoàn Dược phẩm Watsuji”, Mako chỉ về người đàn ông đang lái xe và nói với Haruo. Tiếp đó, cô cũng giới thiệu Haruo với chú mình: “Còn đây là cô Ichijou Haruo. Cô đã dạy cháu tiếng Anh giao tiếp từ mùa xuân năm ngoái tới giờ. Hiện tại cô đang học để trở thành biên kịch, thỉnh thoảng cũng có viết kịch bản phim truyền hình”.

“Hầu hết chúng toàn là bản nháp thôi.”

Cô vốn định nói như vậy, nhưng lời vừa đến đầu môi thì ngừng lại. Sau lớp kính, đôi mắt nhìn giống một loài chim nào đó của Watsuji Takuo đang nhìn về phía cô với vẻ đánh giá.

Tiếp đó, anh ta cất giọng hỏi.

“Dạy giao tiếp tiếng Anh, vậy chắc cô cũng từng có thời gian sống ở nước ngoài nhỉ?”

Trong giọng nói mang vẻ lịch sự của anh dường như có ý khẳng định đó là điều hiển nhiên.

“Cũng không hẳn là dạy, mà chỉ là giúp Mako quen hơn với việc giao tiếp thôi... Hồi còn đi học tôi từng ở Mỹ khoảng một năm...”

“Ồ, cô từng đi du học sao?”

“À, cũng không hẳn là du học mà chỉ là đi đây đi đó tùy hứng thôi... Nói là đi du lịch bụi có lẽ là đúng nhất”.

Takuo nhìn Haruo với vẻ ngạc nhiên, sau một thoáng đảo mắt nhìn đi chỗ khác. Dường như anh ta đang nghĩ gì đó nhưng lại không nói ra, chỉ đơn giản tiếp lời. “Chà, tôi cũng chỉ muốn hỏi một chút thôi. Thực ra tôi cũng từng học tại Đại học Pennsylvania trong một năm. Tất nhiên là được bác chu cấp tiền cho đi học”.

Takuo bật cười rồi quay sang nhìn Mako.

“Thôi, mình nhanh về thôi. Hôm nay chủ tịch nói rằng muốn ăn tối sớm. Hình như ông ấy có chuyện gì muốn nói với cháu đấy”.

Takuo vừa hướng mắt về phía trước để nhìn đường thì Mako liền mím môi, cúi đầu nhìn xuống.

Takuo khởi động xe rồi dần tăng tốc. Nhìn gương mặt phức tạp và ưu tư của Mako cùng giọng nói mang nhiều hàm ý của Takuo, Haruo bỗng thấy rối bời.

Trong khoảng một năm này, cô gặp Mako hai lần một tuần và thi thoảng cũng được kể cho nghe một vài câu chuyện rời rạc. Thời gian gần đây, cứ mỗi khi nhìn thấy Mako là ông trẻ của cô lại đề cập đến việc kết hôn, hình như ông đang có ý định tìm cho cô một vị hôn phu là người trong gia đình.

“Liệu có phải là cậu thanh niên đang làm việc tại bộ phận thư ký này cũng là một trong những ứng cử viên không?” Tuy hơi bất ngờ nhưng trong một thoáng Haruo đã có suy nghĩ như vậy.

Thái độ của Mako với sự sắp đặt này có lẽ đang thể hiện rõ nhất trên nét mặt hiện tại.

“Mako được tất cả mọi người yêu quý. Thế nhưng, dường như cô lại là người cô độc hơn bất cứ ai”.

3.

Chiếc xe của Takuo đi băng băng trên con đường đầy tuyết trơn trượt và không hề giảm tốc ngay cả khi vào cua. Anh ta chỉ dừng lại khi đến trước cánh cổng sắt nặng nề của biệt trang. Phía trên hai cây trụ cổng bằng đá là một tấm biển đồng được khắc tên “Watsuji” bằng ký tự Latin. Mẫu chữ tương đối kiểu cách, đặc biệt là chữ W càng nổi bật trên nền tuyết.

Khi đã vào phía trong cổng, Takuo lái xe cẩn thận hơn và dừng lại tại bãi đỗ xe ở sân trước. Ở đó đã đậu sẵn hai chiếc xe, và cả hai đều được phủ trắng tuyết.

Vốn đã dự liệu sẵn từ trước rằng biệt trang của chủ tịch Tập đoàn Dược phẩm Watsuji chắc chắn sẽ rất khác biệt, nhưng hơn cả sự xa hoa, vẻ đẹp của ngôi nhà này vẫn khiến Haruo vô thức nín thở.

Tất nhiên là diện tích khu biệt thự cũng rất rộng. Đây là khu vực tập trung nhiều biệt thự lớn, xung quanh lại có sân vườn rộng nên ngôi nhà như được bao quanh bởi một thảo nguyên với rất nhiều cây xanh.

Kiến trúc ngôi nhà có vẻ như theo phong cách Bắc Âu. Ngôi nhà hai tầng được sơn trắng bên dưới lớp mái ngói màu sô cô la sẫm có tương đối ít cửa sổ. Mái nhà có dạng bậc thang phẳng và tường được bao quanh bởi một khung gỗ chắc chắn. Tất cả ban công ở tầng một và tầng hai đều có mái che và lan can mang đậm phong cách của thời Trung Cổ. Ở cột thu lôi trên nóc nhà có một ngọn đèn hình ngôi sao tỏa ánh sáng xanh càng làm dấu ấn

phương Tây của căn nhà trở nên sâu sắc, đồng thời tô điểm thêm vẻ xa hoa tráng lệ. Từ nền trời thấp dần bị bóng tối bao phủ, một tia sét đánh xuống khiến căn biệt trang nằm cô lập trên núi thêm thần bí.

“Tuyệt quá!”, Haruo cảm thán.

“Sáng mai có thời gian em sẽ dẫn cô đi xem xung quanh. Giờ mình vào nhà đã”.

Mako kéo tay cô, Takuo lịch thiệp nói: “Gượng chút đã” rồi đưa tay nhận lấy chiếc túi du lịch mà Haruo đang đeo.

Họ đi qua trước ban công tầng một, dọc theo căn nhà được xây theo hình chữ L rồi bước lên bậc đá để tiến vào sảnh trước. Cánh cửa gỗ được chạm trổ kỳ công chỉ mang đến cảm giác đơn thuần là một cánh cửa ra vào, có lẽ một phần là do sự choáng ngợp mà biệt thự này mang lại.

Khi vào đến sảnh, Haruo được chào đón bởi mẹ của Mako là Watsuji Yoshie. Bà Yoshie vẫn đều đặn đến thăm nhà của Mako ở Kakinokizaka trên Tokyo, Haruo cũng từng có cơ hội gặp bà một vài lần nhưng ngày hôm nay cô thấy bà lộng lẫy nhất. Mái tóc thường ngày búi cao hôm nay được làm phồng lên ở hai bên tai rồi hướng lên đỉnh đầu như một đóa tulip, cùng với phụ kiện cài tóc lấp lánh để khiến người ta liên tưởng đến kiểu tóc của Marie Antoinette.

Nói vậy không có nghĩa bà là một đại mỹ nhân mang vẻ đẹp ngạo nghễ. Yoshie vốn là cháu gái gọi Yohei là bác, năm nay cũng khoảng bốn mươi, bốn lăm tuổi, gương mặt cũng có thể được xem là nổi bật nhưng với Haruo thì ấn tượng lớn nhất về bà luôn là một phụ nữ giàu tình yêu thương, hết lòng chăm lo cho cô con gái duy nhất, đồng thời nhất mực hi sinh cho chồng.

“Chào cô, thực sự rất cảm ơn cô đã cất công đến tận đây. Trời lạnh nên chắc cô vất vả lắm. Mako đúng là, sát đến ngày rồi mới nhờ vả thế này. Cô cứ tự nhiên nhé”.

Yoshie gạt tà váy dài sang một bên và lấy cho Haruo một đôi dép đi trong nhà.

“Mời cô vào nhà... Anh ơi, cô Haruo đến rồi này”.

Bà cất giọng gọi ông Michihiko đang ngồi ở phòng khách bên tay trái nơi họ vừa bước vào. Ông Michihiko là chồng của bà Yoshie nhưng lại không phải là cha của Mako. Mako là con của bà Yoshie với người chồng thứ hai, nghe nói ông đã mất trong một tai nạn máy bay ở nước ngoài. Sau khi chồng mất, Yoshie và Mako đổi về họ Watsuji, rồi sau đó bà mới kết hôn với người chồng thứ ba là ông Michihiko.

Trong căn phòng khách rộng lớn, ông Michihiko đang ngồi bên cạnh lò sưởi, miễn cưỡng đứng dậy. Ông có dáng người trung bình, bụng tương đối to và hiện đang khoác một chiếc áo len dài. Trước đây Michihiko cũng từng gặp Haruo một hai lần.

“Ồ, chào cô”, ông chỉ chào ngắn gọn. So với bà Yoshie thì người chồng kém ba tuổi này có vẻ kiệm lời hơn.

“Cô ấy đã cất công từ Tokyo đến tận đây vì Mako cứ suốt ngày than vãn là nếu cô không giúp thì sẽ không kịp nộp luận văn tốt nghiệp đấy”.

Nghe bà Yoshie giải thích vậy, ông tiếp tục đáp bằng một câu ngắn gọn: “Cảm ơn cô.” Ông có một khuôn mặt dài, lông mày và mắt khá sát nhau cùng với một cái mũi to hơi khoằm nhìn có vẻ ngang ngược nhưng cũng tương đối nghiêm túc và thành thật. Tóc tai ông lúc nào cũng được chải chuốt cẩn thận, phần tóc mai điểm một vài sợi bạc khiến vẻ ngoài của ông nhìn ôn hòa hơn rất nhiều. Thế nhưng đằng sau gương mặt tươi cười thân thiện của ông lúc này là tâm trạng khó chịu không chút giấu diếm. Lý do có lẽ là bởi ông cảm thấy ngán ngẩm khi có người ngoài xen vào buổi họp mặt gia đình thân mật này.

“Ở nhà dưỡng em thường chẳng nói gì, lúc nào cũng có vẻ hơi khó gần nhưng đôi lúc em hỏi han một số điều thì được chỉ bảo

tận tình lắm. Lần nào đi giảng ở vùng khác dượng cũng mua quà về cho mẹ và em.” Hình như có lần Mako đã nói với cô như thế.

“Có lẽ đấy là điểm chung của những học giả thì phải, giảng viên đại học có nhiều người như thế lắm. Nhưng hầu hết những người ít nói đều rất hiền lành mà”, lúc đó Haruo đã nói như thế. Ông Michihiko hiện đang là giảng viên ngành Sinh vật học tại một trường đại học tư thục ở Kanagawa.

“Vâng, thì em cũng nghĩ như thế... Nhưng đúng là em thích kiểu người mau miệng và hay nói đùa hơn. Có vẻ như với dượng thì chẳng có việc gì quan trọng bằng việc nghiên cứu của mình”.

Mako hơi cúi đầu, buồn rầu nhỏ giọng. Lúc đó Haruo đã nghĩ đó là tâm trạng tự nhiên của cô khi là con riêng của mẹ.

Ở trong góc nhà có một người đàn ông cao lớn và một cô gái có vẻ như là hầu gái. Cô nghe nói đại gia đình của Watsuji Yohei, thư ký trưởng và người sở hữu tòa biệt thự này đã đến từ ngày mồng hai, còn những người không phải trong gia đình sẽ rời đi trong ba ngày.

“Em đã chuẩn bị phòng cho cô ở trên tầng hai rồi ạ”.

Mako đi về phía trước và dẫn cô đến bên cầu thang có trải thảm dày. Haruo nhận lại hành lý mà nãy giờ Takuo xách hộ rồi cùng Mako đi lên tầng trên.

Khi đến chiếu nghỉ cầu thang, Haruo vô thức dừng lại. Đằng sau ô cửa sổ bằng kính dài, cô có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ. Ngọn núi trắng xóa đứng sừng sững giữa nền trời đông như một bức tranh thủy mặc, được tô điểm thêm bằng những hàng lác diệp tùng tuyết phủ trắng xóa nơi chân núi. Có lẽ khi đặt cửa sổ ở đây, người thiết kế hẳn cũng tính đến khung cảnh nhìn như một bức tranh Nhật cổ thế này.

“Biệt trang ở Asahigaoka đều xây về hướng Tây Nam và ở đây cũng vậy. Vì núi Phú Sĩ nằm ở hướng đó mà”, Mako nói.

“Ồ, tôi cũng từng nghe rằng vì hoàng hôn ở vịnh Ago rất đẹp nên khách sạn quanh vùng đó đều xây về hướng Tây. Hóa ra ở đây cũng thế à?”

Sau khi quay lưng về phía ô cửa sổ và tiếp tục bước lên cầu thang, Haruo lại một lần nữa thốt lên giật mình. Người đàn ông đang từ tầng hai đi xuống cũng đã nhận ra sự có mặt của hai người và bước chậm lại. Đó là người đàn ông to lớn vững chãi, hiện đang mặc áo len đen và quần nỉ xám. Anh ta có một hàng lông mày đậm, làn da ngăm đen hơi sần sùi...

Khi bắt gặp ánh mắt của Haruo, người đàn ông đó cũng chợt nín thở.

“Đây là bác sĩ Mazaki Kanehira. Bác sĩ hiện đang làm việc tại khoa ngoại bệnh viện của trường Đại học và cũng là bác sĩ tại nhà của ông trẻ em”.

Mako lại tiếp tục giới thiệu, nhưng giọng có vẻ thoải mái hơn lúc nói về Takuo. “Xin lỗi cô vì chuyện lúc nãy”, Kanehira cười nhẹ.

“Tôi... Tôi cũng rất xin lỗi”.

Ánh mắt hai người lại chạm nhau thêm lần nữa. Mako ngạc nhiên nhìn cả hai.

“Ồ, hai người có quen nhau ạ?”

“À, chỉ là cô ấy tình cờ hỏi đường tôi ở trước ga Gotemba thôi”.

Kanehira đáp, lần này anh không còn mỉm cười nữa.

“Ồ, đúng là tình cờ thật đấy”.

Mako nhìn theo bóng lưng của Kanehira bước xuống cầu thang thêm một lúc.

Trên tầng hai, dọc hai bên phải trái của cầu thang có rất nhiều cánh cửa. Mako mở cánh cửa đầu tiên bên tay trái và bật đèn trong phòng lên. Phía gần cửa sổ có kê một chiếc giường và bàn đọc sách, ngay trước mặt họ là tủ đựng đồ và lối vào phòng tắm. Khi tiến lại gần kéo tấm rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, cô có thể thấy khoảng sân trước mình vừa đi qua lúc nãy, cùng với khu nhà nằm

đối diện phòng khách của tòa nhà. Rèm cửa tầng một bên đó đã được kéo lên hết, từ những ô cửa sổ phát ra ánh sáng đỏ ấm áp.

“Bên đó là phòng ăn. Bữa tối hôm nay sẽ bắt đầu sớm một chút, từ năm giờ, nên cô tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi ạ”.

Nhìn xuống đồng hồ, cô nhận ra bây giờ đã là bốn giờ mười phút.

“Trong ngày hôm nay thư ký trưởng và hầu gái sẽ về Tokyo, nhưng tuyết rơi dày thế này thì có lẽ nên để họ về sớm một chút”.

“Tôi hiểu rồi. Vậy công việc để sau khi ăn xong nhé”.

Mako và người nhà có vẻ như vẫn muốn trì hoãn, nhưng Haruo thì muốn hoàn thành xong luận văn và rời đi càng sớm càng tốt.

“Dạ vâng, mong cô giúp đỡ ạ”, Mako cười nhẹ đáp.

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi phòng và đóng cửa, Haruo đã ngăn lại, dường như có ý muốn hỏi gì đó.

“Vị bác sĩ Mazaki Kanehira mà chúng ta vừa gặp lúc này có quan hệ thế nào với Mako vậy?”

Thế nhưng cô đã từ bỏ ý định hỏi thẳng như thế. Vì cô vừa chợt nhớ lại, nét mặt Mako lúc nhìn theo anh ta rời đi rất phức tạp, vừa phiền não lại có vẻ gì đó như ghen tuông. Điều đó càng khiến cho cô thêm tò mò về anh chàng Kanehira này.

Cô ngồi xuống giường.

“Tuyết cứ rơi thế này thì có khi mình sẽ không thể rời khỏi đây mất”.

Thế nhưng, thứ giữ chân cô ở lại nơi này lại không phải là tuyết.

Vì chỉ mặc áo len và quần jean bên dưới lớp áo khoác dày nên Haruo thay đồ rất nhanh gọn. Cô mặc một chiếc váy liền bằng len màu xanh và đeo một đôi bông tai với vòng cổ giả đá quý cùng màu. Gương mặt Haruo hơi nam tính, cô có mái tóc ngắn xoăn tự nhiên không kiểu cách cầu kỳ nên đeo bông tai có thể sẽ đem lại cảm giác sang trọng hơn một chút.

Khi cô xuống đến tầng một, trong phòng ăn lấp lánh ánh sáng từ chùm đèn thủy tinh, bữa tối đã được dọn lên và ba, bốn người đàn ông đã có mặt ở đó. Ở tiền sảnh mà họ đi vào lúc này, phía tay trái là phòng khách còn bên tay phải chính là phòng ăn. Chiếc bàn hình chữ nhật dài trải khăn trắng có xếp chỗ cho chín người, đồ ăn đã được bày lên những cái đĩa lớn sang trọng. Trên đó có những món ăn đặc trưng trong dịp năm mới của Nhật, cũng có cả ốc sên kiểu Pháp, cá hồi, hàu sống khai vị và cá ốt me ướp sốt chắc hẳn là được cầu từ hồ. Hai hầu gái bê chiếc nồi bạc lớn còn nghi ngút khói đặt lên cái kệ dài phía sau ghế ngồi. Hình như đó là súp hay món hầm, bên cạnh còn xếp cả đồ để họ có thể múc được nữa. Hai người đi đi lại lại khoảng hai ba lần, xếp đầy đồ ăn lên kệ. Dường như đó là khu vực tự phục vụ. Sau đó cô mới biết, vì tuyết rơi dày nên thư ký trưởng và những người giúp việc không thể ở lại chờ đến khi bọn họ dùng bữa xong mà đã xuống núi trước, vì vậy bữa tối được chuẩn bị thế này để giảm bớt gánh nặng cho những người phụ nữ phải hỗ trợ phục vụ bữa ăn.

Trong căn phòng được điều chỉnh nhiệt độ ấm áp vừa phải, hương thơm từ những món ăn ngon lành tỏa ra thực sự hấp dẫn.

“Xin lỗi...”

Thấy Haruo đứng im lìm trước cánh cửa xếp dẫn vào phòng ăn, một người đàn ông khoác áo choàng tiến lại gần và hỏi.

“Cô có phải là cô Haruo, gia sư riêng của Mako không?”

Đó là một người đàn ông trung niên có mái tóc điểm bạc đang nuôi dài được hất gọn về phía sau cùng với bộ râu cũng lấm chấm

sợi bạc. Từ ánh mắt người đó ánh lên nụ cười hiền lành, đôi môi cũng khẽ nhếch lên.

“Dạ phải ạ”, Haruo cũng mỉm cười đáp. Bà Yoshie và Mako đều gọi cô là “cô Haruo”, và dường như cách gọi đó đã lan truyền đến tất cả mọi người.

“Ta là em trai út của Yohei, cũng là người cậu trẻ nhất của Mako. Tên ta là Watsuji Shige”.

“Cháu là Ichijou Haruo. Rất vui được gặp chú”, cô vừa giới thiệu bản thân vừa hơi cúi đầu.

“Chà, nói là trẻ nhất nhưng mấy anh em hiện cũng chỉ còn anh cả Yohei và ta thôi, hai người còn lại đều đã qua đời sớm rồi. Mới đầu năm, Mako nhờ vả làm khó cô quá”.

Shige tiến lại gần Mako thêm một bước khiến cô bất chợt ngửi thấy mùi nước hoa cao cấp. Haruo tương đối cao đối với tiêu chuẩn bình thường của một phụ nữ, nhưng Shige còn hơn cô khoảng mười centimet nên có lẽ ông cao khoảng một mét bảy mươi lăm, dáng người hơi gầy. Nhìn ông khoảng trên dưới sáu mươi, ngoại hình khiến cô liên tưởng tới David Niven⁴, thuộc kiểu người tương đối sành sỏi. Có lẽ là bởi gương mặt với hàng ria mép khiến ông nhìn có vẻ buông thả và đôi mắt sáng cong như vầng trăng khuyết lại tạo cảm giác hào sảng.

“Dạ không có gì, chính cháu mới phải xin lỗi vì đã làm phiền gia đình...”

“Không sao, có thêm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp như cháu, nhà ta ai nấy đều hoan nghênh cả... Gia đình cháu cũng đông người chứ?”

“Không ạ, chỉ có ba người cháu, mẹ và em trai thôi”.

“Thế còn bố cháu thì sao?”

“Bố cháu mất vì bệnh từ lúc cháu học Trung học rồi ạ”.

“Ôi, ta rất xin lỗi...”

Bố của Haruo từng làm việc tại một công ty in ấn nhỏ ở Tokyo. Sau khi ông mất, mẹ cô đã bán nhà rồi xây chung cư và sau đó cùng các con dọn vào sống ở một phòng trong đó. Tiền cho thuê nhà cũng đủ để bà trang trải chi phí sinh hoạt cùng với học phí của các con. Dẫu vậy, vì Haruo học trường nữ sinh tư thục nên trong thời gian học cũng bắt đầu tìm việc làm thêm.

Shige im lặng một lúc, có vẻ như ông đang cố tìm chủ đề để tiếp tục câu chuyện.

“Nhưng, dù không còn bố thì chắc cháu cũng có người chăm lo cho mình rồi chứ... Chắc cũng không cô đơn lắm đâu đúng không?”

“Người chăm lo cho mình... Ý chú là người yêu hay hôn phu ấy ạ?”

“Ừ, cháu có rồi chứ?”

Cảm thấy không cần thiết phải nói dối, Haruo thành thật đáp: “Dạ chưa ạ.” Nghe cô nói vậy, ông hơi nghiêng đầu.

“Nhưng... Mới gặp lần đầu mà nói điều này thì có vẻ hơi thất lễ, nhưng ở cháu ta thấy sự thông minh và từng trải. Người như cháu mà chưa có kinh nghiệm yêu đương thì thật khó tin”.

Lần này Haruo bối rối không biết nên phủ định hay thành thật trả lời. Cô im lặng một lúc rồi đảo mắt đi chỗ khác. Bên ngoài căn nhà trời đã tối, xa xa có ngọn đèn thấp thoáng ánh sáng xanh làm bóng tối càng thêm thăm thẳm.

Mùa xuân năm hai Đại học là lần duy nhất Haruo đem lòng yêu thương một người. Cô học khoa Sân khấu của trường nữ sinh, quen anh khi đó là sinh viên năm ba của một trường dành cho cả nam và nữ tại Ngày hội Sân khấu dành cho sinh viên các trường Đại học. Anh là một người lý tính, là trưởng nhóm nghiên cứu kịch nghệ và lúc nào cũng tràn trề nhiệt huyết khi nói về dự định tiếp tục con đường này sau khi tốt nghiệp. Đến mùa thu năm cuối Đại học, anh dự thi vào rất nhiều đoàn kịch nhưng đều thất bại. Tỷ lệ cạnh tranh thời điểm đó cũng rất cao. Thế nhưng Haruo vẫn luôn

vững một niềm tin rằng dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa anh cũng sẽ không bao giờ đánh mất những khát vọng thuở ban đầu. Ấy vậy mà đến khi tốt nghiệp vào mùa xuân, anh đã xuôi theo lời thuyết phục của cha mà quyết ý về quê ở Sendai. Nhà anh là một xưởng sản xuất rượu lâu đời ở địa phương và anh là trưởng nam, có lẽ sẽ sớm nối nghiệp cha.

Anh cầu hôn Haruo và nói rằng muốn cô bỏ học rồi cùng mình về quê, nhưng lúc đó cô không thể mạo hiểm như vậy được. Cũng không hẳn là bởi cô không thích cuộc sống ở quê. Chỉ đơn giản là, cô nghĩ mình có lẽ sẽ có cách sống khác, tuy hơi mơ hồ nhưng cô vẫn muốn tìm kiếm thêm một khả năng nào đó.

Nhưng sau khi chia tay anh, trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy trống rỗng và dường như có bao nhiêu thời gian trôi qua thì nỗi cô đơn đó vẫn còn dai dẳng.

Haruo nộp đơn xin nghỉ học một năm. Cô đã thuyết phục mẹ, trong điều kiện không được khá giả cho lắm đã chi tiền cho mình đến Mỹ. Vị chính trị gia ở văn phòng bầu cử nơi cô từng làm thêm đã giới thiệu cô cho một gia đình gốc Nhật ở Los Angeles và trong nửa năm đầu tiên cô đã làm giúp việc kiêm trông trẻ ở đó. Cô tiết kiệm khoản lương đó để nửa năm còn lại đi du lịch bụi từ phía Tây sang phía Đông nước Mỹ. Nghỉ lại những nhà trọ giá rẻ, làm nhiều công việc bán thời gian ngắn hạn khác nhau. Mặc dù mục tiêu chính khi đó là để quên đi nỗi đau thất tình, nhưng tận sâu trong lòng Haruo từ lâu vẫn luôn muốn một lần được cảm nhận nước Mỹ cuồng nhiệt qua ngòi bút của Arthur Miller hay Tennessee Williams bằng chính da thịt mình.

Công việc làm gia sư cho Mako là do cô được một đàn em khóa dưới của khoa Sân khấu giới thiệu trong một buổi họp mặt đồng niên của trường, nhưng giờ nghĩ lại nếu không có trải nghiệm trong vòng một năm đó thì có lẽ cô đã không thể nhận công việc này. Và cô cũng sẽ không có dịp đến biệt trang trên núi, cũng như gặp gỡ và nói chuyện với người đàn ông trung niên này đây...

Với những suy nghĩ hỗn độn đó, Haruo thành thực mỉm cười nhìn Shige và đáp.

“Thông minh từng trải gì đâu ạ, cháu thấy mình từng này tuổi đầu rồi mà vẫn còn kém lắm”.

Shige im lặng, chậm rãi lắc đầu hai, ba lần. Ánh mắt ông vẫn chăm chú quan sát Haruo. Có cảm giác như ông, sau bao nhiêu năm tiếp xúc với đủ các thể loại người, đã tôi luyện cho mình được khả năng nhìn thấu nội tâm người khác... Tất nhiên đây chỉ là tưởng tượng của Haruo thôi.

Bỗng Shige nở nụ cười kỳ lạ. Có cảm giác như ông đang muốn gạt đi tất cả những lời mình vừa nói lúc nãy vậy.

“Nói gì thì nói, có lẽ tốt hơn hết chúng ta không nên công khai việc cháu chưa có người yêu hay hôn phu”.

“Tại sao ạ?”

“Thực ra thì... Tất cả đám đàn ông của nhà Watsuji này đều đặc biệt hứng thú với những cô gái trẻ, nói trắng ra là háo sắc. Điều này đúng là một trong những điều bất hạnh của huyết thống dòng họ Watsuji nhà ta. Thế nên là lúc này cháu giống như một con cừ non giữa bầy sói đấy... À đúng lúc quá, lại thêm một con cừ non nữa này.”

Người đang được Shige nhắc đến hẳn chính là Mako đang tiến lại phòng ăn lúc này, nhưng ánh mắt của Haruo lại bị thu hút bởi một cặp đôi khác. Cô có cảm giác đó chính là vợ chồng Watsuji Yohei và Mine.

Người đàn ông mà cô cho là Watsuji Yohei có dáng người tương đối giống Shige. Ông có mái tóc bạc trắng và không để râu. Phu nhân Mine đứng phía đối diện với Mako thì nhỏ nhắn, mặc một chiếc váy trang nhã màu tím nhạt, mái tóc bob uốn xoắn đã điểm bạc và gương mặt tròn khiến người ta liên tưởng đến búp bê kewpie.

Mako vẫy tay, khẽ cất tiếng gọi Haruo. Chắc cô định giới thiệu Haruo với vợ chồng Yohei. Haruo bước đến trước hai người.

“Đây là ông trẻ và bà trẻ của em.” Quả nhiên đúng là như vậy.

Tiếp đó, Mako quay sang Haruo nói: “Thưa ông, đây là cô Ichijou Haruo ạ.” Có lẽ đó là cách Mako gọi Yohei.

Watsuji Yohei cũng có đôi mắt cong cong tựa vầng trăng lưỡi liềm như Shige, và ông đang đánh giá Haruo từ đầu đến chân. Trong lúc đó, Haruo cũng ngẫm quan sát ông. Cô nhớ mình từng nghe Mako nói rằng năm nay ông đã sáu mươi sáu tuổi, tuy nhiên nước da của ông nhìn vẫn rất khỏe mạnh. Điều duy nhất khiến ông trông đúng với độ tuổi của mình chính là mái tóc bạc trắng và dáng vẻ từng trải. Haruo nhận thấy ông là một người đàn ông có sức hút, với sống mũi thẳng và đôi môi đẹp. Ông và Shige có khuôn mặt tương đối giống nhau, quả đúng là anh em ruột. Tuy vậy, gương mặt của Yohei tạo cảm giác của một người đàn ông hiện tại vẫn đang làm việc.

“Ồ, cảm ơn cô đã cất công đến đây”.

Yohei cất giọng khàn khàn, ánh mắt quay về nhìn thẳng mặt cô. Bị nhìn chằm chằm như vậy khiến Haruo bất giác có cảm giác rùng mình sợ hãi. Cô lại phát hiện ra thêm một điểm khác với Shige ở ông. Không, cũng không hẳn là khác. Chỉ là... sâu trong đôi đồng tử của Yohei là sự lý lợm hơn hẳn Shige, cùng với vẻ hào sắc cũng sâu đậm hơn rất nhiều.

“Thực sự rất hoan nghênh cô đến đây hôm nay. Nào, cứ tự nhiên ngồi xuống đi”.

Khi được Haruo chào hỏi, phu nhân cũng mỉm cười và cất giọng lạnh lạnh kỳ lạ.

Những người đàn ông đến phòng ăn từ trước cũng lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

Yohei ngồi xuống vị trí trung tâm trên bàn ăn hình chữ nhật còn Mine và Mako lần lượt ngồi hai bên. Bên cạnh Mako là Shige.

Tiếp đó, ở phía đối diện lần lượt Michihiko, Yoshie, Kanehira, Haruo và Takuo cũng ngồi vào vị trí.

Bữa tối hôm đó không quá câu nệ hình thức như Haruo mừng tượng. Mako mặc một chiếc váy dài nhẹ nhàng màu kem, những người đàn ông thì mặc vest hay khoác áo len dài. Sau khi Yohei cầm đĩa của mình lên, những người còn lại cũng bắt đầu tự lấy những món mình thích vào đĩa. Hầu gái bắt đầu phục vụ súp, Yoshie và Mako cũng đứng dậy chuẩn bị món hầm cho mọi người. Sau khi đã phục vụ được một vòng, Mine quay sang những hầu gái và nói.

“Thế là được rồi, các cô về nghỉ đi”.

Khi những hầu gái rời khỏi phòng ăn, thư ký trưởng bước đến bên Yohei xin phép về trước, đồng thời cũng chào hỏi tất cả mọi người. Hình như ông đã dùng bữa từ trước.

Trên bàn ăn, tiếng dao đĩa vang lên không dứt, thi thoảng có người thấp giọng cười nói với người ngồi cạnh. Tất cả mọi người đều có vẻ thoải mái. Bởi sự lạnh lùng cố hữu trong những mối quan hệ gần gũi, hầu hết mọi người đều chuyên tâm vào bữa ăn của mình.

Trong nhà, bọn họ có thể nghe thấy tiếng động cơ khởi động, có lẽ thư ký trưởng và hai cô hầu gái đã lên xe. Sau đó thì tuyệt nhiên không còn thấy âm thanh gì bên ngoài căn nhà nữa.

Bóng đêm bao trùm không gian bên ngoài cửa sổ. Tuyết vẫn lặng lẽ rơi nặng hạt đọng lại trên nền đất.

Cứ thế, chín con người ở lại tòa biệt trang bên hồ này. Số mệnh đã sắp đặt, một trong số đó chuẩn bị biến mất vĩnh viễn...

CHƯƠNG 2

MÀN KỊCH TRONG TUYẾT

1.

Bữa tối bắt đầu sớm và kéo dài đến hơn sáu giờ. Những người uống rượu vang hay sherry bắt đầu nói nhiều hơn khiến bàn ăn trở nên sôi nổi.

Tâm trạng Yohei tương đối tốt, ông bắt đầu nói về golf hay dự định đi du lịch nước ngoài, những người còn lại cũng lần lượt đưa ra các chủ đề tương tự. Trong những người đàn ông thì Michihiko và Kanehira là trầm lặng nhất, nhưng không phải là kiểu im lặng bất lịch sự. Yoshie thì thoảng có lấy đồ ăn cho Michihiko và nhỏ giọng bắt chuyện với ông. Những lúc như vậy, người ta có thể thấy tình yêu của bà dành cho người chồng kém tuổi đọng đầy trong từng ánh mắt và cử chỉ.

Sau khi bữa ăn kết thúc, những người đàn ông đem rượu di chuyển sang phòng khách, nhưng chẳng mấy chốc thì Yohei quyết định về phòng riêng, những người còn lại cũng tản mát người đi tắm, kẻ đi gọi điện thoại. Việc dọn dẹp sau bữa ăn tất nhiên là của cánh phụ nữ, nhưng trong bếp có một máy rửa bát cỡ lớn nên cũng không quá vất vả. Haruo có đề nghị giúp Mine, Yoshie và Mako nhưng Yoshie chỉ nói: “Chẳng phải Mako nói rằng luận văn cần phải hoàn thành gấp hay sao?” Đến cả Mine cũng bảo: “Ở đây không vấn đề gì đâu” như thể đang muốn đuổi khéo hai người. Gương mặt giống búp bê kewpie của bà cân đối một cách kỳ lạ, đến cả những nếp nhăn trên làn da hơi tái xanh cũng hòa hợp trái phải với nhau.

Mako đưa Haruo lên phòng riêng của mình ở tầng hai. Đó là căn phòng thứ hai bên tay trái cầu thang, tức là ngay cạnh phòng Haruo. Nội thất hai căn phòng giống hệt nhau, nhưng trên chiếc bàn bên cạnh cửa sổ của Mako có cả chồng sách tham khảo và vở ghi chép.

Mako đã viết xong một bộ luận văn bằng tiếng Anh khoảng tám mươi tờ. Hiện tại cô đang tự kiểm tra lại, hình như cũng đã được một nửa.

“Cô đọc trước giúp em phần em đã tự sửa rồi được không? Đoạn đó mà có lỗi hay vấn đề gì thì em sẽ sửa lại trước”.

“Được, vậy tôi xem phần đó trước nhé”.

Ban đầu Haruo chỉ được nhờ dạy giao tiếp hàng ngày nên cô cũng có đôi chút bất an không biết mình có thể giúp gì với luận văn tốt nghiệp không. Thế nhưng lúc này có nói ra điều đó cũng chẳng có ích lợi gì.

“À... Nếu được thì cô có thể mang về phòng mình xem giúp em được không ạ. Cô ngồi xem ngay trước mặt thế này, em sợ mình không tập trung được...”, Mako ngằn ngại lên tiếng. Cô vẫn phải tự xem lại phần còn lại của mình.

Thấu hiểu cảm giác của Mako, Haruo nhận lấy khoảng bốn mươi tờ luận văn và mang về phòng mình.

Lại gần ô cửa sổ, rèm cửa vẫn đang kéo lên, cô nhìn thấy cả khoảng sân trước và hàng cây đều được phủ một màu trắng xóa. Tuy nhiên, tuyết đã ngừng rơi từ bao giờ.

Haruo nhanh chóng bắt tay vào công việc. Nét chữ Latin của Mako cũng mảnh mai như dáng người của cô. Các câu văn tương đối dài nên cô cần phải tập trung tinh thần để có thể hiểu hết.

Rất may là biệt trang lúc này chìm trong tĩnh lặng, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng người ở tầng dưới hay tiếng gõ cửa. Có lẽ kết cấu kiên cố của ngôi nhà cùng với việc sàn nhà có trải thảm dày hạn chế tiếng bước chân đã góp phần làm giảm âm thanh.

Sau khoảng hai tiếng rưỡi, khi đôi mắt cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi do phải tập trung đọc tiếng Anh trong thời gian dài, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Haruo ra mở cửa. Cô cho rằng đó là Mako, nhưng hóa ra lại là Yoshie.

“Ta có pha trà ở tầng dưới. Cháu có muốn nghỉ một chút không?”

“Dạ vâng. Còn Mako thì sao ạ?”

“Ta cũng sẽ gọi cả Mako nữa”.

“Vâng, vậy cháu xuống ngay ạ”.

Haruo đánh dấu đoạn mình vừa đọc đến rồi rời khỏi bàn.

Khi xuống đến tầng một, cô nhận thấy cánh cửa xếp ngăn cách phòng khách và sảnh đã đóng lại khoảng hai phần ba, còn cánh cửa dẫn vào phòng ăn đã đóng lại hoàn toàn. Tất cả các phòng ở biệt thự này đều có hệ thống điều hòa nhiệt độ, nhưng vào buổi tối thì có lẽ vẫn cần đóng cửa để giữ nhiệt.

Haruo ngại ngần ló mặt vào bên trong cánh cửa đóng hờ.

Trong gian phòng khách rộng gần 50m² có trải thảm màu đỏ sậm sang trọng, trên sofa và những chiếc ghế xếp quanh lò sưởi đủ chỗ cho khoảng bảy, tám người.

“Mời vào.”

Yoshie vừa chuyển tách trà cho mọi người vừa nói với cô.

Trong phòng khách ấm hơn ngoài sảnh rất nhiều. Ban đầu cô vẫn tưởng đó là nhờ lửa đỏ đang cháy trong lò sưởi, nhưng khi lại gần thì hóa ra đó không phải là lửa thật mà chỉ là một lò sưởi điện lớn được xây giống hình dạng như vậy thôi. Trên mặt đá lò sưởi là một chiếc đồng hồ vàng, bên trong là một con búp bê sứ chuyển động theo vòng tròn. Kim đồng hồ chỉ chín giờ mười phút.

“Cháu ngồi xuống đây đi.” Yoshie chỉ vào một chiếc ghế trống. Trước đó, bà đã đặt tách trà của Haruo lên chiếc bàn gần đó. Mine đang bày bánh phô mai ra những chiếc đĩa nhỏ. Quay quần

quanh chiếc bàn bầu dục lúc này là Michihiko, Shige, Kanehira, Takuo, ngoài ra còn có Mine và Yoshie. Mako vẫn chưa xuống.

“Luận văn thế nào rồi?”

Michihiko khẽ tựa mình vào ghế, nghiêm túc hỏi.

“Cháu mới chỉ xem được một phần... nhưng Mako đã viết rất tốt ạ.”

“Vậy sao? Thế thì tốt quá.”

Trong ánh mắt dịu dàng của Michihiko cô có thể thấy sự an tâm của một người cha. So với vẻ khó chịu lúc mới gặp Haruo ngoài sảnh khi nãy thì có thể thấy tâm trạng ông đã khá lên trông thấy.

“Thế còn Mako sao rồi?”

Takuo đẩy gọng kính.

“Lúc nãy ta lên thì không thấy con bé trong phòng”, Yoshie nói. “Tối nay hình như ông có chuyện gì muốn nói nên ta nghĩ nó cũng có thể ở bên đó, cũng có gọi thử rồi”.

Yoshie rót trà vào tách của mình sau cùng rồi ngẩng đầu nhìn về phía sảnh.

“Chủ tịch cũng không xuống ạ?”, Takuo hỏi.

“Ông ấy hình như tối nay hơi quá chén. Chắc sẽ ngủ sớm thôi”, giọng nói lạnh lạnh của Mine cất lên.

“Để cháu lên gọi thử. Biết đâu bác cũng thích uống trà”, Yoshie đặt tách trà đang uống dở xuống bàn, đứng dậy và nhanh chóng bước ra ngoài.

Phòng riêng của Yohei nằm ở khu nhà đối diện với phòng khách, là căn phòng đầu tiên ở hướng đông của khu nhà bên kia nhà ăn.

Yoshie băng qua hành lang với những ngọn đèn đã được chỉnh tối đi một chút, bóng lưng bà cũng khuất dần. Chừng một hai phút trôi qua. Bất chợt đâu đó vang lên tiếng đóng cửa đột ngột,

tiếp đó là giọng nói hơi bất thường. Âm thanh đó vừa giống như tiếng khóc, lại vừa giống như tiếng la ai oán.

“Có chuyện gì vậy, Mako... Có chuyện gì vậy?”

Tiếng gần giọng đó là của Yoshie. Những người ngồi trong phòng khách vô thức đưa mắt nhìn nhau.

Hai người phụ nữ dắt díu nhau lao về phía sảnh. Mako đổ rạp người xuống, bật khóc nức nở. Yoshie xoa lưng con gái rồi cũng nấc lên.

“Mako, có chuyện gì vậy... Con đã làm gì vậy?”

Sáu người trong phòng khách đồng loạt chạy ra. Ai đó đã chỉnh đèn hành lang sáng lên.

Trước mắt tất cả bọn họ là máu... Máu dính đầy trên hai tay của Mako và nhuộm đỏ cả ống tay chiếc váy liền thân mà cô đang mặc. Kanehira vội lao đến. Anh gạt Yoshie đang hoảng loạn sang một bên rồi nắm lấy hai tay Mako.

“Cổ tay bị đứt rồi. Trong phòng tôi có đồ sơ cứu...”

“Ở đó cũng có hộp đồ cứu thương...”

Yoshie lao vào bếp. Trong lúc đó, Kanehira rút khăn tay của mình quấn lấy cổ tay trái cho Mako.

“Vết thương không nặng lắm. Bình tĩnh đi”.

Anh nói với Mako cũng như tất cả những người xung quanh. Sau khi Yoshie lấy hộp sơ cứu từ tủ đồ trong bếp ra, anh nhanh chóng dùng kỹ năng của bác sĩ khoa ngoại giàu kinh nghiệm để khử trùng miệng vết thương và băng bó. Tình trạng chảy máu từ cổ tay trái không quá nghiêm trọng. Vậy chỗ máu nhuộm đỏ ở cổ tay áo đến ngực Mako là từ đâu...

Ngay cả khi được sơ cứu, Mako vẫn tiếp tục khóc, toàn thân cứng lại và run lên liên hồi như một đứa trẻ đang hoảng loạn.

“Mako”.

Michihiko bình tĩnh nói. Ông khuy một bên gối quỳ xuống phía đối diện với Kanehira.

“Có chuyện gì vậy? Con bình tĩnh kể cho mọi người nghe xem nào”.

Cuối cùng Mako cũng lên tiếng. Điều đầu tiên mọi người nghe được là: “Ông... Ông đã...” rồi những từ sau đó lại lẫn vào trong tiếng khóc. Chuyện này lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng Mako cố bình tĩnh hít một hơi thật sâu. Nhưng cũng phải một lúc sau, những người xung quanh mới có thể nghe được giọng nói khàn khàn, thi thoảng ngắt quãng bởi nỗi tuyệt vọng.

“Con... con đâm chết ông rồi...”

Kỳ lạ thay, khi Mako vừa dứt lời, tất cả mọi người đều chìm trong im lặng. Đến tiếng khóc của Mako cũng không còn lọt vào tai nữa, như thể họ đang chờ đợi để thông tin lọt qua màng nhĩ được đưa lên não phân tích đến khi hiểu ra ý nghĩa của điều đó.

Với Haruo, điều cô vừa nghe cũng hệt như một vết khắc vĩnh viễn không bao giờ biến mất. Giọng Mako cũng khàn đặc, lạ lẫm đến mức Haruo không biết đó có đúng là cô hay không. Ngay lúc này, Haruo bỗng có dự cảm tấm màn của tất cả mọi bi kịch chuẩn bị được vén lên.

“Chuyện gì xảy ra vậy... Tại sao Mako lại đâm chủ tịch...”

Takuo gượng cười nói, như thể đang cố xem đó như một trò đùa. Thế nhưng tiếng cười của anh ta cũng dần biến mất vào hư không.

Người có phản ứng tiếp theo lại là Kanehira. Anh đưa Mako vào vòng tay của Yoshie để bà đỡ lấy cô. Yoshie ôm lấy Mako đang hoảng loạn vào lòng.

Những người đàn ông đi theo anh ta sang phía hành lang phía Đông của tòa nhà. Cánh cửa ở góc sảnh vẫn mở toang từ lúc Yoshie và Mako lao vào đến giờ. Từ hành lang bên đó băng qua phòng ăn sẽ đến được dãy phòng ở phía Đông. Mine cũng đi theo bọn họ. Suốt từ này đến giờ, bà ngồi im không nói tiếng nào. Haruo cũng theo bà đi cùng mọi người. Đó là một hành động

hoàn toàn vô thức, vì cô lo nếu chẳng may bà có gục xuống thì còn có người đỡ.

Trên sàn nhà vương rất nhiều máu. Mọi người đều vô thức lần theo dấu vết đó.

Phía bên tay trái có hai cánh cửa và cả hai đều đóng. Phía sau cửa chính là phòng ngủ của Yohei. Kanehira chỉ gõ cửa lấy lệ rồi ngay lập tức mở ra.

Đèn ngoài hành lang chiếu những tia le lói vào bên trong căn phòng ngủ rộng khoảng mười chiếu. Chiếc giường nằm ở góc phòng, và ngay trước đó là Yohei đang khoác chiếc áo choàng ngủ mỏng gục xuống nền đất, quay mặt về phía cửa. Dưới lớp áo choàng để phanh trước ngực là chiếc áo lụa mà ông mặc từ nãy. Máu từ ngực ông chảy ra làm tấm thảm trải nhà màu xám đen thẫm một vùng. Từ chỗ ông nằm đến cửa ra có một con dao gọt hoa quả lưỡi mỏng.

Tất cả mọi người đều đồng loạt la lên, những âm thanh lẫn lộn có cả tiếng thét, cả tiếng rên ai oán.

Kanehira lại nhanh chóng trấn an người vừa gục xuống.

“Bình tĩnh lại đi!”

Vừa nói anh vừa tiến lại xốc phần thân trên của Yohei lên, nhưng ông không có phản ứng gì cả.

Kanehira bắt mạch rồi kiểm tra đồng tử. Tiếp đó, anh áp tai vào lồng ngực đầy máu để cố gắng nghe nhịp tim của ông. Anh nhanh chóng bật ngọn đèn gần đó lên để xua đi bóng tối. Đồng thời, anh làm nghiêng chiếc đĩa bạc đựng hoa quả có chân ở gần đó làm lê và cam rơi hết xuống đất.

Anh cầm ngọn đèn đưa lại gần đầu của Yohei. Gương mặt già nua với đôi mắt chỉ còn lòng trắng, đôi môi tái bệch hơi hé mở tràn ngập màu cái chết.

“Không được rồi.”

Kanehira thấp giọng.

“Mạch không còn đập, đồng tử đã giãn. Không còn cứu được nữa rồi.”

2.

Dù có ở tình trạng khó có thể cứu được nhưng nếu Yohei còn một hơi thở mong manh thì hành động của tất cả mọi người hẳn cũng sẽ khác.

Tuy nhiên, vết thương ở lồng ngực ông đã ngừng xuất huyết, máu cũng đã đông lại. Máu cũng không chảy quá nhiều. Ai cũng có thể nhận thấy được rằng vết thương có đường kính khoảng hai, ba centimet nằm ở phần ngực trái, có lẽ là do dao gọt hoa quả gây ra. Các ngón tay cũng có dấu vết bị cắt. Con dao rơi trong phòng cũng vấy máu, trên cán gỗ còn lưu vết tay.

Kanehira và Takuo đặt thi thể của Yohei lên giường. Họ xếp lại vạt áo choàng và đắp chăn cho ông.

Sau đó, tất cả mọi người cùng nhau quay về phòng khách. Họ không cần phải vội vàng gọi xe cứu thương hay cảnh sát. Người bị hại đã chết, còn kẻ gây án thì đang được mẹ ôm trong lòng. Nếu đây giống như mở đầu của một cuốn tiểu thuyết trinh thám thì những điểm mấu chốt đều đã phô bày trước mắt tất cả mọi người ngay từ đầu rồi. Câu hỏi duy nhất còn sót lại là “Tại sao?”

Khi mọi người tập trung trước lò sưởi trong phòng khách để nghe Mako kể lại chi tiết vụ việc thì chiếc đồng hồ vàng cũng chuẩn bị điểm mười giờ.

“Khi rời khỏi phòng ăn, ông đã bảo con là lát nữa đến phòng ông. Hình như ông có điều gì muốn nói.”

Mako vẫn ngồi tựa vào lòng Yoshie trên sofa và bắt đầu kể lại câu chuyện bằng giọng nói khàn đặc do khóc quá nhiều. Khuôn mặt cô cũng sưng lên, biến dạng vì khóc.

“Sau khi đọc luận văn được một lúc, dù không muốn nhưng khoảng tám giờ mười lăm hay hai mươi gì đó con vẫn đến phòng ông. Ông có vẻ hơi quá chén, tâm trạng tương đối tốt khi mở cửa cho con vào”.

Mako mím môi im lặng khiến Michihiko phải dụi dằm lên tiếng.

“Ông đã nói chuyện gì với con vậy?”

Haruo chưa bao giờ thấy một học giả lúc nào cũng có vẻ khó chịu như Michihiko lại dành ánh mắt cảm thông trìu mến cho con gái riêng của vợ như vậy.

“... Ban đầu ông nói rằng, Mako năm nay sẽ tốt nghiệp trường nữ sinh, cũng đến lúc phải nghĩ đến việc kết hôn rồi...”

Khi đó, Yohei đã bảo Mako ngồi xuống ghế, và ông cũng ngồi xuống gần đó để bắt đầu câu chuyện.

“... Cháu đã chọn được người nào chưa? Chưa có à, có thật không đấy? Lúc nào cũng phải nói thật với ông đấy nhé... Dù thế nào ông cũng không trách móc gì đâu mà... Thực sự chưa có sao? Thế cháu có để ý đến ai chưa... Cũng chưa có à? Vậy là từ trước đến nay Mako chưa từng yêu ai sao? Đúng là một thiếu nữ đoan trang...”

Từ câu chuyện ngắt quãng của Mako, có vẻ như Yohei đã nói những điều đó. Cô nói, hình như lúc đó ánh mắt của ông sáng lên một cách kỳ lạ. Ông đặc biệt hỏi đi hỏi lại về việc Mako chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện nam nữ.

“... Thế Mako thích kiểu người thế nào? Ông nhất định sẽ tìm cho Mako một người chồng ưng ý. Nhưng mà... Mako lại gần đây một chút. Ông phải hiểu thêm về Mako hơn nữa mới được...”

Yohei vừa lặp đi lặp lại những điều như vậy vừa kéo Mako về phía giường. Sau đó, ông ra khóa cửa phòng, nhưng vào lúc đó Mako vẫn chưa đoán được ý đồ thực sự của ông là gì.

“Nhưng lúc quay lại, ông đột nhiên đặt tay lên vai con và hỏi Mako có thích ông không? Có đúng không? Nếu thế thì... Nếu thế thì...”

Người Mako run lên như bị co giật. Cô vùi đầu vào lòng Yoshie, giọng nói nghẹn đi.

Không chỉ có một mình Mako khóc đến sưng cả mắt. Yoshie vừa xoa lưng Mako vừa không ngăn được những giọt lệ rơi lã chã từ đôi mắt đã đỏ hoe.

“Được rồi, được rồi, con không cần phải nói nữa đâu... Để mẹ kể lại cho mọi người”.

Trong lúc mọi người đi đến phòng Yohei, Mako đã kể lại chi tiết câu chuyện cho Yoshie.

Bà cố gắng gồng hết sức để ngừng khóc và bắt đầu câu chuyện.

“Ông ấy muốn chiếm đoạt Mako làm của riêng mình. Nhận ra ý định đó, Mako đã giật mình nhảy dựng lên và tóm được con dao gọt hoa quả trên kệ đèn ngủ. Ông ấy có thói quen ăn hoa quả trước khi đi ngủ nên lúc nào cũng để sẵn dao ở đó. Mako cầm lấy con dao, nhưng tuyệt nhiên không có ý định làm tổn thương đến ông. Tại sao... Tại sao con lại...”

Yoshie lại một lần nữa nấc lên làm câu chuyện bị gián đoạn.

“Mako chỉ muốn dọa ông ấy một chút thôi. Con bé có ý là, nếu ông còn làm gì quá đáng hơn thì nó sẽ tự sát, đến mũi dao cũng là tự chĩa vào mình. Nhưng khi đó ông đã đánh mất lý trí, định dùng vũ lực để đoạt lấy con dao của Mako. Trong lúc giằng co, dao đã đâm vào ngực ông ấy...”

Yoshie khôn ngoan dừng câu chuyện ở đó. Bà gục đầu vào vai cô con gái đang nằm trong lòng mình, có vẻ như đã kiệt sức.

“Mako, chuyện mẹ con vừa nói có phải là thật không?”

Michihiko từ tốn hỏi.

“Vâng... Khi ông gục xuống sàn nhà, con không còn suy nghĩ được gì nữa. Con đã muốn tự kết liễu mạng sống của mình... Đúng

lúc đó, con nghe thấy tiếng mẹ gọi ở ngoài hành lang... hình như mẹ mới pha trà nên bảo mọi người xuống uống. Khi đó con muốn nhanh chóng tự sát nên đã rút con dao trên ngực ông ra. Con định cắt cổ tay nhưng không hiểu sao lại không làm được. Trong lúc đang hoảng loạn thì lại nghe thấy tiếng mẹ, lần này mẹ đến gõ cửa. Trước khi chết con muốn gặp mẹ một lần cuối nên đã ra mở cửa...”

Vừa nhìn thấy Yoshie, Mako dường như bị kích động mà lao ra khỏi phòng. Yoshie liếc nhìn vào phòng rồi kinh hãi đóng sập cửa lại. Bà đuổi theo Mako và hai người loạng choạng lao đến sảnh... Yoshie giải thích tình trạng khi đó như vậy.

“Mako đáng thương... Nếu con tự sát thật thì mẹ cũng không thiết sống nữa. Tại sao ông ấy lại làm những việc như vậy cơ chứ...”

Yoshie bất giác mím môi, trong giây lát ánh mắt bà như bùng lên một ngọn lửa. Bà là con gái duy nhất của em gái Yohei, là người cháu ruột thịt của ông. Lúc nào bà cũng gọi ông là “bác” một cách đầy tôn kính. Thế nhưng lúc này bà chỉ có thể gọi ông là “ông ấy”...

Tiếng nấc nghẹn của cả hai nhỏ dần rồi từ từ im bật như đã không còn sức lực nữa.

Người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên lặng là Mine. Thế nhưng giọng nói lạnh lạnh đặc trưng của bà cũng hòa chung trong tiếng nấc nặng nề.

“Lỗi là do ta đã quá chủ quan...”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên hướng ánh mắt về gương mặt đang dần tái đi của bà.

“Gần đây, Mako càng lúc càng ra dáng thiếu nữ, ánh mắt ông ấy nhìn con bé cũng không còn bình thường. Là lỗi của ta khi đã nghĩ chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Loại chuyện như này, là ông ấy thì dám lắm...”

Mine lại thở dài rồi chậm rãi lắc đầu hai, ba lần. Trải qua cú sốc và nỗi đau này, bà có vẻ bình tĩnh một cách kỳ lạ. Haruo bất chợt cảm thấy trên gương mặt tròn nhìn giống búp bê kewpie với cơ sở nếp nhăn của bà hằn sâu một nỗi chấp nhận.

“Thật tình, thói trăng hoa của chủ tịch... Đúng là nạn nhân phải gánh chịu nhiều nhất chính là chị. Nhưng đến hôm nay thì mọi chuyện đã kết thúc rồi...”

Shige thấp giọng nói. Khi hai ánh mắt gặp nhau, Haruo nhìn thấy trong đôi mắt cong như trăng khuyết giống với Yohei của ông ngoài nỗi buồn ra còn ẩn chứa điều gì đó. Dường như ông đang muốn nói: “Thấy không? Những điều ta nói lúc chiều không phải là nói dối đúng không?”

“Tất cả đám đàn ông của nhà Watsuji này đều đặc biệt hứng thú với những cô gái trẻ... Điều này đúng là một trong những bất hạnh của huyết thống dòng họ Watsuji nhà ta...”

Haruo bất giác nhớ lại những lời Shige đã nói, tiếp đó là cảm giác rùng mình khi xác thực được điều đó từ tia hào sắc lóe lên trong đôi mắt của Yohei.

Căn phòng lại một lần nữa chìm trong sự yên ắng nặng nề. Có vẻ như sau khi lấy lại được bình tĩnh, mọi người bắt đầu nhận thức được tình hình hiện tại và hiểu rằng mọi chuyện đang trở nên cực kỳ phức tạp.

Lần này, người lên tiếng đầu tiên là Michihiko. Ông nhú mào sâu, vẻ u buồn lan từ ánh mắt đến chân mày và đôi môi phải khó khăn lắm mới có thể mấp máy thành tiếng.

“Không, dù với bất cứ lý do gì đi chăng nữa thì con gái tôi cũng đã gây ra tội lỗi nghiêm trọng, tôi không biết phải làm sao để cầu xin sự tha thứ của mọi người. Xin thứ tội.”

Ông cúi gập người. Dù không có quan hệ máu mủ ruột thịt nhưng hẳn ông đã quyết ý đứng ra nhận trách nhiệm với tư cách một người cha.

“Dẫu vậy, chúng ta cũng không thể cứ ngây ngẩn ra mãi thế này được. Cần phải nhanh chóng nghĩ xem tiếp theo đây chúng ta phải làm gì.”

Những người đàn ông gật đầu.

“Chúng ta cần phải báo với cảnh sát càng sớm càng tốt, và chờ họ đến thôi. Đó là cách đúng đắn nhất, và cũng là điều nên làm lúc này. Dù sự tình có ra sao thì con gái tôi cũng cần phải chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình.”

Yoshie ôm chặt lấy Mako, ra sức lắc đầu.

“Sao anh có thể nói điều kinh khủng như thế... Giao con gái chúng ta cho cảnh sát ư... Sao em có thể...”

“Mako có thể bào chữa rằng mình tự vệ chính đáng mà”.

Takuo nói sau một hồi dăm chiêu suy nghĩ.

“Không. Ta không thể tán thành việc báo cảnh sát được”.

Mine cất giọng đầy uy quyền.

“Nếu làm như thế, mọi điều tồi tệ mà ông ấy đã làm sẽ bị công khai mất. Kết cục thế này sẽ là nỗi ô nhục cho cả gia tộc chúng ta với người đời. Chúng ta tuyệt đối không được để chuyện đó xảy ra...”

Lúc đầu, giọng bà còn hơi ngẹn ngào, đầu cũng hơi cúi xuống. Nhưng rồi, bà ngay lập tức lấy lại tư thế đầy quyền lực.

“Chuyện đã thành ra thế này thì việc duy nhất chúng ta có thể làm, chẳng phải là bảo vệ danh dự cho ông ấy và nhà Watsuji hay sao?”

“Nói thế nghĩa là, bác bảo chúng ta phải che giấu không để người ngoài và cảnh sát biết về việc này sao?”, Michihiko hỏi lại.

“Ta không biết chúng ta có thể giấu được hoàn toàn hay không, trước mắt... Đúng vậy, trước mắt, chúng ta phải bằng mọi giá bảo vệ Mako. Điều đó cũng có nghĩa là chúng ta cũng sẽ che đậy những điều đáng xấu hổ mà ông ấy đã làm”.

Sau một thoáng im lặng, Michihiko chỉ gật đầu. Quá nhiều cảm xúc dồn dập khiến ông không thể cất lên thành lời...

“Chúng ta có thể giải quyết theo hướng chết vì bệnh được không? Ý tôi là, bác sĩ Mazaki có thể chuẩn bị một bản xác nhận tử vong sao cho phù hợp, rồi ta mặc đồ để giấu đi vết thương trên ngực...”

Takuo gồng hết sức để nói ra ý kiến của mình.

“Điều đó có lẽ là bất khả thi rồi. Cả hai tay chủ tịch đều có vết thương, có lẽ là do lúc cố gắng đoạt lấy con dao. Nếu người ta mà nhìn thấy những vết thương đó thì...” Shige nghiêng đầu.

“Ngoài ra còn có một vấn đề nữa”, Kanehira buồn bã nói.

Khi xem xét tình hình của Mako và Yohei, anh đã hành động rất nhanh đúng với tác phong của một bác sĩ. Tuy nhiên sau đó, anh hầu như không nói gì mà chỉ ngồi im quan sát mọi người.

“Năm năm trước, chủ tịch đã tiến hành phẫu thuật sỏi túi mật ở bệnh viện Đại học nơi tôi đang làm việc. Lúc đó, chủ tịch đã hứa với vị giáo sư phẫu thuật cho mình là sau khi chết sẽ hiến cơ thể cho trường Đại học để phục vụ mục đích nghiên cứu giải phẫu rồi. Hình như ông ấy cũng đã ký cả giấy chấp thuận với sự chứng kiến của bác sĩ bệnh lý”.

“À, đúng là ta cũng từng nghe chuyện đó”.

Mine xác nhận, cả Michihiko và Yoshie cũng gật đầu, có vẻ như cũng đã biết về điều đó.

“... Nếu vậy thì, quả thực chỉ còn cách là báo cảnh sát thôi. Nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra việc chính Mako đã gây ra chuyện này... Nhưng nhìn tình trạng của Mako thế này, có lẽ sẽ bị nghi ngờ mất”, Takuo chán nản quay sang nhìn Mako. Cô đã rửa sạch máu dính trên hai tay nhưng cổ tay trái vẫn còn băng bó.

“Chuyện này, thực ra vẫn còn có một cách”, Kanehira bất chợt lên tiếng.

“Cách gì cơ?”, Takuo nhanh chóng hỏi lại.

“Chúng ta hãy để Mako rời khỏi biệt trang càng xa càng tốt. Nếu cô ấy gấp rút trở về Tokyo và dàn dựng sao cho mọi chuyện xảy ra sau đó thì cảnh sát sẽ chẳng bao giờ hỏi đến, đơn giản là bởi cô ấy không có ở đây”.

“Liệu chúng ta có làm được như thế không?”

Câu hỏi của Michihiko hàm chứa cả nghi vấn theo phương diện y học.

“Cũng có một vài cách”.

“Nhưng ngược lại chẳng phải việc cô ấy rời khỏi đây sớm sẽ rất thiếu tự nhiên sao?”, Takuo hỏi. Những lời Takuo nói với Kanehira đều mang một vẻ khiêu khích rất khó gọi tên.

“Điều này thì chúng ta có thể bịa ra một vài lý do mà. Chẳng hạn như là, cô ấy để quên tài liệu tham khảo quan trọng cần cho việc hoàn thành luận văn nên phải về lấy gấp...”

Ánh mắt của Kanehira chậm chậm chuyển sang phía Haruo. Tất cả mọi người trong gia đình Watsuji này giờ hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô. Khi nhắc đến vấn đề luận văn mọi người mới chợt nhớ ra.

Toàn thân Haruo căng lên. Cô thấy trong ánh mắt những người đang nhìn về phía mình nhiều thứ cảm xúc hỗn loạn, từ vẻ bối rối, lạnh lùng đến nghi hoặc và cảnh giác. Ánh mắt họ hệt như đang muốn nói:

“Ở đây có người ngoài.”

3.

“Vậy thì...”, Michihiko kết luận.

“Chúng ta sẽ để Mako rời khỏi biệt trang này và che giấu việc con bé đã làm với cả cảnh sát và người ngoài, vậy có được không ạ?”

Dù ông vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng khi hỏi lại câu đó giọng vẫn hơi run lên. Đầu tiên ông nhìn như muốn hỏi ý Mine, và bà đã không ngần ngại gật đầu.

“Việc này không phải vì một mình Mako. Rõ ràng đây là cách tốt nhất cho tất cả mọi người”.

Yoshie cúi đầu trước Mine. Bà vẫn chưa ngừng khóc.

Ánh mắt của Michihiko tiếp tục hướng đến Shige.

“Ta cũng nghĩ đây là cách tốt nhất”.

Shige vừa mân mê hàng ria mép vừa nói, dường như ông có vẻ hơi bất an. Nhưng ở ông không nhìn thấy bất cứ sự lưỡng lự nào.

“Tôi cũng rất tán thành”, Takuo đồng ý nói.

“Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề là sau khi Mako về Tokyo rồi, chúng ta nên báo với cảnh sát như thế nào”.

“Chắc chỉ còn cách giả như thủ phạm từ bên ngoài lên vào thôi”, Kanehira thấp giọng.

“Chẳng hạn như, có trộm lên vào và ra tay với chủ tịch ư?”

“Đúng vậy. Nếu không làm thế thì rất có thể một trong số những người chúng ta ở lại đây sẽ bị nghi là hung thủ mất”.

Cả hai đồng thời hít vào một hơi thật sâu.

“Ra vậy. Quả không còn cách nào khác”.

Takuo một lần nữa gật đầu một cách khoa trương. Tuy còn hơi miễn cưỡng nhưng vì lúc này anh ta không nghĩ được ra cách nào hay hơn Kanehira nên đành chấp nhận hợp tác.

“Bây giờ chỉ cần mọi người thống nhất các thông tin thì cảnh sát chắc hẳn sẽ tin thôi”.

“Không, chúng ta không thể coi thường cảnh sát như vậy được”.

Kanehira dăm chiêu lắc đầu.

“Nơi này thuộc phạm vi quản lý của cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ phải không? Năm ngoái bọn họ đã xuất sắc phá được một vụ án mạng được dàn xếp rất công phu đấy. Đội ngũ cảnh sát hình sự ở đó được đánh giá là rất ưu tú”.

Takuo khẽ nhún vai.

Cuối cùng, Michihiko quay sang nhìn Haruo.

“Cô Ichijou, này giờ cô đã nghe những điều chúng tôi bàn bạc rồi. Mong cô có thể thẳng thắn nói ra những suy nghĩ của mình được không?”

“...”

“Nói cách khác, không biết cô có đồng ý hợp tác với kế hoạch che giấu tội lỗi của Mako và dàn dựng giống như hung thủ từ bên ngoài lên vào không, hoặc là...”

“Nếu không hợp tác thì ít nhất cũng mong cô tuyệt đối giữ im lặng”, trong giọng nói của Takuo có hàm chứa ý uy hiếp.

“Đúng vậy. Một là cô về Tokyo với Mako và xem như không biết gì cả, hai là cô ở lại đây và hợp tác với kế hoạch của chúng tôi... Lựa chọn hoàn toàn nằm ở cô”.

Michihiko hòa nhã nói.

“Vậy... mọi người muốn như thế nào?”

Haruo hỏi lại để kéo dài thời gian thêm một chút.

“Chà...”

Có vẻ như Michihiko cũng đang băn khoăn không biết lựa chọn cách nào.

“Tất nhiên là chúng tôi muốn cô ở lại đây rồi”, Takuo đáp.

“Với cảnh sát thì việc có lời khai của một người thứ ba như cô vẫn đáng tin hơn là chỉ toàn người nhà”.

Lần này, Kanehira gật đầu đồng ý với ý kiến của Takuo. Điều này cũng cho thấy là Kanehira cũng là một người trong gia đình này.

“Đúng vậy nhỉ... Nếu có thể thì mong cô ở lại đây với chúng tôi”.

Mine lịch sự nói. Tuy nhiên, Haruo có thể nhìn thấu cái cách bà trao đổi ánh mắt với Shige. Nếu để Haruo về Tokyo thì không loại trừ khả năng có một lúc nào đó cô sẽ nói sự thật cho người khác, hay báo cảnh sát. Nếu giữ cô ở đây thì bọn họ sẽ có thể trông chừng, đồng thời biến Haruo thành đồng phạm khi đã hợp tác vào kế hoạch này...

Haruo nhìn sang Mako. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Mako vốn đang cúi đầu cũng hơi ngẩng lên. Hai mắt cô đã sưng lên vì khóc, tóc bết lại hai bên gò má nhợt nhạt và gương mặt kiệt quệ không còn chút cảm xúc...

Thế nhưng, kỳ lạ là cô không mở lời nhờ vả gì cả. Đôi mắt dài vốn luôn hiền hòa tươi sáng giờ chỉ mang một nỗi buồn mênh mang khi số phận bỗng dưng lật nhào.

“Cô cứ làm như những gì mình muốn đi ạ...”

Dường như Haruo có thể nghe thấy Mako nói như vậy.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi quyết định của Haruo.

“Vậy theo ý mọi người, tôi xin phép làm phiền thêm một chút ạ. Dù gì thì cũng đã vất công đến đây rồi”.

Haruo cũng yêu thương Mako như những người trong gia đình nhà Watsuji vậy.

Michihiko nhìn chiếc đồng hồ đặt trên lò sưởi. Lúc này đã là mười giờ bốn mươi phút.

“Nếu đã quyết định thì cần nhanh chóng tiến hành thôi”.

“Vậy con bé phải về thế nào đây? Hình như bên ngoài tuyết phủ kín cả rồi”.

Yoshie quay sang nhìn chồng khi chợt nhận ra một vấn đề mới.

“Không, đến khoảng bảy giờ là tuyết đã ngừng rơi rồi. Giờ không còn đọng nhiều đâu. Quan trọng là, giờ về bằng xe của ai đây...”

“Tất nhiên là đi thuê rồi”, Takuo quả quyết. “Chúng ta cần có một người thứ ba làm chứng về thời gian Mako rời khỏi đây và về tới Tokyo”.

“À, cũng có lý đấy”.

Michihiko là người tổng hợp ý kiến của mọi người, nhưng việc suy nghĩ thì có vẻ Takuo và Kanehira nhanh hơn.

“Vậy để ta gọi điện”, Yoshie lập tức đứng dậy. “Trong cái rủi cũng có cái may. Giờ đang là tết, các công ty ở Asahigaoka đều làm việc đến khuya”.

“Khách sạn ở đó cũng mở đến khuya đúng không ạ?”

Bất chợt nghĩ ra điều gì đó, Kanehira vội lên tiếng.

“Nhà hàng và quán bar ấy hả?”

“Vâng”.

“Vào mùa hè hay tết nhất thì họ vẫn mở đến mười một giờ đấy. Trước đây ta cũng từng gọi đồ ăn khuya một vài lần rồi”.

“Ừm... Nhưng khách sạn sẽ không giao đồ ăn tận nơi đúng không?”

“Giao tận nơi?”

Giọng Takuo hơi lạc đi. Những người xung quanh cũng nhìn về phía anh.

“Đúng là như thế... Nhưng ta đã vài lần gọi đồ ở một quán đồ Âu và một quán sushi rồi”.

“Giờ họ vẫn mở cửa chứ?”

“À... Có lẽ hôm nay...”

Yoshie nhìn đồng hồ rồi khẽ nghiêng đầu.

“Anh định ăn khuya à?”

Takuo ngạc nhiên hỏi. Bỗng Kanehira khẩn trương nói: “Bây giờ gọi điện ngay đi ạ”.

“Gọi giao đồ ăn à?”

“Nếu cả hai chỗ cùng mở thì chọn quán đồ Âu đi... Thực đơn có những món gì vậy?”

“Để xem nào... Món hầm, korokke, gratin với pizza...”

“Ồ, vậy chọn gratin đi. Gọi cho tám người”.

“À, không cần phần của tôi đâu...”

“Tôi cũng không cần đâu. Đến lúc này rồi, làm sao mà nuốt trôi nổi chứ”, Takuo nói.

“Không, chúng ta cần có đồ ăn khuya”.

Kanehira nghiêm giọng nói.

“Tối nay chủ tịch cũng phải thức đến khuya. Sau khi Mako về Tokyo thì mọi người sẽ cùng nhau chơi bài chẳng hạn. Trong lúc chơi sẽ gọi đồ ăn khuya. Tất nhiên, chủ tịch cũng sẽ ăn cùng mọi người”.

Kanehira lặp lại từ “chủ tịch” đến hai lần.

Yoshie lấy bảng danh bạ điện thoại từ trong bếp rồi đi về phía chiếc điện thoại đặt trong góc phòng khách. Trước sự theo dõi của mọi người, bà gọi đến công ty cho thuê xe và quán đồ Âu có tên “Konantei” ở khu trung tâm Asahigaoka. Công ty đó là chỗ quen thân với nhà Watsuji, họ cam kết sẽ cho xe đến trong vòng mười lăm phút và đưa Mako về tận nhà riêng ở Tokyo. Món gratin sẽ mất khoảng bốn mươi phút.

Mako bỗng dưng trở nên bận rộn. Yoshie giục cô dẫn lên phòng riêng ở tầng hai, thay bộ quần áo dính máu và trang điểm lại. Cô nhét bộ quần áo vừa thay, con dao dùng để đâm vào ngực Yohei cùng với cặp tài liệu mỏng, ghim cài cà vạt, khuy măng sét bằng kim cương và ngọc lục bảo lấy từ trong két sắt ở phòng ông vào một chiếc túi du lịch da màu đỏ. Trong cặp tài liệu có khoảng một triệu yên tiền mặt cùng với những thứ có giá trị như tài liệu

quan trọng của công ty hay giấy tờ chứng khoán. Đó là những món đồ mà tên trộm giả định sẽ đột nhập vào nhà và lấy đi.

Mako mặc áo khoác, nhét tay vào túi áo giấu chỗ băng bó trên cổ tay.

Đến mười giờ năm mươi phút, chuông cửa vang lên.

May mắn là người tài xế khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng trước cửa đã quen mặt với cả Yoshie và Mako. Họ đã dùng xe của ông nhiều lần những khi ở lại biệt trang này.

Michihiko ngay lập tức hỏi về tình trạng tuyết rơi.

“Ở đường lớn thì vẫn thường xuyên được dọn tuyết nên nhiều lắm cũng chỉ dày khoảng mười centimet thôi. Tất nhiên là tôi cũng đã cho gắn lốp xe chuyên dụng đi đường tuyết rồi. Xe cô vẫn di chuyển cả ngày trên đường lớn nên không có gì phải lo đâu. Từ Gotemba tôi sẽ lên quốc lộ Tomei, giờ này đi thì có lẽ sẽ đến Tokyo trong khoảng hai tiếng”.

Người tài xế trong bộ đồng phục màu xanh nước biển niềm nở đáp.

“Nhưng mà tiểu thư vất vả thật đấy”.

“Vâng, sắp đến hạn nộp luận văn rồi mà lại bị thiếu tài liệu tham khảo mới khổ chứ”.

Yoshie giải thích.

“Rồi, cố gắng quay lại trong ngày mai nhé. Cô Haruo cũng chờ ở đây mà”.

Mako vẫn cúi gầm mặt, chỉ thoáng gật đầu. Có vẻ như cô hiểu ý tứ sâu xa trong những lời mẹ vừa nói. Dù có bất cứ chuyện gì thì Mako cũng phải quay về đây trong ngày mai. Sau khi cái chết của ông được công bố, nếu một người được ông yêu thương như cháu ruột không lập tức lao về thì sẽ thật bất thường. Nhưng vì cô không có mặt ở hiện trường khi vụ việc xảy ra nên sẽ không bị điều tra trực tiếp.

“Đi đường cẩn thận nhé”.

“Vất vả cho con quá”.

Sau những lời chào hỏi ngắn gọn nhưng đầy tình cảm của mọi người, Mako lên chiếc xe đậu trước cửa. Cô hầu như không nói một lời nào. Có lẽ chỉ cần mở miệng ra là bao nhiêu cảm xúc dồn nén trong lòng sẽ tuôn ra hết. Trước khi bước ra sân, cô bắt gặp ánh mắt của Haruo, Mako hơi nhú mày, khẽ cúi đầu.

Tiếng bánh xe chạy trên nền tuyết xa dần sau hàng cây rồi từ từ biến mất hẳn, không còn vang lên bên tai những người ở lại nữa.

“Nào, giờ chúng ta dọn bàn ra thôi”.

Kanehira nói bằng chất giọng đều đều không cảm xúc.

“Khi người giao đồ ăn đến đây, phải làm như thể tất cả chúng ta đang tập trung chơi bài”.

“Đúng vậy. Chúng ta phải diễn như đang chơi poker, rồi còn cùng quyết định những điều cần chuẩn bị cho đến sáng mai nữa”.

Michihiko gật đầu rồi rời khỏi chỗ cửa sổ.

“Đến sáng mai ư?”, gương mặt Shige đã lộ rõ vẻ mệt mỏi. Ông nhìn hai người.

“Phải. Nếu đúng theo lẽ thông thường thì sáng mai, ai đó sẽ phát hiện ra thi thể của chủ tịch bị tên trộm đột nhập vào hại chết và ngay lập tức báo cảnh sát. Chúng ta còn rất nhiều việc cần phải làm trước lúc đó. Nếu không đảm bảo là không có sai sót gì thì chúng ta sẽ tự cho đầu mình vào thòng lọng đấy”.

Michihiko vẫn tiếp tục công việc tổng hợp ý kiến của mọi người.

Takuo đi đến chỗ dàn loa và bắt đầu chọn nhạc. Anh bật một bản Latin nhẹ nhàng. Anh đã tính toán để cho âm lượng này tương đối vừa phải, không đến mức làm cản trở việc bàn luận của họ nhưng lại có thể trở thành một lý do giải thích cho việc họ không nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng của Yohei.

Yoshie lấy bộ bài để Michihiko với những người còn lại chuẩn bị bàn.

Haruo vẫn chăm chú nhìn về phía bóng tối bàn bạc bên ngoài. Nghe tiếng gọi của Shige, cô mới quay đầu nhìn vào trong phòng.

Cô có cảm giác như tấm màn kịch đã được kéo xuống, nhưng rồi sẽ lại rất nhanh chóng được vén lên thêm lần nữa.

CHƯƠNG 3

SỰ BẢO VỆ CHÂN THÀNH

1.

Phòng khách biệt trang nhà Watsuji có bật nhạc Latin và mọi người ngồi thành vòng tròn bên bàn giải trí. Có tổng cộng bảy người là Mine, Shige, Michihiko, Yoshie, Takuo, Mazaki Kanehira và Ichijou Haruo.

Trên chiếc bàn trải khăn xanh lá là bộ bài cùng với chip poker đã được chuẩn bị sẵn.

Michihiko nhìn chiếc đồng hồ đặt trên kệ lò sưởi rồi nhíu mày thật sâu. Chiếc đồng hồ có con búp bê bằng gốm đang chỉ mười một giờ mười phút.

“Nào, ít nhất chúng ta cũng nên chia chip poker đi chứ”.

“Chuyện này...”

Shige định nói gì đó nhưng dường như bị bầu không khí nặng nề trong phòng làm cho ngạt thở. Ông đưa tay vuốt hàng ria mép và chìm vào im lặng.

“Chúng ta có chơi bài thật đâu, chia chip poker để làm gì cơ chứ?”

Ông hết nhìn Kanehira lại đến Takuo, đôi mắt cong tựa vầng trăng lưỡi liềm như muốn nói lên điều đó. Thế nhưng, Kanehira lại quay sang gật đầu với Michihiko.

“Gratin khoảng mười một giờ rưỡi sẽ đến đúng không. Khi đồ ăn được giao đến, tất cả chúng ta sẽ phải ngồi chơi bài ở đây”.

“Và quan trọng nhất là bầu không khí cũng phải thật thoải mái thì mới tự nhiên”.

Takuo tiếp lời. Khỏe môi anh ta hơi bạnh ra, trên mặt thoáng nét nhìn sắc lẹm.

Yoshie nhanh chóng gom chip poker lại rồi chia ra trước mặt mỗi người một chút. Luật chơi poker thì Haruo cũng có biết sơ qua, còn Takuo thì phải giải thích đơn giản cho những người trong gia đình Watsuji. Có vẻ như cứ vào dịp tụ tập gia đình đầu năm thì bọn họ lại cùng chơi bài. Mọi người ai nấy đều muốn kiếm được một khoản kha khá nên tiền cược cũng tương đối cao.

Bọn họ đã chơi hai ván.

Trong bối cảnh đó, Michihiko lên tiếng để thu hút sự chú ý của mọi người với mục đích nhắc nhở tiếp tục việc bàn bạc.

“Nào, giờ chúng ta phải nhanh chóng lập ra danh sách những điều tuyệt đối không được bỏ qua từ giờ cho đến sáng mai đi. Mới lúc này, đúng mười một giờ Mako đã lên xe rời khỏi đây để về Tokyo. Vụ trộm sẽ phải xảy ra sau đó”.

Michihiko vẫn tiếp tục công việc của một người tổng hợp thông tin, và ông bắt đầu đi vào vấn đề chính.

“Sau khi ăn tối, chúng ta bắt đầu chơi bài ở đây. Vì bật nhạc và quá chăm chú vào ván bài nên không ai nghe thấy những âm thanh phát ra từ phòng chủ tịch. Tuy nhiên... Chúng ta định dàn xếp để chủ tịch chết lúc mấy giờ nhỉ?”

Michihiko quay sang nhìn Kanehira. Người đề ra ý kiến sắp đặt để vụ án có vẻ như xảy ra muộn hơn thực tế chính là Kanehira, vốn là bác sĩ ngoại khoa.

Kanehira trầm ngâm suy nghĩ. Đôi mắt cương nghị pha lẫn vẻ bất kham dưới hàng lông mày dày nhìn đăm đăm về phía sảnh. Có vẻ như anh đang nhớ lại lúc mọi người nghe thấy tiếng hét thất thanh và Mako lao ra từ phía đó...

“Lúc đó là khoảng chín giờ mười lăm hay hai mươi phút gì đó... Có thể cho rằng chủ tịch bị đâm lúc khoảng chín giờ”.

Nói được nửa chừng, Kanehira quay ra nhìn Michihiko.

“Nếu gratin được giao đến lúc mười một giờ rưỡi... Tôi cho rằng chúng ta có thể dàn dựng sao cho vụ việc có vẻ như xảy ra lúc khoảng mười hai giờ. Tức là sau khi chủ tịch ăn đêm xong, khoảng mười hai giờ... À không, khoảng không giờ ngày 4 tháng Một, tên trộm đã đột nhập vào nhà...”

“Nãy giờ anh cứ nhắc đi nhắc lại đến việc bữa khuya và giao hàng, rốt cuộc là có ý gì vậy...”

Vừa đúng lúc Takuo lên tiếng phàn nàn thì chuông cửa vang lên. Đã quá mười một giờ rưỡi khoảng ba phút.

“Quán Konantei đây ạ...”

Họ nghe thấy tiếng người giao hàng từ bên ngoài sảnh trước. Vẻ lo lắng thoáng xuất hiện trên nét mặt của tất cả mọi người. Không còn thời gian để bàn bạc hay thống nhất nữa, màn chính của vở kịch chuẩn bị được vén lên rồi.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Yoshie đáp rồi nhanh chóng bước ra sảnh.

Bị ảnh hưởng bởi động tác của bà, Shige cũng đứng dậy định bước đi, nhưng lại bị vấp thành ra loạng choạng. Khi ông chống một tay xuống thảm, Takuo và Haruo đã phải đỡ từ cả hai bên.

Yoshie mở cửa mời người giao hàng vào nhà. Bà nhận lấy hai khay gratin từ anh ta và quay lại. Anh chàng trẻ tuổi ló đầu qua cánh cửa xếp đóng hờ và nói vọng vào.

“Mong mọi người giúp tôi một tay được không ạ? Số lượng có hơi nhiều một chút”.

Michihiko vẫn nhìn chăm chăm vào bộ bài trên tay mình.

“Ồ, vậy sao? Xin lỗi nhưng phiền anh mang lại đây giúp chúng tôi được không?”

Nghe vậy, chàng trai cởi đôi giày cao cổ còn vương đầy tuyết ra rồi nhấc túi đồ có vẻ nặng nề lên. Anh vẫn vô tư không hề biết rằng mình đang bị biến thành nhân chứng bất đắc dĩ.

Anh ta bắt đầu bày gratin lên chiếc bàn mà mọi người đang chơi dở ván poker cũng như xe đẩy đồ ăn gần đó.

“Tuyết vẫn còn rơi à?”, Shige hỏi như để chữa ngượng cho việc bị ngã khi nãy.

“Không ạ, ngừng rơi cũng được một lúc rồi”, anh ta trả lời, trên tay anh thừa ra một phần gratin.

“Cái này để ở đâu ạ?”

Yoshie bỗng bối rối quay sang nhìn Kanehira.

“Không biết bác sẽ ăn ở đâu nhỉ?”

Câu hỏi vốn đơn thuần, không hề mang hàm ý nhưng bà không nhận ra rằng việc mình hỏi Kanehira điều đó vô cùng thiếu tự nhiên. Trong khi Kanehira đắn đo cân nhắc câu trả lời thì Mine nãy giờ vẫn im lặng bất chợt lên tiếng.

“Ông ấy mới tắm xong nên để ta đi hỏi thử xem thế nào. Có khi ông ấy sẽ quay lại đây cũng nên”.

Bà chậm rãi đứng dậy, lướt qua người giao hàng và rời khỏi phòng khách. Sáu người còn lại vô thức nhìn theo bóng lưng bà rời đi. Những bước chân bình tĩnh, gương mặt xanh xám giống búp bê kewpie không để lộ cảm xúc và cách nói chuyện tự nhiên của bà khiến mọi người bất giác nuốt nước bọt.

“Thế thì anh cứ để tạm xuống đây đi”.

Nghe vậy, anh chàng giao hàng của Konantei đặt phần gratin cuối cùng lên xe đẩy đồ ăn, nói lời cảm ơn rồi xỏ lại đôi giày cao cổ.

“Nào, ta tranh thủ ăn đi kẻo nguội rồi tiếp tục chơi sau”, Michihiko cố tình nói lớn giọng để bà có thể nghe thấy, nhưng dường như câu nói của ông không đến được chỗ Mine.

Khi tiếng động cơ của chiếc xe giao hàng đi xa dần, Mine mới quay trở lại.

“Gần đây mấy người tiếp thị với giao hàng hay tự tiện vào nhà mà không hỏi trước lắm”.

Bà vừa ra kiểm tra lại cửa trước mà Yoshie mới khóa vừa lăm bầm với vẻ bất mãn.

Khi lại một lần nữa ngồi xuống quanh bàn, ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt hướng về “phần đồ ăn đêm của Yohei” – Phần gratin rưới đầy sốt trắng béchamel vẫn còn nóng và bốc hơi nghi ngút.

“Chúng ta phải làm sao với cái này bây giờ? Chủ tịch...”

Haruo nhỏ giọng hỏi. Theo như những điều Kanehira nói vừa nãy thì dường như anh ta không chỉ đơn thuần xây dựng tình huống sao cho phù hợp với lễ thông thường khi cất công gọi giao hàng và đặt cả phần cho Yohei. Hình như anh ta có ý cho rằng ông thực sự sẽ ăn phần gratin này...

“Món súp consommé của bữa tối nay còn không?”

“Vẫn còn”.

“Vậy bà mang lên đây đi... Không cần hâm nóng lại đâu. Tôi lên tầng hai một chút”.

Yoshie và Kanehira vội vã đứng dậy, còn Shige mệt mỏi trút một tiếng thở dài.

“Thôi, ít nhiều gì thì cũng ăn một chút đi. Đêm còn dài lắm”, Michihiko vừa giục mọi người vừa gỡ túi giấy bọc đĩa ra.

“Nếu không ai động đũa chút nào rồi chẳng may để người ngoài biết được thì sẽ bị nghi ngờ đấy.”

“Quả đúng là như vậy”, Mine gật đầu rồi cũng làm theo Michihiko.

Kanehira nhanh chóng quay lại phòng khách. Tay phải anh đang cầm một cái túi nilon và một bơm kim tiêm cỡ lớn. Bên

trong túi là một vật dài sọc vàng nâu được cuộn lại, nhìn có vẻ như là ống cao su.

Tiếp đó, Yoshie cũng từ trong bếp bước ra. Hai tay bà đang bưng một chiếc đĩa súp sâu lòng có đựng súp consommé đã nguội và kèm theo cả thìa.

“Cậu định làm gì với cái này vậy?”

Lần này người lên tiếng hỏi là Shige, ông đưa mắt nhìn cả hai người.

Kanehira đặt bơm kim tiêm lên cạnh bàn và xé cái túi nilon ra. Cái ống cao su anh lấy ra từ trong túi có đường kính khoảng năm milimet, dài hơn một mét và có vạch chia từng đoạn năm centimet.

“Đây là ống thông dạ dày, hay còn gọi là dây cho ăn. Bác sĩ chúng tôi vẫn luôn mang theo trong cặp với mục đích sơ cứu. Bình thường nó được sử dụng làm sạch dạ dày, hút độc tố và những chất có hại khi bệnh nhân chẳng may nuốt phải, rửa ruột đồng thời bơm thuốc giảm đau trong những trường hợp cần thiết”.

Kanehira giải thích bằng chất giọng bình tĩnh của một bác sĩ, không có một tia cảm xúc thừa thãi.

“Thế có nghĩa là cái ống này sẽ đưa vào được đến tận dạ dày đúng không?”

“Phải. Nếu đi vào từ hốc mũi thì khoảng bốn mươi, năm mươi centimet sẽ đến dạ dày... Nó còn có thêm một công dụng khác là đưa nước cùng với chất dinh dưỡng vào dạ dày. Chính vì vậy nó thường được sử dụng để bổ sung dinh dưỡng cho những bệnh nhân trong tình trạng không còn ý thức”.

“Bổ sung dinh dưỡng cho người không còn ý thức.”

Shige lẩm bẩm, rụt rè đưa tay chạm vào kim tiêm trên bàn. Đến lúc này, cuối cùng Haruo cũng hiểu là Kanehira đang định làm gì.

“... Chắc chắn là sau khi chúng ta tìm thấy thi thể của chủ tịch và báo cảnh sát thì họ sẽ điều tra hết sức kỹ lưỡng. Trước tiên, cán bộ phụ trách khám nghiệm tử thi sẽ tiến hành kiểm tra, rồi sau đó sẽ là giải phẫu”.

Kanehira tiếp tục nói.

“Chính vì vậy, nếu muốn để bọn họ tin rằng chủ tịch chết muộn hơn so với thực tế, sau khi Mako rời khỏi đây thì chúng ta phải có kế hoạch thật cẩn thận mới được”.

“Cơ thể con người sau khi chết sẽ thay đổi như thế nào?”

Michihiko là một giáo sư sinh học, nhưng có vẻ những vấn đề này nằm ngoài chuyên môn của ông.

“Điều này thuộc lĩnh vực pháp y, không phải là chuyên môn của tôi. Tuy vậy, về cơ bản thì người ta có thể tính toán được thời gian tử vong dựa vào tình trạng của tử thi, chẳng hạn như độ co cứng, hiện tượng hồ máu ⁵ hay phân rã của nạn nhân, cùng với một yếu tố mà chúng ta đang xét đến là tình trạng thức ăn còn tồn đọng trong dạ dày. Kanehira giải thích rồi đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay.

“Bữa tối hôm nay kết thúc lúc khoảng sáu giờ. Chủ tịch chỉ ăn loại thịt chất lượng tốt cùng với những món dễ tiêu hóa nên chắc chắn sau khoảng hai tiếng trong dạ dày sẽ không còn gì... Nào, chúng ta cần bắt tay vào công việc càng sớm càng tốt.”

Anh ngừng lời, một tay cầm kim tiêm và ống thông dạ dày, tay còn lại bê phần gratin đã bắt đầu nguội lên rồi quay sang nói với Yoshie.

“Bà mang giúp tôi đĩa súp lên được không?”

Bà khẽ lắc đầu rồi quay sang nhìn Takuo.

“Nhờ cậu được không? Tôi không dám nhìn thấy hình ảnh đó”.

“Ta cũng sẽ chờ ở đây”, giọng Mine hơi run lên.

Kanehira và Michihiko cùng nhau đi về phía phòng ngủ của Yohei. Shige sau một thoáng lưỡng lự cũng đi theo hai người.

Sau khi nhận lấy đĩa súp, đôi mắt sau gọng kính bằng kim loại của Takuo tìm đến Haruo. Cô cảm giác đôi mắt sắc lẹm giống một loài chim nào đó của anh ta như muốn nói: “Cô cũng đi theo chúng tôi” đầy tính cưỡng ép.

“Chừng nào còn ở lại biệt trang này thì cô sẽ buộc phải trực tiếp nhúng tay vào kế hoạch này, là đồng phạm của chúng tôi”.

2.

Năm người bọn họ rời khỏi sảnh, băng qua phòng ăn để đi qua hành lang phía phòng của Yohei. Phòng khách nằm ở khu nhà đối diện, nằm về phía Đông của tòa nhà.

Michihiko mở cửa và bật đèn.

Trong phòng cũng lạnh như ngoài hành lang. Hình như lúc này, sau khi đặt xác Yohei lên giường và trở lại sảnh, ai đó đã tắt điều hòa nhiệt độ. Kanehira nhận ra điều đó, anh nhìn về phía công tắc máy sưởi rồi gạt đầu tỏ vẻ hài lòng.

Yohei được đặt nằm trên giường và đắp chăn kín đến cằm. Nếu nhìn qua thì ông giống như đang chìm trong giấc ngủ bình yên làm Haruo chợt có cảm giác mọi chuyện xảy ra cho đến thời điểm này chỉ là một giấc mơ. Thế nhưng, những vết máu đen thẫm trên tấm thảm trải nhà màu xám không cho phép cô ôm ấp suy nghĩ đó.

Kanehira đặt những món đồ vừa mang đến lên bàn và tiến lại gần Yohei. Anh đặt tay lên thái dương ông, quả nhiên da thịt ông đã lạnh như đá. Làn da lấm chấm tàn nhang do tuổi già, nước da xanh xám và hai gò má hóp lại mang đến cho mọi người cảm giác gương mặt ông nhỏ hẳn đi.

Kanehira cầm ống thông thực quản lên và quay sang nói với Takuo lúc này vẫn đang cầm đĩa súp.

“Anh trộn cái đó với gratin đến khi cả hai mềm thành dạng lỏng được không? Chúng ta sẽ dùng bơm kim tiêm và ống thông dạ dày đưa nó vào trong dạ dày chủ tịch”.

Đó là lần đầu tiên Kanehira giải thích việc họ sẽ làm bằng lời. Takuo tiến lại gần cái bàn, ánh mắt vẫn dừng lại ở Haruo.

“Mấy việc này cô giỏi hơn tôi mà. Tất nhiên tôi cũng sẽ giúp”.

Haruo im lặng nhận lấy cái thìa và giữ một góc khay gratin. Takuo bắt đầu rót súp vào từ góc trống còn lại. Haruo dùng thìa gạt những thứ cứng như tôm hay thịt ra, đồng thời, dầm sợi nui và trộn nước súp cùng với sốt trắng đến khi thu được thành phẩm có dạng như keo.

Trong lúc đó, Kanehira đưa đầu ống thông dạ dày vào hốc mũi bên trái của Yohei. Anh vừa xem xét cảm giác ở tay vừa đẩy vào từng chút một.

“Chắc chắn là vào đúng dây thực quản rồi chứ?”

Vừa chăm chú quan sát, Michihiko vừa lên tiếng hỏi.

“Trong họng thì phía trước là khí quản, phía sau là thực quản. Nếu cứ đưa vào phía sau họng một cách tự nhiên thì theo lẽ thông thường sẽ vào được thực quản. Việc đơn giản thế này y tá cũng có thể làm được”.

Kanehira vừa trả lời vừa tranh thủ nghỉ tay một chút. Khi đã vào được đến vạch bốn mươi centimet, anh lấy trong túi áo sơ mi ra một cái kéo chuyên dụng của bác sĩ và cắt ống. Xong xuôi, anh vẫy tay về phía Haruo.

“Cô đổ gratin vào ống tiêm đi...”

Đó là một ống tiêm tương đối lớn với chiều dài khoảng hai mươi lăm centimet, đường kính khoảng ba centimet.

Kanehira nhận lấy ống tiêm đã được đổ đầy dung dịch gratin từ Haruo rồi nối vào với đầu ống. Ống tiêm không gắn kim, phần đầu vừa khít với ống thông dạ dày.

Anh ấn xilanh để dung dịch gratin chuyển dần sang ống thông dạ dày và đi vào bên trong hốc mũi Yohei.

Khi dung dịch trong ống tiêm đã cạn sạch, họ lại tiếp tục cho gratin vào. Thông qua ống thông dạ dày, tất cả đã được đưa vào dạ dày Yohei. Đôi tay Kanehira không chút ngần ngại lặp đi lặp lại hành động đó.

Khi nhìn thấy xốt trắng trong khay đã gần hết, anh mới ngừng tay.

“Ăn thế này chắc là đủ rồi nhỉ?”

Michihiko hỏi anh với vẻ nể phục.

Vẫn lại là Kanehira rút ống ra và nhét vào chiếc túi nilon ban này.

“Chỉ cần rửa sạch cái này thì sẽ không còn chứng cứ nữa. Bọn họ sẽ tin rằng chủ tịch chết sau khi ăn gratin chưa được bao lâu. Tất nhiên cũng sẽ có những điểm bất hợp lý, chẳng hạn như có quá ít nước bột và men tiêu hóa, nhưng tôi cho rằng nếu không nghi ngờ những sắp xếp ban đầu của chúng ta thì người giải phẫu cũng không chú ý đến mức đó đâu.”

“Gratin được giao đến lúc mười một giờ rưỡi nên thời gian tử vong sẽ là sau lúc đó”, Michihiko tiếp lời.

“Không, nếu chỉ thế thôi vẫn chưa đủ. Như tôi có nói lúc nãy thì ngay sau khi chết, những hiện tượng ở tử thi cũng bắt đầu xuất hiện. Tuy tôi cũng không nắm vững những kiến thức chuyên sâu nhưng có vẻ như nếu thi thể được đặt ở nơi có nhiệt độ thấp thì quá trình này sẽ diễn ra chậm hơn. Dẫu vậy, trong trường hợp muốn đánh lạc hướng để thời gian giám định chậm hơn thực tế thì...”

“Chúng ta nên đưa cái xác ra ngoài chẳng?”

Takuo bất chợt lên tiếng.

“Tuy tuyết đã ngừng rơi nhưng bên ngoài vẫn đang ở mức âm độ. Cũng giống như việc chúng ta để cái xác vào trong tủ lạnh vậy”.

“À, đó cũng có thể là một cách hay đấy”, Michihiko nhìn Kanehira thăm dò. Kanehira đắm chiêu nhìn đồng hồ.

“Đây thời gian tử vong thực tế từ chín giờ, cứ cho là sau khi gratin được giao đến khoảng ba mươi phút thì là mười hai giờ đi, thì khoảng chênh lệch sẽ là ba tiếng... Rồi, giờ chúng ta cùng đưa

cái xác ra ban công đằng kia khoảng ba tiếng đi. Tuy nhiên, trước khi cảnh sát đến phải đưa cái xác vào đây và dàn dựng như căn phòng này bất điều hòa nhiệt độ cả đêm. Làm vậy có lẽ chúng ta có thể lấp đầy khoảng cách và đẩy thời gian giám định xuống muộn hơn...”

Shige đang đứng gần ban công. Ông kéo tấm rèm ở đó lên.

Khoảng không bên ngoài ô cửa kính được bao trùm bởi bóng đêm và sự tĩnh mịch. Tuyết trắng và những hàng cây khẳng khiu ngút ngàn tầm mắt.

Michihiko lại gần, áp mặt vào ô cửa kính.

“Sàn ban công hơi ướt. Tôi sẽ đi kiếm nilon để trải”, nói rồi ông ngay lập tức rời khỏi phòng.

“Chủ tịch sẽ ăn gratin ở đâu?”, câu hỏi của Haruo không hướng đến người cụ thể nào. Thật lạ lùng, trong lòng cô chỉ mang độc một tâm trạng trống rỗng.

“Ăn ở phòng khách cùng với mọi người là hợp lý nhất”, Takuo đáp.

“Như vậy thì chúng ta cũng có thể thu dọn bát đĩa để rửa...”

Thấy Kanehira cũng gật đầu, Haruo bèn xếp bát đĩa cẩn thận để chỗ gratin còn lại không bị sánh ra ngoài.

Michihiko quay lại sớm hơn dự kiến. Ông đã lấy tấm khăn trải bàn chế biến trong bếp đến.

Michihiko và Takuo gạt thanh chốt kim loại của cánh cửa mở được cả hai hướng rồi đẩy về phía ban công. Tiếng kim loại gỏi cọ xát vào nhau dội thẳng vào tai và đâm thấu cả trái tim.

Từ khung cửa được mở ra, cơn gió lạnh sắc tựa dao chậm rãi luồn vào.

Ban công không được rộng lắm, phần tay vịn bằng thép được thiết kế theo phong cách Trung Cổ giống phần còn lại của tòa nhà. Sàn nhà bên dưới mái hiên hơi ướt nhưng không đọng tuyết. Michihiko trải tấm khăn trải bàn lên đó.

Kanehira nhấc vai còn Takuo nhấc chân của Yohei lên rồi cùng mang ông ra ban công. Có vẻ như cái xác đã bắt đầu cứng, cơ thể gầy gò bên dưới tấm áo choàng ngay đơ như một cây gậy và đầu ông cũng không hề nghiêng đi.

Cẩn thận hơn, Michihiko còn đưa mắt nhìn khoảng sân trước một vòng để xác định chắc chắn không có người rồi mới quay vào phòng. Lần này, ông cố gắng đóng cửa để không phát ra âm thanh, nhưng quả nhiên tiếng kim loại ma sát vào nhau là không thể tránh khỏi.

Dẫu vậy, khi cánh cửa được đóng lại, sự nhẹ nhõm cuối cùng cũng quay lại căn phòng. Shige buông tiếng thở dài rồi ngồi phịch xuống cái ghế gần đó.

“Về cơ bản là xong rồi đúng không? Sau ba tiếng nữa chúng ta mang cái xác vào trong phòng thì có thể khiến người ta tin rằng chủ tịch bị giết vào khoảng mười hai giờ đêm...”

Haruo nhìn đồng hồ đeo tay. Giờ đã là mười hai giờ hai mươi phút. Có lẽ Mako vẫn đang trên ô tô. Chiếc xe rời khỏi đây lúc mười một giờ và tài xế có nói là sẽ mất khoảng hai tiếng để về đến nhà riêng của cô ở Tokyo. Dù sao thì chắc chắn hiện tại Mako đang ở vị trí an toàn. Cảnh sát chắc chắn sẽ kết luận rằng cái chết của Yohei sớm nhất cũng xảy ra sau mười một giờ rưỡi...

Haruo cảm thấy khá yên tâm.

Nhưng hai hàng lông mày của Michihiko vẫn nhíu chặt. Ông nhìn Shige với gương mặt căng thẳng không che giấu sự bức bối.

“Công việc vẫn chưa xong được một nửa đâu. Nếu cứ thế này thì bảy người ở lại biệt trang là chúng ta sẽ bị dồn vào chân tường mất. Nói cho cùng thì đây là việc do người ngoài gây ra, chúng ta phải tạo dấu vết cho giống bị đột nhập từ bên ngoài”.

“À phải”, Shige khẽ gật đầu.

“Nhưng trước đó thì ta nghĩ chúng ta nên quay lại phòng khách nghỉ ngơi và uống chút gì đó đã”.

“Chú cứ nghỉ đi cũng được”, Takuo hờ hững nói.

“Nhưng hãy đợi chút đã, đừng đi ngủ vội”, Michihiko cố gắng dồn nén cảm xúc và điềm tĩnh tiếp lời.

Sau khi Shige về phòng khách, bốn người còn lại cùng ngồi xuống ghế hay mép giường. Không chỉ một mình người có tuổi như Shige cảm thấy mệt.

“Để người ta thấy thủ phạm là người ngoài thì cụ thể chúng ta phải làm những gì?”, Haruo hỏi. Cô đã bắt đầu giác ngộ được rằng, để thoát ra khỏi công việc khó khăn và bản thủ này thì chỉ còn cách dồn hết sức để nhanh chóng hoàn thành nó.

“Tôi cho rằng còn tùy xem tình hình chúng ta định để tên trộm đột nhập vào từ chỗ nào...”, Michihiko đáp.

“Từ cánh cửa đằng đó có được không?”

Takuo đưa tay chỉ về phía hành lang. Sau cánh cửa là hành lang phía Đông nối từ sảnh đến căn phòng này và ở đó còn một cánh cửa nữa dẫn ra sân sau.

“Ừ, chắc cũng chỉ còn cách đó thôi. Tại trên hành lang cũng có dính máu”, Michihiko đồng tình. Bất chợt ông nhìn về phía Kanehira với gương mặt bất an.

“Nhỡ họ khám nghiệm cả mấy vết máu đó thì sao?”

“Dù có thế thì cả chủ tịch và Mako đều mang nhóm máu A mà”.

“Ồ, may quá... Vậy thế này nhé, cánh cửa đằng đó không khóa nên tên trộm đã lên vào rồi lần đến căn phòng này. Trong lúc hắn đang tìm tiền bạc và những thứ có giá trị thì chủ tịch tỉnh giấc. Chủ tịch ngồi bật dậy, định hét lên gọi mọi người. Không còn gì để mất, tên trộm lấy con dao thủ sẵn trong người ra đâm vào ngực chủ tịch. Sau đó, hắn lấy cặp tài liệu và đá quý trong két rồi lại quay ra hành lang...”

“Không được. Trước khi bỏ trốn tên trộm còn phải đặt cái xác lên giường nữa”.

Kanehira dính chính. Giọng anh có vẻ hơi chán nản nhưng vẫn điềm tĩnh.

“Vì cái xác đã co cứng trong tình trạng nằm ngửa nên nếu để gục trên sàn sẽ rất thiếu tự nhiên”.

“Ra vậy. Sau đó, tên trộm cầm con dao dính máu và thoát ra sân sau từ cánh cửa mà hắn đã đột nhập vào khi nãy...”

“Vậy chúng ta phải tạo dấu chân. Cả chiều đến và chiều ra, vì chắc chắn dấu chân phải còn sót lại trên nền tuyết”, Takuo nói.

“Để kéo dài thời gian bỏ trốn, có thể hắn còn cắt dây điện thoại nữa”.

Đó là ý kiến của Kanehira.

“Rồi còn phá cả bóng đèn bên ngoài”.

“Thế chắc là đủ rồi nhỉ?”, Michihiko nôn nóng nói, “Làm quá lại dễ có sai sót đấy”.

“Vậy chúng ta phải nhanh chóng tiến hành ngay thôi”.

Kanehira đứng ngay dậy. Nhiều năm kinh nghiệm phẫu thuật ngoại khoa khiến anh là người gai góc nhất ở đây.

Để tạo được dấu chân của hung thủ thì họ cần phải có giày. Michihiko nhờ Yoshie lúc này đang chờ ở phòng khách giúp mình tìm kiếm trong kho để đồ trong bếp. Trước đây, một vài học sinh ở trường Đại học của Michihiko có đến đây chơi và có người đã để quên một đôi giày thể thao.

Takuo đi kiểm tra cánh cửa mà hung thủ giả định đột nhập vào. Cánh cửa kiên cố làm bằng gỗ sồi, bên trong có chốt chặn ở cả hai bên. Cái chốt hơi gỉ, nếu tháo ra cũng không có gì quá bất thường.

Trong khi Haruo mang khay gratin và đĩa súp từ phòng Yohei ra để rửa thì Kanehira quỳ xuống sàn nhà để xem xét tấm thảm. Đó là chỗ Mako trong tình trạng cổ tay bị cắt đã ngã xuống. Nếu chỗ đó cũng dính máu thì kế hoạch để tên trộm đi từ hành lang phía Đông vào phòng Yohei rồi lại quay lại đứng đường đó xem

như phá sản. Tuy nhiên, may mắn là anh không tìm thấy bất cứ vết máu nào trên tấm thảm màu xanh rêu ngoài sảnh. Có vẻ như vết thương trên cổ tay Mako không sâu lắm nên máu đã thấm hết vào tay và ngực áo.

“Cuối cùng cũng tìm thấy”, Michihiko vừa nói vừa cầm đôi giày trắng đế cao su từ trong nhà kho ra. Đôi giày vải bám đầy bụi, đôi chỗ đã ngả vàng. Đó là một đôi giày nam cỡ khá lớn.

Sau khi quyết định chọn đây là giày của hung thủ, vấn đề tiếp theo là ai sẽ xỏ giày và tạo dấu chân.

“Theo như một cuốn sách mà ta từng đọc ở đâu đó thì những chuyên viên điều tra chuyên nghiệp có thể dựa vào áp lực tạo ra dấu chân trên hiện trường để suy luận được cân nặng của hung thủ. Nếu đúng là như thế thì những người có dáng người và cân nặng trung bình sẽ phù hợp nhất...”

Michihiko nêu ý kiến. Nếu nói đến dáng người và cân nặng trung bình thì có lẽ Takuo là phù hợp nhất. Michihiko hơi thừa cân, còn Kanehira cũng đậm người. Shige thì hoàn toàn không có hy vọng.

“Được, vậy để tôi”.

Takuo hất cằm, cố ra vẻ thản nhiên.

“Ngay từ đầu tôi đã quyết ý làm bất cứ chuyện gì để bảo vệ Mako rồi”.

Lúc này đây, anh ta nói thẳng quyết tâm của mình ra cho mọi người biết.

“Nếu thực sự Yohei có ý định chọn Takuo làm chồng của Mako thì giờ ông chết rồi mọi chuyện sẽ ra sao...”

Trong một thoáng Haruo đã có suy nghĩ đó.

Takuo xỏ đôi giày ngoài hành lang. Shige và cả Mine cũng đã rời khỏi phòng khách để đến quan sát anh.

Kanehira mở cửa. Cánh cửa đó nằm ở phía Đông Bắc tòa nhà, dẫn ra sân sau. Bên ngoài, những cây bạch dương và linh sam

được trồng xen kẽ nhau, chỗ tiếp giáp với đường lớn được bao quanh bởi hàng cây hoặc hàng rào sắt. Ngọn đèn dầu hiu hắt theo phong cách London ở góc càng khiến cho mảnh sân tuyết phủ phía sau thêm phần âm đạm. Trên nền tuyết chỉ được phép có một dấu chân nên không ai được phép đi theo.

“Cả hai phía xung quanh đều kín, không cần phải lo bị nhìn thấy đâu”, Michihiko thấp giọng nói.

Vùng này đất đai rộng rãi, tập trung rất nhiều biệt trang lớn. Phía bên kia đường, cả ở phía Bắc và phía Đông đều bị bao kín bởi những hàng cây, hoàn toàn không thể nhìn thấy nhà cũng như ánh đèn phát ra từ đó.

Takuo cẩn thận từ chỗ ngồi thay giày bước xuống đất. Sau đó, anh tiếp tục bước đi một cách tự nhiên hướng về phía ngọn đèn bên ngoài nhưng khi vừa bước ra khỏi mái hiên thì tuyết đã ngập đến đầu gối. Không giống như ngoài đường hay ở trước nhà, khoảng sân sau vốn không được dọn tuyết. Tuyết đọng từ những ngày cuối năm vẫn chưa tan, cộng thêm việc tối nay lại rơi tiếp tạo nên một lớp dày đến khoảng năm mươi centimet.

Takuo nặng nhọc nhấc cái chân bị vùi trong tuyết lên và gắng từng bước. Cuối cùng cũng đến chỗ hàng rào, anh trèo qua chỗ thấp để ra bên ngoài. Con đường bên ngoài dốc xuống, được dọn tuyết thường xuyên và ô tô cũng qua lại nhiều nên dấu chân biết mất cũng không có gì là lạ. Như đã xác định vị trí, Takuo giơ một tay lên. Sau đó anh nhìn xuống chân và bắt đầu tìm đường rút.

Anh vừa mới tạo xong vết chân của hung thủ khi bỏ trốn. Khi anh đang quay lại để tạo dấu vết khi hấn đến, vừa trèo qua hàng rào vào đến sân thì đã thấy Michihiko giơ cao ngọn đèn pin.

“Đường dây điện thoại ở đằng đó. Cái dây thấp và to nhất ấy”.

Takuo lại giơ tay ra dấu báo rằng mình đã hiểu. Cột điện bê tông ở ven đường cách ngọn đèn một đoạn có rất nhiều đinh lớn để đặt chân trèo lên. Anh bắt đầu leo từng bước. Khi lên đến vị trí

có thể với tới dây điện thoại cao khoảng bảy, tám mét, anh rút con dao nhét sẵn trong túi ra.

Trước khi cắt, anh một lần nữa vẫy tay về phía nhà, nhưng những người ở bên trong chỉ yên lặng nín thở quan sát.

Sau khoảng hai, ba phút Takuo mới dùng dao cắt được dây điện thoại và thả xuống nền tuyết.

Tiếp đến, anh đưa tay định phá ngọn đèn dầu nhưng rất tiếc là không với đến.

Takuo xuống khỏi cột điện, đi về phía ngọn đèn. Anh cố gắng tìm cho được viên đá phù hợp, nhưng chân lại vẫn bị vùi trong tuyết. Sau khi khua tay nhặt được hai viên đá nhỏ, anh dồn hết sức ném về phía ngọn đèn dầu nhưng có thể do nóng vội mà cả hai lần đều không trúng. Anh đã cố ném cả con dao nhưng vẫn vô vọng.

“Không cần cố quá đâu. Cứ để nguyên ngọn đèn như thế cũng được...”

Shige buột miệng nói, dường như ông không thể chịu đựng được cảm giác căng thẳng này thêm nữa. Takuo cũng có ý bỏ cuộc. Anh nhặt con dao lên và quay lại trên nền tuyết trắng. Khi vào đến trong sân, tuyết lại ngập đến tận đầu gối. Anh ráng bước từng bước để tạo ra dấu chân tên trộm khi đột nhập vào nhà.

“Cẩn thận... Đừng để hai dấu chân đè lên nhau đấy”.

Kanehira nhắc nhở bằng giọng trầm thấp nhưng sắc lẹm. Đó là lúc bước chân của Takuo tiến lại quá sát dấu chân mà anh vừa tạo lúc nãy.

“Không sao. Chuyện đơn giản như thế tôi hiểu mà”.

Takuo không ngần ngại đáp trả ngay lập tức.

Khi anh ta quay lại đến cửa, không hẹn mà gặp tất cả mọi người khẽ rên lên một tiếng. Takuo xỏ nguyên giày bước lên hành lang và tiến về phía phòng ngủ của Yohei. Tuy nhiên, trước khi

đến cửa phòng, anh nhìn thấy vết chân mình thắm xuống thảm rồi biết mất. Thấy vậy, anh tháo giày ngay ở giữa hành lang.

“Chà, vất vả cho cậu quá rồi”.

Shige cảm kích nói.

“Nhờ cậu mà chúng ta có thể yên tâm nghỉ ngơi một chút rồi”, Michihiko buông một tiếng thở dài thật sâu.

“Vẫn chưa hết. Nếu không hoàn thiện bước cuối cùng thì bao công sức sẽ thành bọt nước hết”.

3.

“Bước cuối cùng”, đó không đơn thuần chỉ là một hay hai.

Họ còn phải dàn dựng bằng chứng về một vụ trộm trong phòng Yohei nữa.

Thay con dao gọt hoa quả...

Con dao để trên bàn cùng với hoa quả đã được Mako mang theo đến Tokyo nên họ phải lấy một con dao khác từ trong bếp ra để thay thế.

Dàn dựng dấu vân tay...

Theo lẽ thông thường, người ra vào phòng Yohei nhiều lần nhất trong khoảng thời gian từ chiều đến tối ngày mùng ba chính là Mine, nên bà đã chạm vào tay nắm cửa để tạo dấu vết. Takuo, người đóng vai hung thủ cũng đeo găng tay bảo hộ lao động vào rồi mở cánh cửa đó ra. Còn tay nắm ở cánh cửa nối từ hành lang phía Đông ra sân sau thì bọn họ dùng khăn lau thật sạch rồi để Takuo mở ra.

Họ cũng đã dàn dựng để nguồn sáng duy nhất trong phòng Yohei là từ ngọn đèn thấp dưới chân bàn đầu giường. Làm vậy, căn phòng sẽ le lói chút ánh sáng chứ không còn tối tăm nữa. Tất nhiên là tên trộm sẽ chuẩn bị sẵn đèn pin khi lên vào.

Khi bảy người bọn họ quay lại phòng khách thì đã là một giờ rưỡi sáng.

“Không biết Mako đã đến nơi an toàn chưa.”

Yoshie lo lắng thì thầm. Nếu đúng theo dự kiến của tài xế thì giờ có lẽ họ đã đến nơi. Haruo vốn định gọi ý mọi người thử gọi điện xem thế nào, nhưng cô nhanh chóng dừng lại. Đường dây điện thoại của ngôi nhà đã bị cắt, hiện tại bọn họ đang bị cô lập trong bao la tuyết trắng theo đúng nghĩa đen.

Shige rót thêm rượu vào ly brandy mà ông đang uống.

“Em pha cà phê được không?”, Michihiko quay sang hỏi Yoshie.

“Em nghĩ mình nên uống trà xanh bancha thì hơn chứ, đằng nào cũng sắp ngủ mà”.

“Không, cà phê càng mạnh càng tốt”.

Lần này không chỉ một mình Shige mà đến cả Takuo cũng nhìn về phía Michihiko với vẻ ngạc nhiên.

“À, tôi thấy lúc này mình nên suy nghĩ một chút ấy mà...”

Michihiko nhìn hai người bọn họ trấn an.

“Nói tóm lại là, chúng ta ngồi chơi poker ở đây từ chín giờ tối ngày mùng ba đến một giờ sáng ngày mùng bốn. Tất nhiên thời gian của mỗi người sẽ khác nhau, trước mười một giờ Mako và cô Haruo sẽ lên phòng để sửa luận văn, nhưng do nhận ra là thiếu tài liệu tham khảo nên Mako phải gấp rút về Tokyo. Ngược lại, chủ tịch sẽ cùng chơi poker với chúng ta đến lúc đó, đi tắm, ăn một chút gratin ở đây rồi về phòng lúc khoảng mười một giờ bốn mươi lăm phút...”

“Tuy nhiên, dù bất cứ giá nào thì sau mười hai giờ, vào lúc xảy ra sự việc thì tất cả bảy người chúng ta phải có mặt ở đây, tập trung vào ván bài. Chính vì vậy không một ai nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng ngủ”.

Có vẻ như đã hiểu ý Michihiko, Kanehira bình tĩnh tiếp lời.

“Đúng vậy, vì thế, dù tôi đã nói đi nói lại rất nhiều lần nhưng việc ngồi đây chơi bài chính là bằng chứng ngoại phạm quan trọng của chúng ta, Michihiko tiếp tục nói.

“Như vậy, cảnh sát nhất định sẽ xác minh với tất cả mọi người về điểm này. Chắc chắn họ sẽ hỏi từng người một cụ thể và chi tiết diễn biến của ván bài. Tìm ra mâu thuẫn trong các lời khai chính là cách điều tra thông thường của họ”.

“Vậy sao?”

Takuo tắc lưỡi, khẽ bẻ khớp ngón tay.

“Khi bị cán bộ hỏi cung sắc sảo thẩm vấn kỹ càng thì rất có thể chúng ta sẽ để lộ ra rằng mình không hề chơi ván bài đó”.

“À...” Shige buông thông cả hai tay rồi ngồi phịch xuống ghế. Ông cũng bắt đầu hiểu rằng bây giờ bọn họ cần phải chơi một ván poker thật.

“Mà, tất nhiên là chúng ta không phải chơi tận bốn tiếng đồng hồ. Nhưng nếu không làm thử khoảng hai tiếng từ lúc Mako rời khỏi đây đến một giờ sáng thì... Với cả, thay vì chỉ thống nhất nội dung ván bài bằng miệng thì cách này có lẽ sẽ đơn giản hơn nhiều”.

“Nếu bây giờ bắt đầu thì hai tiếng sau sẽ là bốn giờ, vừa đúng lúc chúng ta phải mang thi thể của chủ tịch từ ban công vào phòng ngủ”.

Câu nói của Kanehira làm sống dậy một nỗi lo lắng tưởng chừng như đã ngủ yên trong lòng tất cả mọi người. Thi thể của Yohei, đến tận lúc này vẫn đang dần co cứng bên ngoài ban công lạnh lẽo đó...

Yoshie và Haruo pha cà phê nóng, đồng thời chuẩn bị cả bánh quy và phô mai. Bọn họ ngồi lại vị trí giống như lúc người giao hàng đến và bắt đầu ván bài. Tất nhiên là cũng có đặt tiền.

Tất cả bảy người tập trung vào ván bài nhưng ai nấy đều có thể nhận ra rằng những người còn lại đang cố hết sức để ghi nhớ từng

diễn biến. Tuy vậy, chỉ cần một người đề cập đến vụ việc dù chỉ một chút thì dòng suy nghĩ của mọi người lập tức bị lái theo hướng đó. Không biết chúng ta có để sót điều gì không. Không biết cảnh sát có tin vụ việc do “người ngoài” gây ra không...

Vì lẽ đó, ván bài vốn được chuẩn bị như một phần kế hoạch đồng thời cũng trở thành dịp để mọi người ngồi nhìn lại những sắp xếp của mình.

“Để bảo vệ Mako khỏi cảnh sát và người ngoài, mọi người đã làm nhiều việc đến thế này... Thành thật tôi... Ân huệ này có lẽ cả đời tôi cũng...”

Đang chia bài, Yoshie chợt bật khóc và gục đầu xuống.

“Quả thực, vì một phút nông nổi của con gái tôi mà khiến mọi người vất vả thế này, tôi thành thật xin lỗi”.

Michihiko cũng ghen ngào nhưng dường như ngay lập tức, ông ngừng lời và nghiêm mặt nhìn những người xung quanh.

“Chỉ là, nếu đã quyết định tham gia vào kế hoạch che giấu vụ việc thì hy vọng mọi người không nhụt chí và hợp tác cho đến phút cuối cùng. Chỉ cần một trong số chúng ta yếu lòng và để lộ sơ hở thì sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người. Dù khả năng là rất nhỏ nhưng nếu để lộ chuyện chúng ta dàn dựng vụ việc này ra thì hậu quả sẽ còn tồi tệ hơn so với để nguyên không làm gì rất nhiều. Tuy mục đích ban đầu đúng là để bảo vệ Mako nhưng hiện tại đây đã là vấn đề chung của tất cả mọi người. Dù có bất cứ chuyện gì thì hy vọng mọi người đừng quên điều này.”

“À, thực ra ta cũng có một việc muốn nhờ mọi người”.

Giọng nói lạnh lùng của Mine cất lên lạnh lạnh như hát khiến tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía bà. Trước mặt bà là đồng chip poker chất cao như núi, kết quả của việc thắng liên tiếp. Haruo nhớ rằng có lần Mako từng kể, trong mỗi lần họp mặt gia đình, mọi người thường chơi bài hay roulette ăn tiền, và Mine luôn là người thắng nhiều nhất.

“Khi cảnh sát bắt tay vào điều tra thì chắc chắn họ sẽ hỏi rất nhiều điều liên quan đến những mối quan hệ trong nhà Watsuji. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, chúng ta cũng hãy đặt mình vào vị trí của đối phương mà tuyệt đối không hé răng về bất cứ chuyện gì. Chẳng hạn như ai đang oán hận chủ tịch, hay ai có mâu thuẫn với ai... Dĩ nhiên tôi cũng mong mọi người cố gắng giả vờ và che giấu tất cả những bất mãn với ông ấy. Sự việc lần này, ngoài để bảo vệ cho Mako ra thì đồng thời cũng là che giấu những điều xấu hổ của cả dòng họ khỏi ánh mắt người đời. Chuyện đã đến nước này rồi thì bảo vệ danh dự cho dòng họ Watsuji là điều duy nhất mà chúng ta có thể làm được”.

Cuối cùng, Mine hướng ánh mắt của mình về phía Haruo.

“Hy vọng cô cũng sẽ hợp tác với chúng tôi”.

Gương mặt cân xứng giống búp bê của bà hơi cúi xuống khiến Haruo cũng vô thức cảm thấp áp lực mà khẽ gật đầu.

Ba giờ bốn mươi phút. Đúng hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, bọn họ đã kết thúc ván bài. Takuo thắng lớn, tiếp đến là Mine, còn hai vợ chồng Michihiko và Yoshie đã thua đậm. Khoản tiền mà Michihiko thua Takuo đến hơn bảy mươi ngàn yên nên ông quyết định thanh toán bằng séc. Sau khi xong xuôi vấn đề tiền nong, Takuo vô tư vo tròn tờ giấy ghi điểm rồi ném vào thùng rác. Cả tờ séc và giấy ghi điểm đó đều là bằng chứng quan trọng.

“Lần này thì đi ngủ được rồi nhỉ?”

Shige quay sang hỏi Michihiko, có vẻ như ông đã hoàn toàn kiệt sức. Khi này, ông vừa chơi bài vừa uống brandy nên lúc này hai mắt đã mơ màng, giọng nói cũng ngắt quãng, dung mạo giống David Niven cũng trở nên bơ phờ, xuống cấp.

“Được rồi, mọi người đi nghỉ đi. Thành thật cảm ơn mọi người rất nhiều”.

Michihiko bỗng trở nên trang nghiêm. Ông thay đổi tư thế rồi chậm rãi cúi đầu thật sâu.

“Sáng mai chín giờ nhỉ?”

Yoshie xác nhận lại một lần nữa điều họ đã thống nhất. Đúng ra thì bà phải nói là sáng nay.

“Để việc xác định thời gian tử vong khó khăn hơn thì chúng ta nên lùi thời gian phát hiện xuống một chút. Nhưng mà nếu sáng ngủ dậy muộn quá thì cũng rất khả nghi”.

Kanehira quay sang Shige cười khỏ, gương mặt anh thể hiện sự thông cảm sâu sắc.

“Vậy tôi xin phép trước... Cùng cầu chúc cho sự phồn thịnh của nhà Watsuji nào”.

Sau khi uống một hơi hết chỗ brandy còn sót lại trong ly, Shige loạng choạng bước lên cầu thang.

Sáu người còn lại nhìn theo ông rồi cùng đi sang hành lang phía Đông để đưa Mine về phòng ngủ. Phòng ngủ của bà ở ngay trước phòng ngủ của Yohei. Haruo nhớ rằng hình như đã có lần mình nghe Mako nói rằng ngay cả ở nhà riêng của họ tại Ogikubo, Tokyo thì cũng đã bao năm nay, có thể là hàng chục năm, hai người đều ở phòng ngủ riêng.

“Tối nay bác ở đây một mình được không ạ?”

Nghe Yoshie buồn bã hỏi câu đó, Mine chỉ hít vào một hơi thật sâu rồi khẽ gật đầu.

“Ừ”.

“Vậy chúc bác ngủ ngon ạ”.

“Mọi người cũng ngủ ngon nhé”.

Mine đảo mắt nhìn mọi người một vòng như muốn hỏi thêm điều gì đó, nhưng rồi bà chỉ bật đèn trong phòng mình lên rồi lặng lẽ đóng cửa. Lồng ngực Haruo lại một lần nữa nhói lên khi nghĩ rằng trong từng nếp nhăn trên gương mặt bà hằn sâu cả nỗi chấp nhận với sự thật tàn khốc này.

Những người còn lại buộc phải quay sang phòng Yohei một lần nữa.

Thi thể đặt ngoài hành lang đã cứng ngắc. Kanehira và Takuo một người đằng vai một người đằng chân khênh vào bên trong, nhìn hai người không khác gì vác một tảng đá. Đằng sau tai và gáy ông đã xuất hiện những vết hoen tử thi màu đỏ tía.

Sau khi đặt cái xác lên giường, Kanehira nhìn đồng hồ.

“Cũng sắp bốn giờ rồi. Chúng ta đưa thi thể ra ban công lúc hơn mười hai giờ, đến giờ được khoảng bốn tiếng. Chắc là đủ rồi nhỉ?”

“Trong phòng cũng lạnh quá”.

Takuo hơi rùng mình. Tuy họ đã đóng cửa ban công nhưng lại chưa kéo rèm, cái lạnh dưới không độ bên ngoài vẫn có thể lọt qua một lớp cửa kính.

Takuo dọn dẹp tấm khăn trải bàn nylon mà họ dùng để lót bên dưới thi thể, cẩn thận đóng cửa và kéo tấm rèm dày xuống.

Yoshie chỉnh trang lại áo choàng cho Yohei rồi đắp chăn cho ông kín đến tận cằm.

Trong căn phòng tối lơ mờ ánh đèn ngủ, năm người họ tiến đến bên giường, không ai bảo ai đồng thời bắt đầu mặc niệm. Yoshie thút thít khóc.

Việc đóng mở cửa phòng ngủ đều phải do Takuo làm. Anh đeo găng tay và mở cửa để mọi người ra hết hành lang rồi lại đóng cửa lại. Mọi người cùng dọn dẹp bát đĩa và tách cà phê từ phòng khách xuống bếp. Quả nhiên là hầu như mọi người không ai đụng đến gratin nên họ đành gói bằng túi nylon và vứt vào thùng rác đồ tươi sống.

Đến đây bọn họ đã hoàn thành tất cả những điều có thể nghĩ tới. Giờ đã là bốn giờ mười lăm phút ngày 4 tháng Một.

Vợ chồng Michihiko và Yoshie về phòng ngủ của mình ở phía sau phòng khách, còn Kanehira, Takuo và Haruo đi lên tầng hai.

Năm người dừng lại tại sảnh.

“Mọi người vất vả quá. Thành thực cảm ơn rất nhiều”.

Michihiko lại một lần nữa cúi đầu trước Kanehira và mọi người. Câu nói lặp đi lặp lại nghe có vẻ sáo rỗng nhưng với tính cách của Michihiko thì có lẽ đến cuối không nhắc lại một lần nữa thì ông sẽ thấy rất bất rứt.

“Giờ tranh thủ đi tắm nhỉ?”

Takuo vừa nhìn đồng hồ vừa lẩm bẩm một mình.

“Chào mọi người nhé”, Kanehira cũng thì thầm và năm người bắt đầu quay gót. Dường như đã mệt mỏi do quá hao tổn tâm trí đến mức không còn sức lực để lên tiếng nữa, tất cả chỉ im lặng cất từng bước nặng nề.

Căn phòng ngủ ngay bên trái cầu thang của Haruo vẫn bật điều hòa nhiệt độ nên còn rất ấm áp và dễ chịu. Trên chiếc bàn đọc sách bên cửa sổ là bài luận văn của Mako. Khi Haruo đang đọc dở thì Yoshie đã gọi cô xuống phòng sách uống trà.

Cô không tài nào nhớ nổi tuần tự những sự việc chóng mặt đã xảy ra sau đó nữa...

Có lẽ luận văn của Mako sẽ không kịp ngày nộp rồi...

Lúc này trong đầu Haruo hoàn toàn trống rỗng, tay chân cũng đã không còn cảm giác và sắp không thể gắng gượng thêm được nữa. Cô vào nhà tắm rửa mặt bằng nước ấm. Sau khi tháo hoa tai và vòng cổ, cô cởi bộ váy liền ra và chỉ mặc mỗi đồ lót đổ gục xuống giường.

Sự tĩnh mịch nặng nề ập đến như muốn bao vây tấm thân đã kiệt sức của cô.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu – có lẽ chẳng mấy chốc sau khi nằm xuống giường, cô đã bị cơn buồn ngủ xâm chiếm.

Trong mơ màng, dường như cô nghe thấy một âm thanh như dội thẳng vào màng nhĩ. Tuy không phải ở ngay gần đây nhưng chắc chắn đâu đó trong ngôi nhà này phát ra một âm thanh tuy nhỏ nhưng vô cùng kỳ quái, và tiếng động đó vang vọng đến tận

sâu trong đầu Haruo. Cái âm thanh khó chịu nghe như tiếng kim loại bị gỉ và chạm vào nhau đó rốt cuộc là gì nhỉ...

Trong tâm trí cô xuất hiện nỗi ám ảnh thúc giục bản thân nhớ ra và xác nhận nguyên nhân phát ra âm thanh đó.

Nhưng rồi ngay sau đó, cơn buồn ngủ lại kéo đến bao trùm lên ý thức của cô.

CHƯƠNG 4

GỢI Ý BÍ MẬT

1.

Chín giờ rưỡi sáng, ngày 4 tháng Một...

Bầu trời vẫn nhiều mây nhưng đầu đó đã xuất hiện những tia nắng nên có lẽ họ không phải lo tuyết sẽ lại rơi.

Cục cảnh sát khu vực Phú Sĩ Ngũ Hồ nằm ở giữa hồ Yamanaka và hồ Kawaguchi. Cửa sổ phía Tây Nam của cục nằm ở vị trí có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ một cách trực diện. Dưới chân núi là rừng lác diệp tùng, đằng sau rừng cây là núi Phú Sĩ trắng xóa đứng sừng sững, đỉnh núi khuất sau những đám mây. Cái rét cắt da cắt thịt đêm qua dường như đã dịu đi, thay vào đó là bầu không khí ôn hòa đang bao trùm nơi này.

“Trời đẹp quá...”

Thanh tra Nakazato Ukyo, tổ trưởng tổ hình sự, đứng bên cửa sổ trên tầng hai trầm nghĩ. Năm nay, ngày 4 tháng Một rơi vào Chủ nhật nên hiện tại chỉ có một phần tư nhân viên đi làm. Trong ba ngày đầu năm mới thường xảy ra các vụ tai nạn giao thông mà số lượng vụ việc cũng không nhiều cho lắm nên bọn họ cũng có thể tranh thủ nghỉ ngơi. Tối hôm qua, khi chuẩn bị cho công việc ngày hôm nay ông đã uống một chút rượu nên lúc này tâm trạng tương đối dễ chịu. Thêm vào đó, bài phát biểu mừng bốn hàng năm của cục trưởng đến năm nay đã bị lùi xuống một ngày, và việc không phải ngồi nghe bài diễn văn nhiệt thành quá độ đó khiến ông cảm thấy mình vẫn còn có thể thông thả tận hưởng không khí tết nhất...

Nakazato theo thói quen đưa tay xoa vòng eo lên đến một mét của mình, tay còn lại kéo bao thuốc hi-lite về phía mình. Vừa châm thêm một điếu thuốc, ông vừa nhớ lại lời cầu nhàu của vợ về việc năm nay nhất định phải bỏ thuốc, hay chí ít thì cũng giảm thiểu lượng hắc ín bằng cách chuyển sang loại điếu nhỏ bằng nhựa. Nhưng ông cũng chẳng rõ mình đã vớt cái ống điếu đó ở đâu, dù đã tìm hết trong tất cả các túi vẫn không thấy.

Đúng lúc đó, từ con đường phía dưới ô cửa sổ phát ra tiếng bánh xe được quán xích chuyên dùng để đi đường tuyết đang tiến vào trước sảnh của cục. Khi đứng dậy, ông thấy một chiếc xe tải nhẹ đang đỗ ở đó, hai người đàn ông vội vã bước ra từ ghế phụ lái và ghế sau. Trên thân xe có in dòng chữ “Konantei”.

Viên cảnh sát mặc đồng phục vội vã lên cầu thang và lại gần bàn làm việc của Nakazato đúng vào lúc ông đang hút hai, ba điếu hi-lite một lúc mà không dùng đến ống điếu.

“Hiện tại có một người từ biệt trang ở Asahigaoka đến báo rằng đêm qua ở chỗ họ đã xảy ra một vụ đột nhập, tên trộm còn sát hại cả một người lớn tuổi”.

Viên cảnh sát trẻ tuổi vừa dứt lời, tất cả nhân viên tổ hình sự đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía anh.

“Cát công đi từ Asahigaoka đến tận đây cơ à?” Nakazato hỏi.

“Họ đã định gọi điện nhưng hình như đường dây điện thoại bị cắt nên không gọi được. Vì thế họ đã vội vàng quán xích vào bánh xe, vừa lúc đó nhân viên của quán Konantei đến nhận lại bát đĩa nên đã đi nhờ xe đó đến đây luôn”.

“Đã báo đồn công an gần đó chưa?”

“À, hình như là chưa ạ”.

Nakazato bất chợt rời khỏi bàn và bước nhanh về phía cầu thang. Ông năm nay bốn mươi tuổi, trở thành thanh tra đến nay đã được ba năm. Ông cao một mét sáu mươi lăm, nặng bảy mươi

tám cân, đôi chân không phải là quá dài nhưng vì thường xuyên vận động nên tốc độ chạy vẫn rất nhanh.

“Bình yên ngày hôm nay coi như chấm hết rồi...”

Sau khi xuống cầu thang, ông tiến lại gần hai người đàn ông đang nói chuyện với một cảnh sát khác.

“Tôi là trưởng thanh tra của tổ hình sự”, ông tự giới thiệu.

“À, chào ông”, một người đàn ông thở phào một tiếng rồi tiếp tục khẩn trương nói.

“Chúng tôi là nhà Watsuji, hiện đang sở hữu một biệt trang ở Asahigaoka. Từ ngày mùng hai đại gia đình chúng tôi đã tập trung ở đó, nhưng đến sáng nay mọi người phát hiện ra rằng chủ tịch... Chủ tịch của Tập đoàn Dược phẩm Watsuji là ông Watsuji Yohei đã bị sát hại dã man trong phòng ngủ... Á quên chưa giới thiệu, tôi là Watsuji Michihiko, chồng của cháu gái chủ tịch, hiện đang làm việc tại một Đại học ở Kanagawa...”

Ông luống cuống đưa tay vào túi ngực chiếc áo vải tweed đang mặc lấy ra một tấm danh thiếp dày. Gương mặt dài với chiếc mũi khoằm cùng với mái tóc hơi điểm bạc ở vai tạo cảm giác ông là một người nghiêm túc và điềm đạm. Tuy nhiên lúc này ông lại đang trong tình trạng kích động.

“Bị giết... có nghĩa là ông ấy chắc chắn đã chết rồi đúng không?”

“Rất tiếc nhưng đúng là như vậy”.

Người đàn ông cỡ ngoài ba mươi đi cùng ông trả lời.

“Chủ tịch bị đâm vào ngực. Đến sáng khi chúng tôi phát hiện ra thì cũng đã được một khoảng thời gian tương đối dài rồi. À, tôi là bác sĩ ngoại khoa nên có nắm được một số kiến thức cơ bản...”

Sau khi xác nhận rằng hai người chưa báo với đồn cảnh sát ở khu vực Yamanaka mà lên thẳng cục, ông đã bảo viên cảnh sát đang đứng cạnh đó liên lạc ngay và nhờ họ khám nghiệm hiện trường. Trước mắt cục cũng sẽ cử hai người đến đó. Đồn cảnh sát

chỉ cách chỗ biệt trang nhà Watsuji khoảng năm phút đi bằng ô tô nên chắc chắn họ sẽ nhanh chóng nhận được kết quả khám nghiệm.

Trong lúc đó, Namazato cũng mời hai người vào phòng ngồi và cho gọi trợ lý thanh tra đến để hỏi về tình hình khi phát hiện vụ việc.

“Tối hôm qua, sau bữa tối chín người chúng tôi đã chơi poker đến tận khuya... À không, đúng ra là chỉ có bảy người thôi, Mako con gái tôi và cô gia sư Ichijou Haruo chỉ ngồi đến khoảng gần mười một giờ rồi lên tầng hai để sửa luận văn...”

Chủ yếu Michihiko là người trả lời những câu hỏi của Nakazato. Tuy nhiên, viên thanh tra cảm thấy dường như câu chuyện mãi không đi vào điểm mấu chốt, khi nói đến những chuyện đã xảy ra đêm qua thì nhiều chi tiết nhập nhằng một cách kỳ lạ và mất tính cân bằng.

“Mako phát hiện ra là bị thiếu một tài liệu quan trọng nên khoảng mười một giờ đã vội vã gọi xe về Tokyo. Sau đó cô Haruo cũng tham gia cùng chúng tôi đến một giờ...”

“Không. Chủ tịch sau khi dùng bữa khuya cũng đã về phòng lúc khoảng mười một giờ bốn mươi lăm phút thì phải”.

Vị bác sĩ ngoại khoa Mazaki Kanehira đi cùng ông lên tiếng đính chính.

“À phải rồi... Nếu lúc đó mọi người ra sức rủ ông ấy ngồi lại thì chuyện này đã không xảy ra...”

Michihiko khẽ cắn môi. Mắt ông cũng nhắm nghiền lại trong phút chốc.

“... Sau khi chủ tịch về phòng ngủ thì bảy người còn lại tiếp tục say sưa chơi bài đến tận một giờ, lúc mọi người đi nghỉ có lẽ là gần một giờ rưỡi sáng. Chính vì thế mà sáng nay mọi người ngủ dậy muộn hơn mọi khi. Mãi đến gần chín giờ bà Mine phu nhân chủ tịch mới sang gọi Yoshie vợ tôi dậy...”

“Ai là người đầu tiên phát hiện ra cái xác vậy?”, Nakazato hỏi.

“Là bà Mine. Bình thường có muộn đến mấy thì cũng chỉ tám giờ là chủ tịch sẽ rời phòng ngủ mà hôm nay thấy im ắng bất thường quá nên bà ấy đã đến xem thế nào... À, bà Mine ngủ ở phòng bên cạnh phòng chủ tịch...”

Michihiko kể tiếp là, sau khi nghe thấy tiếng hét của Mine, mọi người đã lao đến phòng ngủ của Yohei và phát hiện ra ông đã chết ở trên giường. Lúc đó là khoảng chín giờ sáng nay.

“Sau đó, lẽ dĩ nhiên là chúng tôi nghĩ đến việc báo cảnh sát ngay nhưng điện thoại lại không dùng được. Chúng tôi đoán có lẽ tên trộm đã cắt đường dây điện thoại. May là đúng lúc đó cậu thanh niên giao hàng của quán Konantei đến nên chúng tôi đã đi nhờ rồi sau đó đến thẳng đây”.

Để chắc chắn, viên thanh tra cũng hỏi cả người của quán Konantei thì có vẻ như sự tình đúng là như vậy.

Đến chín giờ năm mươi phút ông nhận được báo cáo từ đồn cảnh sát. Viên cảnh sát ở đó thông báo rằng đã xác nhận được thi thể của Watsuji Yohei ở hiện trường.

Ngay lập tức, ông ra thông báo triệu tập bất thường tới tất cả nhân viên của cục ngoại trừ cục trưởng, đồng thời cũng liên lạc với tổng cục cảnh sát tỉnh Kofu để nhờ trên đó điều phát chuyên viên xuống hỗ trợ. Ngoài ra, ông cũng giục toàn bộ tám chuyên viên điều tra và hai chuyên gia pháp y đang có mặt ở cục lập tức đến hiện trường.

Cục trưởng, chánh thanh tra Aiura Katsubei hiện đang sống tại khu nhà dành cho công chức ở ngay sau cục, đi bộ chỉ khoảng năm phút là đến. Đến tháng hai năm nay thì ông đã năm mươi bốn tuổi, chỉ còn một năm nữa là đến tuổi về hưu nhưng vẫn còn rất trẻ trung, lúc nào cũng chau chuốt vẻ bề ngoài. Lúc này, ông cũng đang khoác một bộ vest đen lên thân hình cân đối, thoát nhìn qua thì có vẻ giống một nhân viên văn phòng mặc cán hay một viên chức cấp cao. Ông cũng có tài hùng biện, thậm chí còn

có tin đồn rằng sau khi nghỉ hưu ông có ý định ra tranh cử chức thị trưởng.

“Tôi sẽ xem xét tình hình hiện trường rồi báo lại với sếp sau”.

Nhìn Nakazato vội vàng chuẩn bị xuất phát, Aiura bỗng gọi lại. Giọng ông rất vang và có độ rung.

“Nhờ đến cả sự hỗ trợ từ tổng cục à, làm tôi nhớ đến vụ tự tử đôi được dàn dựng năm ngoái quá”.

Đầu xuân năm ngoái đã xảy ra một vụ ở hồ Kawaguchi thuộc bộ phận quản lý của họ bỗng nổi lên thi thể của một cặp trung niên. Ban đầu đây được xem là một vụ tự tử đôi, nhưng nhân viên điều tra của cục cảm thấy tình tiết vụ việc có nhiều điểm nghi vấn và đã quyết định nghiên cứu kỹ càng. Sau quá trình điều tra thì vụ án đã được kết luận là một vụ giết người được dàn dựng giống như tự tử đôi và hung thủ cũng đã bị bắt. Thời điểm đó, danh tiếng của cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ đã trở nên nổi như cồn với giới truyền thông và khả năng ăn nói tài tình của cục trưởng Aiura khi ra thay mặt phát biểu trước báo giới cũng kéo uy tín của họ lên trông thấy...

“Cũng có thể nói là nỗ lực của các cậu trong những ngày tháng qua sắp có cơ hội gặt hái được thành quả đấy”.

Giọng điệu của ông nghe như đang dang rộng vòng tay chào đón một vụ đại kỳ án. Như thể ông đang muốn nói rằng, cơ hội để chính ông lại một lần nữa trở thành tâm điểm của sự chú ý đã đến rồi.

Nakazato nhún vai. Ông vừa khoác chiếc áo màu xanh chuyên dụng để đến hiện trường vừa rảo bước về bãi đỗ xe ở sân sau.

2.

Nhân viên của đồn cảnh sát có mặt từ trước đã căng dây bảo vệ hiện trường xung quanh khu vực tòa biệt thự của nhà Watsuji.

Thanh tra Nakazato cùng cấp dưới đi qua sảnh chính bước vào trong nhà và ngay lập tức đến thẳng phòng của Yohei. Michihiko cũng đi cùng cảnh sát về biệt trang và với sự hướng dẫn của ông, bọn họ đã đến trước cánh cửa bên tay phải hành lang. Khi mở cửa, có thể dễ dàng nhận thấy những vết máu đen trên tấm thảm hành lang phía Đông. Đâu đó có một vài vết bẩn, có thể là dấu chân nhưng dù sao vẫn chưa thể xác định rõ ràng. Nakazato lệnh cho cấp dưới chụp ảnh cẩn thận rồi trải gì đó ra để có chỗ đi lại, đồng thời ông cũng bước thật cẩn thận để không làm xáo trộn vết máu, từ từ tiến vào trong phòng.

“Sau khi phát hiện ra sự việc, chúng tôi không ai dám chạm tay vào hiện trường”.

Michihiko đứng bên cánh cửa nói.

Căn phòng vuông rộng chừng mười chiều được kéo kín rèm, ánh sáng chủ yếu phát ra từ ngọn đèn thấp dưới chân bàn đầu giường. Cùng với ánh sáng từ ngoài hành lang và những tia le lói lọt qua khe hở tấm rèm, Nakazato phần nào có thể nắm được tình trạng trong phòng.

Trên chiếc giường kê ở góc phòng là một người đàn ông lớn tuổi đang nằm ngửa, chấn dập đến tận cằm. Trên chiếc bàn đầu giường lộn xộn nhiều thứ linh tinh như một cái kệ nhỏ, đĩa đựng hoa quả bằng bạc có chân đựng lê và cam, dao gọt hoa quả và một vài cuốn tạp chí về dược phẩm. Trên tấm thảm trải nhà cũng có vài chỗ dính máu.

Két sắt đặt bên cạnh giường mở toang và có dấu hiệu bị lục lọi.

Trong căn phòng khá nóng. Có lẽ là phải hơn hai mươi độ. Nakazato đưa mắt nhìn về phía điều hòa nhiệt độ thì nhận thấy hiện tại từ đó vẫn tỏa ra hơi ấm.

“Chủ tịch có thói quen để điều hòa cả đêm và dùng chăn mỏng”, Michihiko giải thích. Lúc mới đến đây, Nakazato có gặp thêm hai người đàn ông và ba phụ nữ tập trung ở phòng khách nhưng dường như việc giải thích với cảnh sát được giao cho Michihiko và Kanehira nên chỉ có hai người luôn túc trực đi theo khi bọn họ làm việc.

Sau khi ghi lại những ấn tượng đầu tiên của mình về hiện trường, Nakazato nhờ trợ lý thanh tra Narumi kéo rèm cửa lên.

Khi tấm rèm hướng ra ban công được kéo lên, Nakazato cũng tiến lại gần giường.

Ông quan sát khuôn mặt gầy guộc của người đàn ông lớn tuổi nằm trên giường một lúc rồi kéo tấm chăn ra. Dưới lớp áo choàng mỏng, Yohei mặc một chiếc áo sơ mi lụa, lệch bên ngực trái một chút là vết thương bị dao đâm. Miệng vết thương không xuất huyết quá nhiều và máu cũng đã đông lại. Cả hai bên ngón tay của ông đều có những vết cắt.

“Lúc tên trộm lên vào thì hẳn chủ tịch chưa ngủ nhỉ?”

Nakazato bất ngờ thấp giọng nói. Michihiko sững sốt nhìn về phía ông.

“Thì ông ấy đang mặc sơ mi và áo choàng chứ không phải là pyjama mà”.

Trong thoáng chốc, ông có thể thấy sự hoang mang lướt qua trên gương mặt Michihiko.

“À, về điểm này thì có lẽ vợ của chủ tịch sẽ giải thích với ngài sau...”

Kanehira nhanh chóng đáp, ngữ điệu anh ta vẫn rất bình tĩnh. Nakazato nhận thấy rằng chàng trai có gương mặt thô ráp này từ đầu đến giờ luôn giữ một thái độ điềm tĩnh.

“Hình như chủ tịch có thói quen mặc nguyên áo choàng và sơ mi vào giường đọc sách hay tạp chí rồi cứ thế ngủ luôn. Có lẽ lúc tên trộm lén vào ông ấy cũng đang trong tình trạng như thế. Nhưng khi nghe thấy tiếng động có lẽ ông ấy đã tỉnh giấc, định chạy đi gọi người và bị đâm vào ngực”.

“Thủ phạm sau khi đâm chủ tịch đã đặt lại cái xác lên giường sao?”, người hỏi câu này là trợ lý thanh tra Narumi Keiji, có vẻ như đang hướng đến Nakazato. Anh là một chàng trai khoảng trên ba mươi tuổi, tương đối đẹp trai nhưng có phần hơi nhút nhát, lại không có nhiều kinh nghiệm đến hiện trường nên đến giờ vẫn chưa thể nói to đùng dặc.

“Hắn đặt xác nạn nhân lên giường, đắp chăn, chỉnh tối đèn trong phòng trước khi bỏ chạy, ắt hẳn là muốn người nhà phát hiện ra vụ việc càng muộn càng tốt”.

Nakazato nói như đang tự xác nhận với chính mình. Suy luận của ông hoàn toàn không có gì bất hợp lý. Tuy nhiên ở hiện trường vẫn còn thiếu một thứ, tất nhiên chính là hung khí. Họ không tìm thấy con dao đã đâm vào ngực Watsuji Yohei ở trong phòng. Con dao duy nhất trong phòng bị rơi xuống sàn lại hoàn toàn không dính máu, cũng là loại nhỏ nên Nakazato thấy có cất tảo chắc cũng khó khăn.

Ông giao việc khám nghiệm tử thi lại cho chuyên viên rồi rời khỏi phòng ngủ. Trước tiên ông muốn nhập toàn bộ dữ liệu về vụ án vào trong đầu đã.

“Chốt cửa cánh cửa này đã bị gỡ ra. Bên ngoài cũng có dấu chân nên chúng tôi cho rằng thủ phạm từ bên ngoài lén vào...”

Khi bước từ sảnh ra đến hành lang phía Đông, Michihiko chỉ vào cánh cửa thông ra sân sau và nói. Cánh cửa gỗ sồi kiên cố có hai cái chốt hai bên dưới tay nắm cửa. Chốt cửa hơi gỉ sét có dấu hiệu rời ra.

“Lâu rồi không có ai mở cánh cửa này nên cũng không biết chốt cửa bị thế này từ khi nào”.

Nakazato đeo găng tay và mở cửa thật cẩn thận để không xóa mất dấu vân tay trên tay nắm.

Khi quang cảnh phía sân sau vừa mở ra trong tầm mắt thì ông nghe thấy tiếng ồ lên khe khẽ của những cảnh sát đang đi cùng mình. Trên mảnh sân sau có trồng xen kẽ linh sam và bạch dương là một khoảng không tuyết phủ trắng xóa, trên nền tuyết có hai vết dấu chân và chúng còn tương đối mới.

Tất nhiên dấu chân có hai chiều vào và ra, con đường mà kẻ đó đi qua có dẫn ra cả ngọn đèn dầu bên ngoài sân.

“Ra vậy”, Nakazato cảm thán. Ngay lập tức ông muốn xuống sân để xem xét các dấu chân này. Tuy nhiên, có vẻ như tuyết ngập đến năm mươi centimet và chỉ cần nghĩ đến việc thân hình nặng bảy mươi tám kilogam của mình bước lên đó cũng khiến ông chùn bước. Tất nhiên là không thể tránh được việc chân bị lún xuống tuyết, tuy nhiên nên để người có cân nặng nhẹ hơn đi kiểm tra trước sẽ hạn chế xáo trộn hiện trường hơn. Khi nghĩ đến việc đó, trong một thoáng tưởng tượng ông đã thấy tên trộm lướt trên nền tuyết nhìn giống như một loại bánh phủ đường hảo hạng này một cách thật phi thường và chỉ để lại những vết chân rõ ràng.

Ông vẫy tay gọi trợ lý thanh tra Narumi, vốn là một người có thân hình mảnh khảnh. Ông nhờ anh ta đứng bên cạnh quan sát những điểm đáng chú ý của vết chân, rồi lại lệnh cho một nhân viên giám định khác đo độ lớn cũng như chụp ảnh.

Hai người đi giày cao cổ rồi bắt đầu bước xuống sân. Narumi có lẽ chỉ nặng khoảng sáu mươi hai, sáu mươi ba kilogam nhưng lúc này tuyết cũng đã ngập đến qua đầu gối. Anh ta đi một vòng quanh sân men theo vết bước chân để lại và dừng lại ở bên lề đường cách ngọn đèn dầu một đoạn. Từ cột điện bằng bê tông có một sợi dây màu đen buông thông xuống.

“Tôi cho rằng hung thủ đã trèo lên lưng chừng cột điện, dùng một con dao sắc hay một cái gì đấy để cắt dây điện thoại”.

Giọng của Narumi hơi run lên, có lẽ là do cái lạnh cũng như sự căng thẳng.

“Vết cắt có dính máu không?”

“Không ạ”.

“Vậy còn trên tuyết thì sao?”

“Tôi không nhìn thấy vết máu... Hình như không có đâu ạ”.

Nếu vậy thì nhiều khả năng hung thủ đã cắt dây điện thoại trước khi gây án. Suy luận tự nhiên nhất có lẽ hắn đã dùng chính con dao này để đâm Yohei. Trước khi đột nhập vào nhà, tên trộm đã cắt dây điện thoại. Liệu có phải sau khi làm tất cả những việc đó hắn bắt đầu cảm thấy tự tin là mình sẽ đột nhập thành công không? Hắn đã biết chắc chắn rằng chốt cửa phía sau đã bị long ra, đồng thời chủ nhân của biệt trang có cất tiền vàng trong nhà sao...

Trong cái đầu to lớn nhìn có vẻ không cân xứng lắm với tấm lưng ngắn của Nakazato đang ngổn ngang biết bao suy nghĩ.

Xét từ việc sau khi đột nhập hắn đến thẳng phòng của Yohei cũng cho thấy đây hẳn là một kẻ biết tương đối rõ nội tình trong ngôi nhà này.

Tuy nhiên, ở bên trong hành lang máu vẫn còn vương ra đến tận cửa, vậy mà trên tuyết lại không hề có dấu vết gì. Liệu đây có phải là một điều ngẫu nhiên không..

“Dấu chân có dấu hiệu gì đặc biệt không?”, ông lại hỏi. Nhân viên giám định đang chụp ảnh ở sân lấy từ trong túi ra một chiếc thước dây, vừa đo đạc kích thước dấu chân vừa đáp.

“Tôi cho rằng hắn đã đi một đôi giày cỡ hai mươi, đế bằng cao su”.

“Khoảng cách giữa các bước chân vừa đúng bằng với tôi”, Narumi nói.

“Thế có nghĩa là, chiều cao của hắn khoảng hơn một trăm bảy mươi centimet đúng không?”

Nếu là nam giới thì đó là chiều cao tiêu chuẩn.

“Biệt trang này thỉnh thoảng vẫn có người lui tới đúng không?”

“Không, cũng không hẳn ạ. Mùa hè chúng tôi cũng có đến một vài lần, còn năm mới thì đúng là gia đình tôi có thói quen tập trung cả gia đình nhưng cũng có đến cả những biệt trang khác nữa nên mùa đông gần như là đóng cửa không ai lui tới”, Michihiko đáp.

“Lần gần nhất có người tới đây là ai, vào khoảng khi nào?”

“À... Nếu không hỏi bà Mine hay vợ tôi thì khó có thể biết được rõ ràng, nhưng mà hình như là sau mùa hè năm ngoái thì phải...”

Tức là trong khoảng ba, bốn tháng gần đây nơi này hoàn toàn không có người. Tuy chưa biết hẳn (đến thời điểm này khả năng hung thủ là đàn ông rất cao) phát hiện ra chốt cửa bị hỏng từ khi nào nhưng chắc chắn kẻ này đã để ý đến biệt trang và nung nấu kế hoạch đột nhập từ lâu. Nếu vậy thì việc lén vào trong một đêm tuyết rơi, băng qua một mảnh sân phủ đầy tuyết và để lại dấu chân rõ ràng thế này liệu có hợp lý không?

Nakazato lại tìm thấy một điểm không thể lý giải nổi ở hung thủ.

“Mọi người có phát hiện ra kẻ nào thường xuyên theo dõi biệt trang này không?”

Michihiko định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng ông chỉ bối rối nghiêng đầu.

“Chúng tôi đến đây vào ngày 2 tháng Một. Nếu sau ngày đó có kẻ khả nghi lớn vờn xung quanh thì hẳn chúng tôi đã nhận ra”, Kanehira ngẫm nghĩ rồi đáp.

Sau khoảng một tiếng, tức là khoảng gần mười một giờ sáng, tổ điều tra mười người gồm các nhân viên cấp dưới của tổ điều tra đặc biệt, đội điều tra cơ động cùng nhân viên giám định đã đến nơi.

Bọn họ cùng với cảnh sát cục Phú Sĩ Ngũ Hồ tập trung lại cùng tiến hành khám nghiệm hiện trường lại từ đầu.

Người phụ trách công tác khám nghiệm đến từ tổng bộ, ông vừa ra chỉ thị cho cấp dưới giám sát trong khoảng một tiếng. Sau đó, ông tập trung những người có trách nhiệm lại và chia sẻ những phát hiện ban đầu.

“Hung khí là một con dao gọt hoa quả lưỡi mỏng và sắc, vết đâm lệch về bên trái so với xương ức và nằm ở giữa xương sườn số 3 và số 4 và xuyên thẳng vào tim”.

Viên cảnh sát với mái tóc hoa râm và dung mạo lịch sự giải thích một cách tương đối dễ hiểu.

“Nếu tim hay động mạch vành bị tổn thương thì hiện tượng xuất huyết sẽ tụ lại ở màng ngoài và gây áp lực lên tim khiến nó ngừng hoạt động. Khi hiện tượng chèn ép tim đó xảy ra thì thông thường nạn nhân sẽ tử vong trong vòng một phút... Tiếp theo, về khoảng thời gian sau khi chết...”

Thanh tra Nakazato và thanh tra Tsurumi, tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt đồng loạt im lặng, căng thẳng lắng nghe những điều ông nói.

“Tình trạng co cứng tử thi đã xuất hiện ở toàn thân nên nhiều khả năng nạn nhân đã tử vong được trên mười hai tiếng. Các vị trí hồ máu giờ cũng rất khó để xác định”.

Vừa nói đến đây, ông vừa chỉ tay về phía xác chết của Yohei đang được đặt nằm trên giường. Đằng sau và trên chóp tai cũng như sau bắp chân đã xuất hiện những vết màu đỏ tía trên nền da xám.

“Như mọi người cũng biết thì hồ máu là hiện tượng máu bị ngừng lưu thông và tụ lại dưới da, và trong khoảng bốn đến năm tiếng sau khi chết, nếu thay đổi vị trí tử thi thì vị trí vết hoen cũng sẽ thay đổi. Nói cách khác, các vết tụ máu cũ sẽ biến mất và thay vào đó là các vết mới. Sau khoảng mười tiếng thì dù có thay đổi tư

thế cái xác thế nào đi chẳng nữa thì những vết cũ cũng sẽ không mất đi, cũng không sinh ra vết mới”.

“...”

“Thêm một điểm nữa là về sự thay đổi màu sắc do áp lực của các vết hoen, sau khi chết càng lâu thì các vết này sẽ càng có tính định hình cao, dù có dùng ngón tay ấn vào thì màu sắc cũng không thay đổi. Về cơ bản, trong khoảng thời gian từ sáu đến mười hai tiếng sau khi chết nếu dùng ngón tay miết thì màu sắc của điểm tụ máu có thể giảm đi một nửa. Sau khi chết hơn mười hai tiếng thì chắc chắn những dấu vết đó sẽ không mờ đi, cũng không biến mất. Về cơ bản đó chính là ba hiện tượng sau tử vong đáng chú ý có thể quan sát trong vòng hai mươi bốn giờ đầu tiên. Tuy nhiên cũng cần phải xét đến nhiều yếu tố khác như tuổi tác, tạng người, nguyên nhân tử vong cũng như môi trường quanh vị trí đặt xác”.

“Giả sử là trong căn phòng này thì sao?”

Khi thanh tra Tsurumi ngắt lời, viên cảnh sát hình sự lặng lẽ nhìn về phía ông.

“Thông thường thì các hiện tượng hậu tử vong sẽ tiến triển nhanh hơn vào mùa hè so với mùa đông, cũng như là trong điều kiện nóng ẩm hơn là lạnh khô. Đặc biệt là khi bắt đầu hiện tượng phân rữa thì tốc độ càng chênh lệch nhiều hơn. Tuy nhiên, với trường hợp xác chết bị mất máu thì hiện tượng hồ máu sẽ giảm đi trông thấy so với các nguyên nhân tử vong khác và dù hồ máu tương đối ít bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ môi trường nhưng đúng là nếu được đặt ở nơi ẩm áp, tình trạng nhạt màu do áp lực của các vết hoen cũng biến mất nhanh hơn. Nói tóm lại, dấu hiện tại dùng ngón tay miết không làm vết tụ máu nhạt màu nhưng trong điều kiện phòng ấm như thế này cũng không phải là nạn nhân đã tử vong trên mười hai tiếng, mà chỉ khoảng mười tiếng thôi. Ngoài ra thì nếu xét đến khả năng vụ việc đã xảy ra được khoảng hơn nửa

ngày thì chúng ta cần chấp nhận là có thể sẽ có biến số trong việc xác định thời gian gây án...”

“Có thể suy luận được tương đối được thời gian tử vong không?”

Thanh tra Tsurumi sốt ruột giục, nhìn ông có vẻ khá nôn nóng.

“À, so với tốc độ tiến triển của các hiện tượng hậu tử vong thì nhiệt độ bên trong trực tràng lại thấp hơn bình thường. Hiện tại thì tôi chưa tìm ra nguyên nhân cho vấn đề này... Tuy nhiên, xét ngược từ thời điểm tôi bắt đầu khám nghiệm lúc mười một giờ sáng thì nạn nhân có thể đã chết được khoảng mười một đến mười bốn tiếng”.

“Tức là vụ việc sẽ xảy ra vào khoảng chín giờ đến mười hai giờ tối ngày 3 tháng Một đúng không?”

“Đúng vậy. Sau khi tiến hành giải phẫu có lẽ chúng ta có thể thu hẹp phạm vi này lại”.

Nakazato chợt nhớ ra rằng Michihiko đã nói, khoảng mười một giờ rưỡi ngày hôm qua Yohei có ăn bữa khuya.

3.

Từ khi thanh tra Nakazato bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường, dọc các tuyến đường quốc lộ quanh khu vực hồ Yamanaka, Fujiyoshida và Gotemba cũng đã có bố trí cảnh sát trực ban. Ở những nơi trọng yếu như ngã tư hay bến xe bus còn có lập cả những chốt tuần tra để kiểm tra những chiếc xe hay khách bộ hành khả nghi.

Việc điều tra thu thập thông tin quanh khu vực Asahigaoka cũng được toàn bộ nhân viên của cục tiến hành gặt gao dưới sự chỉ huy của chính cục trưởng Aiura. May mắn là tuyết không có dấu hiệu sẽ rơi và thời tiết đang dần tốt lên nên các nhân viên điều tra cũng có thể làm việc dễ dàng hơn. Họ cũng đã báo nhân viên công ty viễn thông đến sửa lại đường dây điện thoại bị cắt.

Cùng lúc đó, hai thanh tra Nakazato và Tsurumi ngồi xuống phòng ăn ở biệt trang để hỏi thông tin cụ thể từ các thành viên trong gia đình Watsuji.

Người đầu tiên được gọi đến là Mine. Watsuji Mine, năm nay sáu mươi hai tuổi. Bà xuất thân trong một gia đình quý tộc cũ, là người vợ đã chung sống với nạn nhân bốn mươi một năm và cũng là người đầu tiên phát hiện ra vụ án.

“... Tối hôm qua chồng tôi đã ăn gratin cùng mọi người ở phòng khách. Chúng tôi đã đặt hàng ở Konantei. Vì ngay trước giờ đi ngủ nên ông ấy chỉ ăn những thứ mềm như sốt trắng hay nui cùng với súp. Sau đó ông ấy về phòng ngủ ngay, chắc là khoảng mười một giờ bốn mươi lăm phút thì phải”. Phu nhân Mine có giọng nói lạnh lạnh đặc trưng, thánh thót như tiếng hát. Gương mặt tròn trịa giống búp bê kewpie của bà nhìn xám ngắt, mắt hằn những vết máu, nhìn đang vô cùng mệt mỏi và đau khổ. Khi nhìn bà gắng gượng tỏ ra mạnh mẽ để lắng nghe và trả lời những câu hỏi của

mình, Nakazato bỗng cảm thấy sự kiên cường ấy thật đáng khâm phục.

“Tôi đi ngủ lúc khoảng hơn một giờ. Chúng tôi chơi poker tới đúng một giờ, những người trẻ dọn dẹp còn tôi thì xin phép đi nghỉ trước”.

“Phòng ngủ của bà bên cạnh phòng chủ tịch đúng không?”

Giọng thanh tra Tsurumi hơi nhanh. Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên như thể điều đó giống như trong sách.

“À, thì những lúc đến biệt trang, chúng tôi muốn thư thả tận hưởng thời gian một mình...”

Mine cũng đồng dạng trả lời, không chút lưỡng lự.

“Tuy vậy nhưng sau một giờ, trước khi đi ngủ, chắc bà cũng xem qua tình hình ông nhà chứ...”

“Vâng, có ạ. Tôi có ngó qua phòng ông ấy một chút nhưng thấy trong phòng chỉ bật đèn ngủ, lại yên lặng. Nghĩ là ông ấy ngủ rồi nên tôi cũng chỉ lặng lẽ đóng cửa thôi. Tôi có tuổi rồi nên mắt cũng kém, nhưng khi đó trong phòng tối như thế có lẽ bất cứ ai cũng không thể nhìn được tình hình trong phòng. À, tất nhiên là nếu đến tận giường thì chắc chắn sẽ nhận ra được điểm bất thường, nhưng lúc đó hẳn chồng tôi cũng đã chết rồi nên chắc cũng không kịp”.

Mine buông một tiếng thở dài.

“Đoạn hành lang từ sảnh trước đến phòng ngủ có khá nhiều vết máu, bà không nhận ra sao?”

Bà vẫn cúi đầu, hơi thở dường như chậm một nhịp.

“Lúc đó hành lang cũng tối rồi”.

Tsurumi im lặng, đến lượt Nakazato lên tiếng.

“Đến thời điểm hiện tại mới phát hiện két sắt có dấu hiệu bị lục lọi, trong đó có hai bộ ghim cài cà vạt, khuy măng sét bằng kim cương và ngọc lục bảo cùng với một cặp tài liệu đã bị lấy mất”.

Đây là thông tin Nakazato nhận được từ đội hỗ trợ tổng cục cảnh sát tỉnh.

“Vâng”.

“Để chắc chắn thì bà có thể nói lại một lần nữa những thứ bên trong cặp tài liệu đó được không ạ?”

“Tôi cũng không nắm rõ chi tiết, nhưng hình như có một triệu yên tiền mặt, năm mươi tờ cổ phiếu loại một nghìn cổ phần của công ty điện lực mà chồng tôi đứng tên, tổng cộng là năm mươi nghìn cổ phần. Cổ phiếu mới nhận được từ công ty hồi cuối năm, chồng tôi định đầu năm gửi vào két trong ngân hàng nên có giữ tạm ở đây”. Cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ đã thông báo cho thư ký trưởng của Tập đoàn Dược phẩm Watsuji về việc Watsuji Yohei bị giết và cổ phiếu bị đánh cắp. Ông ngay lập tức làm thủ tục thông báo việc bị mất trộm.

“Tất nhiên là hung thủ sẽ không thể đổi số cổ phiếu đó thành tiền, nhưng còn số đá quý đó có giá trị khoảng bao nhiêu?”

“À... Viên kim cương trên ghim cài khoảng hơn một carat, ngọc lục bảo cũng là loại cao cấp nên tổng giá trị có lẽ không dưới mười triệu yên”.

Thế có nghĩa là, tổng giá trị tính cả tiền mặt là vào khoảng mười một triệu yên sao?

“Tôi xin phép hỏi một chuyện không liên quan cho lắm, nhưng những tác phẩm nghệ thuật như tranh hay bình gốm trang trí trong biệt trang này có phải là tài sản có giá trị không ạ?”

“Có... Vì tiêu chí của chồng tôi là chỉ mua những món đồ cao cấp thôi”.

“Tôi xin thất lễ một chút, tổng giá trị của những món đồ đó khoảng bao nhiêu ạ?”

“Câu hỏi này hơi khó nhĩ...”

Mine cúi đầu, bấm ngón tay tính toán.

“... Tổng cộng tất cả, chắc là hai mươi triệu, mà cũng có thể là ba mươi triệu yên”.

“Ra vậy... Xin lỗi vì toàn hỏi bà những câu thất lễ”.

Lần này, Nakazato đưa mắt nhìn xa xăm. Hung thủ đã biết chốt cửa hành lang phía Đông bị long ra, tức là hắn đã lén vào đây trong lúc không có ai ở nhà, chắc chắn phải có cơ hội trộm những tác phẩm nghệ thuật trị giá đến hai mươi triệu yên này ra. Ấy thế mà hắn lại đột nhập vào đúng lúc nhà có người, bất chấp nguy cơ có thể bị phát hiện để đánh cắp một khoản tiền không chắc có ở đó hay không...

“Không biết có người nào mang lòng thù oán với chủ tịch Watsuji không?”

Tsurumi thẳng thừng hỏi. Nghe thấy câu hỏi đó, Mine ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn hai thanh tra. Sau đó, bà lạnh giọng đáp, thể hiện rõ thái độ là sẽ chỉ trả lời câu hỏi này một lần.

“Không thể nào có chuyện chồng tôi bị người khác oán hận. Tập đoàn Dược phẩm Watsuji được thành lập từ thời Minh Trị, cũng sắp được một trăm năm. Chồng tôi là chủ tịch đời thứ tư. Cả chủ tịch đời thứ hai và thứ ba đều là con nuôi, và đều có con ruột nhưng nếu không đủ tư chất thì họ vẫn sẽ nhận con nuôi và để lại vị trí chủ tịch cho người đó. Watsuji là một gia tộc khắt khe đến như thế, vậy mà chồng tôi khi trước bốn mươi tuổi đã thừa kế vị trí chủ tịch từ cha của mình, việc đó đủ thấy ông ấy là một người nghiêm túc và tận tâm với công việc thế nào. Thực tế đã chứng minh, không chỉ phát triển sản phẩm mới mà tập đoàn còn thành công trong việc mở rộng thị trường ra nước ngoài. Tập đoàn Watsuji đạt được đến quy mô như ngày hôm nay chính là thành quả của chồng tôi. Tất cả mọi người đều rất kính trọng chồng tôi, không có bất cứ ai đem lòng thù oán gì ông ấy cả”.

“Vậy thì, về vấn đề thừa kế ông ấy có dự định thế nào?”

“Vợ chồng tôi không có con, từ khi còn trẻ cũng đã nhận con nuôi nhưng không may đứa nhỏ đã qua đời vì bệnh. Về chiếc ghế

chủ tịch thì có lẽ ông ấy đang nghĩ đến việc lựa chọn người nào đó ưu tú. Chồng tôi thì lúc nào cũng vẫn cứ cho là mình còn trẻ... Bây giờ lại bất ngờ xảy ra sự việc thế này, tôi nghĩ là ông ấy vẫn chưa kịp chuẩn bị gì..."

Mine cúi đầu, tiếng thở dài của bà lộ rõ vẻ bồn khoăn khiến Nakazato đoán rằng lúc này bà cũng đang bị cảm xúc lấn át. Thế nhưng Mine chỉ hé miệng buông một tiếng ngáp dài.

Trái ngược với Mine, cô cháu gái của Yohei là Watsuji Yoshie lại chìm trong đau khổ. Nakazato ngằm quan sát và đánh giá bà. Yoshie năm nay bốn mươi lăm tuổi, có vẻ như sau gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng cùng vòng ngực nở nang đáng để tự mãn, bà là người có tâm hồn phụ nữ đa cảm.

"Mẹ tôi là em gái của bác Yohei. Bố tôi là con nuôi nên cũng lấy họ Watsuji. Hai người đã mất trước bác rất lâu... Tôi kết hôn với Michihiko là lần thứ ba. Sau khi người chồng thứ hai của tôi qua đời vì tai nạn máy bay ở nước ngoài, tôi đã quay về đăng ký hộ khẩu ở nhà Watsuji và lấy lại tên cũ là Watsuji Yoshie".

Yoshie vừa đưa khăn tay lên lau đôi mắt đã sưng húp vừa trả lời câu hỏi của thanh tra một cách ngắt quãng.

"Thế còn vấn đề hộ khẩu của ông Michihiko chồng bà thì sao?" Tsurumi hỏi.

"Chồng tôi cũng nhập hộ khẩu nhà Watsuji theo hình thức ở rể. Có vẻ như ông ấy không muốn đổi tên vì một vài vấn đề về công việc ở trường đại học, nhưng sau đó lại nghĩ rằng theo họ Watsuji sẽ tốt hơn cho tương lai của tôi và Mako".

Có thể dễ dàng nhận thấy sự cảm kích của Yoshie dành cho chồng qua câu nói đó.

"Ra vậy... Tối hôm qua Mako con gái bà cũng có mặt ở đây đúng không?"

"Vâng".

Bỗng toàn thân Yoshie hơi gồng lên như thể đã chuẩn bị từ trước. Có cảm giác như chỉ cần thanh tra nhắc đến tên con gái cũng đủ khiến bà xù lông nhím lên để bảo vệ...

“Nhưng từ trước khi xảy ra vụ việc nó đã về Tokyo rồi”.

“Cô ấy đã biết về việc này chưa?”

“Có lẽ nó cũng đã nhận được thông báo từ công ty... Không biết con bé sẽ sốc và đau lòng đến cỡ nào đây. Bác tôi thương Mako như cháu ruột, Mako cũng kính trọng ông hơn bất cứ ai...”

Yoshie lại bật khóc.

“Cô Mako có dự định quay lại đây không ạ?”, Nakazato hỏi.

“Có. Cô gia sư Ichijou vẫn đang đợi ở đây nên chắc trong hôm nay nó sẽ quay lại... Nhưng sau khi nhận được thông tin có lẽ nó sẽ về cùng người của công ty”.

“Vậy chúng tôi sẽ nói chuyện với con gái bà sau”.

Nakazato quả quyết nói. Ông cần phải hỏi tất cả những người có quan hệ gần gũi với Yohei về vụ việc lần này. Tuy nhiên, Yoshie ngẩng lên nhìn ông với gương mặt đăm lẹ, khản khoản nói.

“Không, xin ông hãy để yên cho Mako. Con bé rất dễ bị tổn thương, ngay sau khi xảy ra vụ việc kinh khủng thế này mà lại bị thanh tra cảnh sát thẩm vấn, tôi e rằng tinh thần con bé không thể trụ vững được mất”.

Hai thanh tra tiếp tục gọi lần lượt Watsuji Shige và Watsuji Takuo vào để hỏi về vụ việc.

Watsuji Shige năm nay sáu mươi tuổi, là em trai út của Yohei. Khi còn trẻ ông đã kết hôn với một phụ nữ người Pháp và có một đứa con, nhưng không lâu sau hai người ly hôn và người vợ đã về nước. Sau đó ông sống độc thân trong thời gian dài và hiện đang là cổ đông ⁶ của Tập đoàn Dược phẩm Watsuji. Có vẻ như ngay từ khi còn trẻ ông đã là một người thích ăn chơi và sống ăn bám vào Yohei... Tuy đó chỉ là suy đoán nhưng nhìn gương mặt chau chuốt

với hàng ria mép tủa tốt gọn gàng không gọn chút lo nghĩ nào của ông, Nakazato bất giác suy nghĩ như vậy.

“Từ chín giờ tối qua đến một giờ sáng nay tôi ngồi chơi poker ở phòng khách này. Sau vài ván bài, tôi cũng kiếm được kha khá, cậu Takuo thắng nhiều nhất, tiếp đến là chị dâu tôi. Tờ giấy ghi điểm có lẽ vẫn ở trong thùng rác”.

Shige uể oải trả lời, nhìn ông có vẻ mệt mỏi.

“Chủ tịch chơi cùng chúng tôi đến khoảng mười một giờ, sau đó đi tắm, rồi cùng chúng tôi ăn gratin và về phòng”.

“Ngài chủ tịch có đi tắm sao?”

Câu hỏi của Nakazato bỗng có cảm giác căng thẳng khiến Shige hơi giật mình đưa tay lên vuốt râu.

“Vâng... đúng vậy.”

“Nếu đi tắm trước khi đi ngủ thì bình thường phải thay pyjama, vậy mà chủ tịch lại vẫn mặc áo sơ mi”.

“À... về chuyện đó, có thể là do chị Mine đã quên mang pyjama đến phòng tắm cho anh tôi. Chị ấy có vẻ không phải mẫu người vợ khéo chăm lo cho chồng”.

Shige tự bật cười với câu nói của mình. Không rõ do đâu mà nụ cười đó lại có cảm giác không được tự nhiên.

“Theo tình hình hiện tại thì nhiều khả năng thủ phạm từ bên ngoài đột nhập thẳng vào phòng của chủ tịch, ông có nghe thấy âm thanh gì khả nghi không?”

Tsurumi hỏi.

“Không, tôi không nghe thấy gì. Thật buồn là trong phòng khách chúng tôi đã bật nhạc, mọi người ai nấy đều chăm chú tập trung vào ván bài nên chẳng ai để ý gì cả”.

Shige lắc đầu nguây nguây. Sau đó ông ngả lưng ra ghế, đưa tay lên ôm mặt. Nhìn ông có vẻ như muốn được giải phóng và trở về giường ngủ càng sớm càng tốt.

Watsuji Takuo tuy còn trẻ tuổi nhưng luôn trả lời câu hỏi của cảnh sát với thái độ cẩn trọng. Anh là con của người em trai đã mất của Yohei, năm nay hai mươi tám tuổi. Hiện anh đang làm việc tại phòng thư ký ở Tập đoàn Watsuji.

“Xin cho hỏi, anh vẫn đang độc thân phải không ạ?”

Nghe câu hỏi của Tsurumi, Takuo đẩy gọng kính, hơi hếch cằm lên và đáp.

“Chủ tịch đang có ý định sắp đặt chuyện hôn nhân cho tôi và Mako trong tương lai gần. Hai chúng tôi cũng đã xác định tư tưởng. Nhưng bỗng dưng chủ tịch lại xảy ra việc thế này... Quả thực vô cùng đau xót. Mong các anh hãy bắt cho bằng được hung thủ, càng sớm càng tốt”.

Đôi mắt sáng của Takuo đảo liên hồi, có vẻ như đang nhìn và đánh giá hai vị thanh tra trước mặt mình. Tối qua anh ta cũng ngồi chơi bài từ chín giờ đến một giờ nên Tsurumi có hỏi về kết quả của trò chơi. Anh yêu cầu anh ta nói lại tình hình ván bài cũng như tất cả mọi người tham gia.

“Điều khiến tôi nhớ nhất là lúc giữa ván, tôi có bốc được cù lũ và ở thế cạnh tranh với chú Shige, nhưng chú ấy chẳng hiểu sao lại có một dây cùng chất...”

Về ván poker thì tạm thời lời khai của họ chưa có điểm gì mâu thuẫn. Câu chuyện chủ yếu tập trung vào hai tiếng sau của cuộc chơi, nhưng vì đó là những ký ức mới, việc anh ta nhớ rõ hơn phần trước cũng là lẽ tự nhiên.

“Anh vừa là người thân, vừa là nhân viên công ty nên có khá nhiều cơ hội tiếp xúc trực tiếp với chủ tịch. Liệu có ai mang lòng oán hận gì ông ấy không?”

Nghe câu hỏi của Tsurumi, Takuo đưa tay đẩy gọng kính theo thói quen rồi gằn giọng nói.

“Chẳng có ai, cũng như chẳng có lý do gì để thù ghét ông ấy cả”.

Nhìn bàn tay đầy gọng kính của Takuo, Nakazato hoài nghi nhận ra có thứ gì đó giống như bột màu trắng bám ở kẽ móng tay có dấu hiệu bị vỡ của anh ta.

Vì đã ít nhiều có cơ hội trao đổi với Watsuji Michihiko và Mazaki Kanehira khi bọn họ đến báo án nên thanh tra quyết định gọi Ichijou Haruo vào trước. Trong những người ở lại biệt trang tối hôm qua, chỉ có Mazaki và cô là khách, không phải là người nhà Watsuji.

Haruo đang mặc áo len màu xanh sẫm và quần bò màu đen, dáng người dong dỏng cao cỡ khoảng một mét sáu mươi lăm, mái tóc ngắn xoắn tự nhiên không kiểu cách.

“Năm nay tôi hai mươi lăm tuổi. Hồi Đại học tôi có bảo lưu để đi Mỹ một năm nên mới tốt nghiệp năm ngoái, sau khi tốt nghiệp tôi đang tiếp tục học để trở thành biên kịch. Ước mơ thực sự của tôi là viết kịch, nhưng con đường đó tương đối khó khăn nên hiện tại tôi vừa học vừa viết kịch bản phim truyền hình nếu có cơ hội. Ngoài ra tôi còn làm gia sư dạy tiếng Anh nữa”.

Haruo điềm nhiên trả lời bằng giọng trầm hơn nhiều so với những cô gái khác. Cô có đôi mắt sáng lộ rõ vẻ thông minh, chóp mũi tròn trịa và chiếc răng khểnh lớn khiến gương mặt tươi sáng và tạo cảm giác dễ gần. Tuy nhiên, Nakazato cũng nhận ra rằng ở cô có sự già dặn trưởng thành hơn rất nhiều so với độ tuổi của mình.

“Tôi được nhờ giúp hoàn thành luận văn nên đã đến đây từ chiều hôm qua, nhưng rồi Mako nhận ra là đã để quên tài liệu tham khảo quan trọng ở Tokyo...”

Cỡ khoảng mười một giờ chiếc xe thuê đến đón, Mako quay về Tokyo thì cô được mọi người rủ chơi poker, phần tiếp theo là bọn họ say sưa chơi đến một giờ sáng, giống với lời kể của những người khác.

“Cô trở thành gia sư dạy giao tiếp tiếng Anh cho cô Mako từ bao giờ?”, Tsurumi hỏi.

“Chắc khoảng hơn một năm, từ cuối năm kia thì phải. Một tuần tôi dạy hai lần...”

“Ở nhà cô Mako ạ?”

“Đúng vậy”.

“Thế tức là cô cũng ít nhiều có cơ hội nghe về chuyện của nhà Watsuji đúng không?”

“Không, cũng không hẳn như vậy”.

“Thẳng thắn mà nói thì cô thấy ông Watsuji Yohei là người như thế nào? Cụ thể thì, ông ấy có điểm gì khác thường hay có làm gì dễ khiến cho người ta căm ghét không?”

Haruo nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Tsurumi và điềm tĩnh đáp lời.

“Tối qua là lần đầu tiên tôi gặp chủ tịch Watsuji. Trong những thông tin tôi đã nghe được trước đó thì tất cả mọi người đều rất kính trọng ông ấy”.

“Trong nội bộ gia đình Watsuji không có vấn đề gì chứ?”

“Cho đến ngày hôm qua thì tôi chỉ biết mỗi Mako và bố mẹ cô ấy, nhưng hai vợ chồng họ rất hạnh phúc, Mako được cả bố và mẹ hết lòng yêu thương. Nói thật là, tất cả mọi người ai nấy đều yêu quý Mako...”

Haruo đưa mắt nhìn xa xăm và thì thầm câu cuối cùng rồi ngừng lời hẳn. Khi hai ánh mắt chạm nhau, Nakazato nhận thấy đầu đó sâu trong ánh mắt cô phảng phất nỗi u buồn.

4.

Hơn ba giờ chiều, thanh tra trưởng cục Aiura đến biệt trang. Trước đó, gần như toàn bộ nhân viên đã được bố trí trực trên từng tuyến đường và thu thập thông tin quanh vùng Asahigaoka nhưng gần như không thu hoạch được điều gì bất thường. Không

có bất cứ chiếc xe hay người nào khả nghi bị giữ lại kiểm tra. Dù là đầu năm mới nhưng hiện tại ở hồ Yamanaka không phải là vùng du lịch, hầu như các biệt trang quanh đây đều không có người, những người đến nghỉ tại khách sạn và biệt trang thì tối qua cũng không thể ra ngoài do tuyết rơi. Với lại, vụ việc xảy ra lúc nửa đêm, việc tìm được người chứng kiến cũng giống như hy vọng vào phép màu.

Thi thể của Yohei trước mắt đã được đưa về cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ.

Cục trưởng Aiura, tổ trưởng tổ hình sự Nakazato, tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt Tsurumi cùng rất nhiều nhân viên dưới quyền đã cùng hội ý về tình hình điều tra cho tới thời điểm hiện tại, bao gồm kết quả khám nghiệm hiện trường, lấy lời khai nhân chứng.

Sau đó, từ bốn giờ chiều, ở phòng ăn đã diễn ra một buổi họp báo. Việc chủ tịch Tập đoàn Dược phẩm Watsuji bị sát hại trong buổi sáng đã được thông báo cho cánh nhà báo thân với giới cảnh sát, rồi lần lượt những người ở khu vực xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện ở biệt trang và hỏi han nhân viên điều tra để nắm được thông tin càng sớm càng tốt. Tuy vậy đây mới là buổi họp báo chính thức đầu tiên.

Khoảng hai mươi phóng viên cùng quay phim từ khu vực xung quanh hồ Yamanaka và cả tỉnh Kofu đã đến và người ngồi ở vị trí chủ tọa không ai khác chính là chánh thanh tra Aiura. Ông đã chỉnh trang lại bộ vest đen mặc từ sáng và thắt thêm một chiếc cà vạt màu đỏ xen vàng đậm không khí đầu năm mới. Ông ngồi thẳng lưng, chậm rãi nhìn một lượt khắp phòng. Gương mặt ông thể hiện rõ sự thông tuệ.

Căn phòng chìm trong bầu không khí căng thẳng. Sau một hồi cân nhắc chọn thời điểm, ông bắt đầu lên tiếng.

“Tôi nghĩ có lẽ mọi người đã nắm được những thông tin cơ bản về vụ việc lần này rồi, nhưng để chắc chắn thì tôi vẫn xin nhắc lại từ đầu thêm một lần nữa...”

Cách nói chuyện của Aiura khiến bất cứ ai cũng cảm thấy rõ ràng, dễ hiểu. Ông giải thích tường tận lại sự việc từ khi có người lên cục báo án. Giọng ông có độ vang, cách nói chuyện hay dùng những câu có tính chất cường điệu để thay cho vốn từ phong phú. Thế nhưng các phóng viên vẫn nhiệt tình ghi chép, những nhân viên điều tra còn ở lại hiện trường cũng chăm chú lắng nghe. Nhà Watsuji cũng có ba người là Michihiko, Kanehira và Takuo đứng ở góc phòng ăn. Yoshie và Haruo ở phòng khách, còn Mine và Shige hình như đang nghỉ trên tầng hai.

“... Và tại đây, tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt từ tổng cục của tỉnh cùng với tổ hình sự của cục đã tiến hành khám nghiệm hiện trường một cách cẩn thận. Tôi xin phép được công bố những kết luận tạm thời của việc khám nghiệm. Nạn nhân Watsuji Yohei thực sự đã bị sát hại tại biệt trang này. Hành lang phía Đông dẫn đến phòng ngủ có vương nhiều vết máu, đồng thời tại thời điểm phát hiện vụ việc thì chốt cửa ra sân sau đã bị long ra, trên nền tuyết cũng có dấu chân hai chiều vào và ra, đường dây điện thoại đã bị cắt... Từ những chi tiết trên, tổ điều tra tạm kết luận hung thủ là người từ bên ngoài đã lẻn vào nhà một mình. Có ai đó, trong khoảng thời gian từ chín giờ đến mười hai giờ, khả năng cao là trước hoặc sau mười hai giờ, đã đột nhập vào phòng của ông Watsuji, khi bị phát hiện đã đâm chết nạn nhân và cướp đi một cặp tài liệu có chứa cổ phiếu và tiền mặt cùng với vài món trang sức. Tuy nhiên, kết luận này vẫn còn cần thêm một điều nữa là động cơ thực sự của hung thủ là gì...”

Aiura hơi vươn người, đôi mắt hẹp nheo lại tỏ ý nhấn mạnh.

“Hiện vẫn còn nghi vấn rằng liệu ăn trộm có phải là mục đích chính của hung thủ, hay thực chất hẳn là một kẻ oán hận hay có mưu đồ lợi dụng ông Watsuji, biết rõ hiện ông ấy đang có trong phòng nên đã đột nhập vào sát hại và ngụy trang thành một vụ cướp của giết người. Lý do là bởi nếu mục đích thực sự của hung thủ chỉ là cướp của thì với việc biết rõ chốt cửa sau đã long ra,

hắn hoàn toàn có thể lên vào đây trước khi nhà Watsuji đến, hoặc sau khi họ đã rời đi và lấy những tác phẩm nghệ thuật có trị giá lên đến hai mươi triệu yên. Nếu hắn phát hiện ra việc cánh cửa sau khi người nhà Watsuji đến từ ngày mồng hai thì rất có thể vụ việc đã xảy ra rất khác. Khả năng cao là hắn đã biết trước khi bọn họ đến đây. Từ ngày mồng hai, gia đình Watsuji cùng với các hầu gái đến khiến cho việc lớn vốn xung quanh hay đột nhập vào nhà trở nên khó khăn hơn rất nhiều... Nói tóm lại, hung thủ đã bất chấp việc có cơ hội đột nhập vào nơi vườn không nhà trống mà lại chọn lúc có người ở nhà, mà lại lên vào phòng ông Watsuji vốn vẫn còn sáng đèn. Chúng tôi cho rằng hành động này cho thấy mục đích chính của hắn có thể chính là mạng sống của ông Watsuji. À, việc đèn trong phòng ông Watsuji còn sáng là kết quả suy luận từ việc ông vẫn mặc áo sơ mi lụa và áo choàng, dưới chân giường có một vài quyển tạp chí cùng với lời làm chứng của người nhà là ông ấy có thói quen đọc sách trước khi đi ngủ nên không cần phải nghi ngờ...”

Với khả năng ăn nói đi vào lòng người cũng như lựa chọn cách diễn đạt của Aiura thì tất cả những phóng viên có mặt trong buổi họp báo đều cảm thán và nhìn ông với vẻ tôn trọng. Tuy nhiên, tất cả những gì ông vừa nói đều là suy luận của thanh tra Tsurumi và Nakazato.

Giữa chừng, Nakazato rời khỏi nhà bếp để đi ra hành lang phía Đông đã vắng bóng người. Sau khi bước ra khỏi cánh cửa bên tay phải hành lang và đóng nó lại, âm thanh phát ra từ bếp cũng nhỏ dần.

Ông mở cánh cửa dẫn ra sân sau. Từ khi đội điều tra đặc biệt từ tổng cục trên tỉnh xuống, ngoài dấu chân ban đầu của hung thủ, trên tuyết đã xuất hiện thêm rất nhiều dấu chân của các nhân viên điều tra khi khám nghiệm hiện trường. Trời hôm nay có hơi hửng nắng một chút nhưng tuyết vẫn không có dấu hiệu tan nên dấu chân vẫn còn nguyên ở đó. Trời mùa đông tối sớm, mây

tuyết lại bắt đầu kéo đến đầy trời khiến cảnh vật xung quanh càng thêm lạnh lẽo.

Nakazato xỏ đôi giày cao cổ vào rồi bước xuống sân. Ông men theo dấu chân của hung thủ rồi đi một vòng. Tuyết đã đông cứng lại nên chân ông không bị lún xuống nữa.

Đường dây điện thoại cũng đã được sửa xong, tốp thợ cũng đã rời đi trả lại cho nơi này sự vắng lặng không một bóng người. Rất may là ở đây không có nhiều kẻ tò mò nhiều chuyện giống các hiện trường bên trong thành phố.

Trong đầu Nakazato vẫn còn lờn vờn những nghi vấn mơ hồ.

Để xác nhận thời gian Yohei dùng bữa khuya, ông đã cử nhân viên điều tra đến quán Konantei gần ngã tư Asahigaoka. Nhân viên quán đã khai rằng tối qua khoảng mười một giờ họ đã giao tám phần gratin đến đó và điều này thống nhất với lời khai của người trong nhà. Nhân viên giao hàng nói rằng, lúc đó mọi người đang chơi dờ ván poker trong phòng khách, Yohei có vẻ như đang đi tắm, “Bà vợ lớn tuổi bảo rằng hình như ông ấy tắm xong rồi, và đi vào bên trong...” Theo lời khai của Shige thì có vẻ lúc đó đúng là Yohei đã đi tắm thật. Nếu thế thì, sau khi tắm xong ông ấy vẫn tiếp tục mặc lại áo sơ mi và quần lụa sao...

Ngoài ra, tại sao cả bảy người ở đây buổi tối hôm qua bao gồm gia đình Watsuji và Ichijou Haruo đều có vẻ uể oải buồn ngủ đến vậy. Đáng rằng họ đã thức đến một rưỡi sáng, nhưng ngủ đến chín giờ thì cũng đã được bảy tiếng rưỡi rồi. Dù thần kinh có mệt mỏi vì cú sốc tinh thần đến mấy thì cũng đâu đến mức trong mắt tất cả mọi người đều hằn những vết đỏ, thậm chí một số người còn ngáp ngay khi đang thẩm vấn.

Vừa suy nghĩ đến những điểm khả nghi đó, Nakazato vừa quay lại. Bỗng khi đến trước cánh cửa, ông đứng khựng lại, hít vào một hơi. Ông từ từ cúi người, quan sát dấu chân thật kỹ.

Trên hòn đá kê chân dưới cánh cửa cũng có dấu giày thể thao của hung thủ và đó là điểm duy nhất hai chiều dấu chân giao

nhau. Dường như dấu chân chiều đi vào nhà đã đè lên dấu chân đi ra... Quả thực, dù có nhìn kiểu gì đi chăng nữa thì cũng có thể nhận thấy rằng hai dấu chân này ngược nhau về mặt thời gian!

Ông quan sát các dấu hiệu nổi trên đế giày cao su và nhận ra đây chính là sự thật không thể chối cãi.

Tại sao lại thế? Nếu tên trộm từ bên ngoài lên vào một cách bình thường thì không thể nào có chuyện hai dấu chân ngược nhau như thế được.

Không chỉ có thế. Nakazato chớp mắt hai, ba lần rồi bốc lấy một chút tuyết ngay bên cạnh dấu chân đặt lên lòng bàn tay. Trên chỗ tuyết đó còn vương một nhúm nhìn như bụi bông màu xám.

Nakazato giữ nguyên chỗ tuyết đó trên lòng bàn tay, cởi giày và đi vào sảnh. Trong phòng ăn, hình như các phóng viên đang bắt đầu đặt câu hỏi.

Ông đẩy cánh cửa phòng bếp phía đối diện. Đó là một khu nấu nướng tương đối rộng rãi, ở chính giữa là một cái kệ có phủ khăn trải bàn bằng nilon nhìn hơi nhăn nhúm. Nakazato nhanh chóng nhét chỗ bụi bông đã gạt hết tuyết vào bên trong một cái túi nilon gần đó rồi để vào túi áo ngực.

Ông bật đèn và đảo mắt nhìn một lượt trong căn phòng hình chữ nhật. Phía bên trong còn một cánh cửa nhà kho, ông chợt nghĩ trong đó có thể cất khá nhiều thứ. Trên vô vàn những cái kệ là rất nhiều món đồ đã cũ...

Trong góc nhà kho có một cái cầu thang đi xuống tầng hầm. Xung quanh cầu thang có vãi một thứ bột trắng nhìn tựa tựa bột mỳ.

Sau khi xem xét kỹ bên trong nhà kho, Nakazato mới xuống cầu thang. Xuống đến nơi, ông bật đèn tầng hầm lên. Có vẻ như đây là hầm trữ lương thực, trong bầu không khí lạnh lẽo ông có thể ngửi thấy mùi gì đó giống mùi tủ lạnh.

Nakazato đứng im một chỗ, đưa mắt nhìn xung quanh.

Có rất nhiều kệ... trên kệ là những món đồ đóng hộp, đóng chai, hộp trà hay bao gạo xếp chồng lên nhau, ngoài ra còn có những món đồ cổ xưa như chai thủy tinh bốn góc hay lọ có nắp bằng gỗ... Và ở dưới sàn nhà...

Ngay lập tức ánh mắt ông dừng lại ở đó. Ở góc đối diện với chỗ ông đứng nhưng lại tương đối dễ nhận ra, có vung vải tương đối nhiều bột trắng. Bên cạnh chỗ bột đó là một cái thùng hình trụ lớn. Nakazato đeo găng tay rồi mở nắp thùng ra. Bên trong là bột mịn chất đầy đến khoảng tám phần mười.

Lần này ông cởi găng tay ra, xắn tay áo lên và thò tay vào chỗ bột. Đầu tiên, đầu ngón tay ông chạm đến một thứ gì đó có vẻ như nút thắt dây, lôi lên thì được một chiếc giày thể thao màu trắng. Ông cũng nhanh chóng tìm thấy chiếc còn lại bên trong cái thùng. Đó là một đôi giày nam giới, ước chừng cỡ hai mươi bốn. Để chắc chắn, ông cần kiểm tra lại với dấu chân ngoài sân, và nếu trùng khớp thì đây quả là một thu hoạch lớn.

Nakazato đóng nắp thùng và mang đôi giày lên bếp. Ông kiểm một cái túi lớn hơn lúc nãy để nhét đôi giày vào. Sau đó ông rửa tay nhưng chỗ bột mịn mắc trong kẽ móng tay có rửa thế nào cũng không tài nào sạch được.

Nakazato nhấc chiếc túi để giày lên rồi đi ra sảnh. Cùng lúc đó, giọng nói của Aiura đang trả lời câu hỏi của các phóng viên vang lên sang sảng.

“Đúng vậy. Chắc chắn thủ phạm là người ở bên ngoài. Chúng tôi vẫn đang tiến hành thu thập thông tin một cách cẩn thận, chắc chắn sẽ xuất hiện nhân chứng và việc bắt được hung thủ chỉ là vấn đề thời gian...”

Nakazato trầm ngâm, không biết phải nói gì.

“Nếu đôi giày của hung thủ được giấu ở trong nhà thì chắc chắn tội ác này là do người trong nhà gây ra...”

Đúng lúc đó, một chiếc xe đỗ lại ở sảnh trước. Yoshie đang ở trong phòng khách lao vội ra mở cửa, cùng lúc đó một cô gái đáng

người mảnh mai cũng bước vào. Phía sau cô là hai người đeo cà vạt đen, có vẻ như là nhân viên công ty.

Hai người phụ nữ hít vào một hơi rồi nhìn nhau đăm đăm.

“Mako...”

“Mẹ...”

Cả hai bất chợt lao vào ôm chầm lấy nhau rồi khóc nức lên.

“Mako... Mako ơi...”

Yoshie đưa tay xoa lưng Mako đầy yêu thương.

“Nói thật là, tất cả mọi người đều rất yêu quý Mako...”

Bên tai Nakazato dường như vang lên tiếng thì thầm của Haruo, trong câu nói của cô có vẻ như còn ngấm ám chỉ điều gì đó.

CHƯƠNG 5

THÀNH PHẦN TỘI ÁC

1.

Hai người phụ nữ ôm nhau khóc một lúc lâu.

Mako gục đầu vào lồng ngực Yoshie nên từ vị trí của Nakazato không thể nhìn rõ, nhưng hai cánh tay cô vòng lên ôm chặt cổ Yoshie. Cô mặc một áo choàng lông màu đen, bên dưới cũng là một bộ đồ màu đen. Nakazato chợt nhận ra rằng, tay áo trái của cô hơi cuộn lên để lộ thứ gì đó màu trắng ở cổ tay. Khi vô thức bắt gặp ánh mắt của ông, Yoshie cuối cùng cũng buông Mako ra.

“Con có mệt không? Trước mắt cứ vào đây nghỉ chút đã...”

Vừa nói, bà vừa đặt tay lên vai con và giục cô cởi giày. Bà cũng gọi cả hai nhân viên đứng đằng sau cô và bảo họ đi vào phòng khách. Bàn tay đeo nhẫn mặt đá mắt mèo lớn của bà nhanh chóng đóng cửa xếp lại. Có vẻ như Yoshie muốn bảo vệ cô con gái yếu đuối của mình, không để cho cô phải chịu ánh mắt soi mói của cảnh sát và giới báo chí dù chỉ một giây...

Nakazato đẩy cánh cửa phía sau và bước ra hành lang phía Đông. Ông một lần nữa mở cửa ra sân sau.

Sau khi xỏ giày, ông lại đi ra sân. Ông lấy đôi giày từ trong túi ra và đặt lên dấu chân còn lưu lại. Vừa in. Ngay cả những ký hiệu trên đế giày cao su cũng hoàn toàn trùng khớp.

Nakazato không mấy ngạc nhiên với kết quả này. Ông nhét giày lại vào túi rồi đi lên sảnh.

Khoảng bốn, năm phút sau thì họp báo kết thúc, phóng viên và quay phim lục đục rời khỏi bếp. Nakazato dừng lại ở hành lang để không làm cản đường họ. Sau khi đợi hết hai mươi phóng viên cùng ba người Michihiko, Kanehira và Takuo rời đi hết, ông mới bước vào phòng ăn.

Chánh thanh tra Aiura Katsubei, tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt Tsurumi và hai cảnh sát khác đang ngồi bên bàn. Tất cả những người còn lại đã đưa thi thể của Yohei về cục. Tối nay thi thể Yohei sẽ được bảo quản ở cục cảnh sát, rồi sáng mai sẽ được đưa đến bệnh viện gần nhất ở Phú Sĩ Ngũ Hồ để tiến hành giải phẫu.

Thấy Nakazato bước vào, chánh thanh tra ngược mắt lên nhìn như muốn hỏi: “Cậu đã đi đâu vậy?” Ông đang mặc một bộ vest trau chuốt vừa vặn với thân hình, gương mặt vẫn còn vẻ hưng phấn dễ chịu thấy rõ. Ông nheo mắt nhìn Nakazato với vẻ trách móc vì đã không ở lại xem mình thể hiện tài ăn nói trong buổi họp báo – hay nói cách khác chính là sân khấu mà ông tự tin tỏa sáng nhất.

Trước vị chánh thanh tra này, Nakazato chỉ im lặng đưa cái túi ra. Thấy ánh mắt băn khoăn của mọi người, ông mở túi lấy ra đôi giày thể thao dính đầy bột rồi đặt lên mặt bàn đã trải sẵn túi nilon.

“Đây là đôi giày tôi đã tìm thấy trong một thùng để bột dưới hầm trữ đồ ăn ở nhà kho. Dấu giày hoàn toàn trùng khớp với dấu chân để lại trong vườn nên đây chắc chắn chính là đôi giày của hung thủ... À không, phải nói là đôi giày mà hung thủ đã dùng để ngụy tạo dấu chân mới đúng”.

Sau đó, ông trình bày vắn tắt từ việc mình đã phát hiện ra dấu chân chiều vào đề lên dấu chân chiều ra, bên cạnh đó có rơi một chút bụi bông đến việc phát hiện ra nhà kho và tìm thấy đôi giày. Ông cũng lấy từ túi áo ngực ra cái túi để bụi bông lúc nãy và cho bọn họ xem.

“Tức là... Cái này...”

Ngài chánh thanh tra vẫn đang trong tình trạng không nói lên lời.

“Để tôi tóm lược câu chuyện một cách đơn giản. Dấu chân đó là của một kẻ trong ngôi nhà này tạo ra nhằm khiến vụ việc nhìn như có vẻ do người ngoài gây ra. Đầu tiên kẻ đó đã tạo dấu chân đi ra trước, sau đó mới quay lại để tạo dấu đi vào nhưng không may đã giẫm phải dấu chân đầu tiên. Nếu không phải như thế thì không thể nào hai vết dấu chân lại bị ngược nhau về mặt thời gian như thế cả”.

“Tại sao khi khám nghiệm hiện trường lúc này chúng ta lại không nhận ra điều này chứ...”

Tsurumi bàng hoàng nói.

“Việc tìm thấy chiếc giày trong thùng bột về cơ bản khiến chúng ta phải thay đổi cách nhìn nhận về vụ việc lần này”.

“Thoạt nhìn thì có vẻ là một vụ cướp của, nhưng thực chất lại do người trong nhà gây ra sao?”

Tsurumi nhanh chóng tiếp lời. Ông là một người có khả năng tư duy nhanh nhạy. Hiện tại chỉ có mình chánh thanh tra Aiura còn đang đưa tay vuốt cằm với vẻ bối rối. Việc điều tra đang tiến triển theo chiều hướng rất tích cực. Thế nhưng, nhất định là ông ta đang nghĩ phải giải thích thế nào khi mà lúc này đã mạnh mẽ khẳng định với giới phóng viên rằng vụ việc là do “người ngoài” gây ra.

“Nếu hung thủ là người trong nhà thì nhiều khả năng hung khí và những món đồ bị trộm cũng đang được giấu ở đâu đó trong biệt trang phải không?”, Tsurumi tiếp lời.

“Đúng vậy. Chúng ta cần tiến hành lục soát kỹ lại căn nhà thêm một lần nữa”.

Đội điều tra đã khám xét một lượt biệt trang, nhưng lúc đó họ vẫn mang tư tưởng hung thủ là người bên ngoài nên mọi chuyện mới chỉ dừng lại ở xem xét sơ qua.

“Nếu vậy thì trước mắt tạm giấu chuyện tìm thấy đôi giày thể thao đi sẽ có lợi hơn cho việc điều tra. Tất nhiên hung thủ cũng sẽ rất chú ý, nhưng chúng ta vẫn nên giả vờ hướng sự chú ý ra bên ngoài để khiến hắn an tâm. Nếu hung thủ biết mình đã bị nghi ngờ thì chưa biết chừng hắn sẽ còn làm ra nhiều trò nữa”.

Nakazato mơ hồ có cảm giác vụ án lần này sẽ tiến triển theo chiều hướng rất phức tạp chứ không còn đơn giản nữa. Hung thủ chỉ có một người, hay là nhiều người? Tuy chưa rõ động cơ của hắn khi giết Yohei là gì những chắc chắn hiện tại hắn vẫn đang ở trong biệt trang. Nghĩ vậy, bỗng ông thấy trong lòng hừng hực ý chí chiến đấu.

“Tôi đồng ý”, Tsurumi đồng ý nói.

“Còn một điều nữa. Chúng ta cần cử người đến Tokyo tìm hiểu về những mối quan hệ xoay quanh nhà Watsuji. Không thể nào có chuyện một thành viên trong gia đình lại giết chủ tịch với mục tiêu là lấy trộm cổ phần được”.

Lần này Tsurumi cũng gật đầu đồng tình.

“Chia thành ba nhóm hai người rồi xuất phát bằng ô tô ngay tối nay có được không?”

Khi Nakazato và Tsurumi cùng bàn luận để thống nhất tiến trình của cuộc điều tra, Aiura có vẻ như cũng lấy lại được tinh thần và bắt đầu có phản ứng.

“Hung thủ là người trong nhà, tức là nằm trong số bảy người tối qua đã ở lại đây đúng không? Watsuji Mine, Shige, Michihiko, Yoshie, với cả Mazaki Kanehira và Ichijou Haruo. Thế này có khác gì cá nằm trong rọ đâu”.

Có vẻ như ông đã lấy lại được sự tự tin giống như lúc trước.

“Dù sao đi nữa thì việc xảy ra một vụ án nghiêm trọng trong địa phận cục của chúng ta là một điều đáng mừng. Trước khi hé lộ sự thực cuối cùng mà rút lại những suy luận trước đó thì chẳng phải càng kịch tính hơn sao”.

Nhìn vẻ mặt phẫn chấn và những suy nghĩ của ông không ai có thể đoán là chỉ còn một năm nữa ông sẽ về hưu.

Nakazato nhắc máy điện thoại đã được sửa chữa xong gọi về cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ yêu cầu bốn điều tra viên đến đây ngay lập tức. Ở chiều ngược lại, cục trưởng về cục, chọn sáu người chia thành ba tốp âm thầm lên xe đi Tokyo.

Ở lại biệt trang là một nhóm bốn người trong đó có Nakazato, cộng thêm bốn người từ cục đến hỗ trợ là tám người. Bọn họ chia nhau ra làm bốn nhóm hai người để bắt đầu điều tra trong biệt trang. Lẽ ra họ cũng nên xem xét khu vực xung quanh ngôi nhà, nhưng trời cũng đã tối, vả lại ban ngày khi khám nghiệm hiện trường, đội điều tra cũng đã chú ý kiểm tra bên ngoài kỹ lưỡng hơn bên trong biệt trang. Việc tìm được chỗ giấu cặp tài liệu và con dao mà không để lại dấu vết trên tuyết gần như là không thể.

Ngược lại, trong biệt trang rộng lớn này có vẻ như có nhiều chỗ giấu hơn.

Họ dự định khoảng sáu giờ bắt đầu công tác khám nghiệm nhưng Michihiko lại tiến về phía Nakazato với vẻ không vui.

“Vẫn còn cần phải khám xét bên trong nhà nữa sao?”

Ông là giảng viên của một trường tư thục, gương mặt lúc nào cũng có vẻ nghiêm khắc với đôi lông mày nhú chặt và chiếc mũi khoằm lớn, lại rất dễ để lộ cảm xúc.

“À, chúng tôi cho rằng tên trộm từ ngoài lẻn vào rất có thể cũng đã lấy trộm đồ ở cả những nơi khác chứ không riêng gì phòng của chủ tịch. Chúng ta cần phải tính toán tất cả các tình huống có thể xảy ra”.

“Nhưng nếu bị hấn lục lợi phòng thì chúng tôi phải nhận ra chứ?”

Yoshie đứng bên cạnh chêm vào.

“Nhưng vẫn còn có những phòng trống không ai dùng mà”.

Trước mắt ông xin phép được lục soát những căn phòng không có người ở và nhận được sự đồng ý của gia chủ. Trời bắt đầu tối, gia đình Watsuji cũng có vẻ mệt mỏi nên họ không giấu vẻ khó chịu nữa. Về phía Nakazato, ông cũng không có lệnh khám nhà nên bọn họ hoàn toàn có thể từ chối nếu ông cố tình cưỡng ép.

“Trước tiên chúng ta dùng bữa tối đã nhé. Các anh cảnh sát có vẻ cũng mệt rồi. Em có chuẩn bị cho họ cùng với phần của chúng ta rồi”.

Ánh mắt điềm tĩnh của Yoshie vẫn hướng về phía Michihiko.

Khi người giao hàng của một nhà hàng đồ Nhật ở Asahigaoka mang cơm hộp đến, cả Kanehira cùng Takuo cũng ra phụ Yoshie và Haruo bày lên bàn trong phòng khách và phòng ăn. Các thành viên của nhà Watsuji cũng như đội điều tra hôm nay đều bỏ bữa trưa.

Người nhà Watsuji cùng với hai nhân viên Tập đoàn Dược phẩm Watsuji ban nãy đưa Mako về đã bắt đầu ăn tối ở phòng khách. Tuy nhiên, Mine và Mako ở trên tầng hai, không cùng tham gia với mọi người.

Phòng ăn được chuẩn bị cho đội điều tra, đồ ăn cũng đã được bày biện lên bàn nhưng bọn họ vẫn bắt đầu công cuộc điều tra theo đúng kế hoạch. Một nhóm chịu trách nhiệm kiểm tra lại bếp và nhà kho thêm một lần nữa, một nhóm xem xét khu vực hành lang phía Đông xung quanh phòng ngủ của Yohei, một nhóm lên tầng hai kiểm tra kho chứa đồ và những phòng không có người dùng...

Phía sau phòng khách, ngoài phòng ngủ của hai vợ chồng Michihiko và Yoshie ra còn có thư phòng và một căn phòng nhỏ nhìn giống nơi họp hành, thảo luận, bên trong có rất nhiều tài liệu cũ được bọc bìa vải, có vẻ như là lịch sử hình thành và phát triển của Tập đoàn Watsuji được xếp trên tủ. Nếu hung thủ có ý định giấu bằng chứng thì nhiều khả năng hắn sẽ chia làm hai, một là cặp tài liệu bên trong có tiền mặt cùng năm mươi tờ cổ phiếu có

giá trị một nghìn yên, hai là những món nữ trang như ghim cài cà vạt cùng khuy măng sét bằng kim cương và ngọc lục bảo cùng với con dao gậy án. Ngoài ra có thể còn có cả quần áo dính máu. Tuy nhiên, cũng cần phải tính đến khả năng rằng hắn đã đốt tiền và cổ phiếu, chỉ giấu lại những thứ không thể xử lý được. Nếu họ không tìm kiếm cẩn thận từ trong ra ngoài thì chưa biết chừng cuộc điều tra sẽ đi vào ngõ cụt mất.

Nakazato cùng với một người nữa phụ trách khu vực xung quanh thư phòng, sau cả tiếng đồng hồ không có thu hoạch gì thì viên cảnh sát trẻ tuổi chịu trách nhiệm khu vực phòng Yohei tiến đến với khuôn mặt mệt mỏi.

“Sao rồi, tìm thấy chưa?”

Nakazato đang đứng lên bàn kiểm tra thật kỹ tử tài liệu. Ông lên tiếng hỏi với vẻ chờ mong. Trước khi trả lời, cậu cảnh sát trẻ nhìn chiếc bàn một chân đang phải chịu sức nặng lên đến tám mươi kilogam với vẻ cảm thán. Sau đó, cậu mới ngược lên nhìn Nakazato và đáp.

“Dạ không... Tôi không tìm thấy gì cả. Nhưng mà... Ở góc ban công bị rơi thứ này”, anh đưa vật đang kẹp giữa những ngón tay trái về phía Nakazato.

“Thanh tra Tsurumi có nói rằng ban ngày khi khám nghiệm hiện trường đã không phát hiện ra...”

Lúc mới nhìn thoáng qua, Nakazato tưởng rằng anh chàng này đang cầm một con giun đất. Ông còn nghĩ thanh tra Tsurumi tính tình nóng nảy nhưng cũng rất vui vẻ này lại nghĩ ra trò gì đó để trêu chọc mình.

Nhưng khi nhìn kỹ thì thứ đó dài hơn giun đất một chút.

Nakazato quan sát cẩn thận dưới chân rồi nhảy xuống.

Khi nhận lấy vật đó từ tay viên cảnh sát ông mới nhận ra đó là một đoạn dây cao su sọc nâu cam... Ồ không, bên trong rỗng ruột nên phải gọi là ống mới đúng. Cái ống có đường kính khoảng năm

milimet, chiều dài cỡ hơn năm mươi centimet, một đầu có dấu hiệu bị cắt bằng kéo. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy trên đó có những vạch chia từng đoạn năm centimet.

“Cái này là gì vậy?”

Khi nghe ông hỏi, cậu ta nghiêng đầu.

“Chúng tôi tìm thấy nó ở ngoài ban công phòng nạn nhân, ở góc bị khuất sau khi mở cửa”.

Khi phát hiện ra cái xác, cửa kính dẫn ra ban công và rèm đều đóng kín. Ban đầu bọn họ đều nghĩ hung thủ đã đột nhập và rời đi theo cánh cửa cuối hành lang phía Đông nên việc kiểm tra ban công đã được tiến hành một cách qua loa, dẫn đến việc để sót thứ này...

Nakazato mang máng nhớ lại rằng, chốt cửa bằng kim loại của cánh cửa ban công đó bị gỉ và phát ra âm thanh hết sức chói tai.

Tuy nhiên, cái ống nhựa nhìn giống con giun đất này có liên quan gì đến vụ án...

Cái đầu to quá khổ so với chiều cao của ông nghiêng về một bên và ông chìm trong dòng suy nghĩ.

2.

Hôm sau, thứ Hai ngày 5 tháng Một là một buổi sáng yên tĩnh, những đám mây tuyết bắt đầu tan, cũng không còn những cơn gió lạnh khắc nghiệt nữa.

Lúc chín giờ mười lăm phút sáng, nhóm điều tra của Nakazato gồm tám người đã lên hai chiếc xe để rời khỏi nhà Watsuji. Nakazato vốn định bắt đầu hành động ngay từ chín giờ nhưng lại không thể bỏ qua bài phát biểu năm mới thường niên của cục trưởng Aiura. Sáng hôm nay tuy phần diễn thuyết có ngắn hơn thường lệ nhưng vẫn không kém phần nhiệt huyết. Tối hôm qua,

cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ đã chính thức thành lập “Tổ chuyên án sát hại chủ tịch Tập đoàn dược phẩm Watsuji”. Những phóng viên trọ ở gần cũng nhanh chóng đến kín cục cảnh sát. Nhận thức được sự có mặt của bọn họ, bài phát biểu của Aiura dường như cũng trở nên trôi chảy hơn.

Phía kính trước của xe là rừng lác diệp tùng bạt ngàn được tô điểm trắng xóa một màu tuyết, thấp thoáng là đỉnh Phú Sĩ sừng sững cũng độc một màu trắng. Hôm nay là một ngày hiếm hoi họ có thể nhìn thấy rõ đỉnh núi mà không bị mây che khuất. Chiếc xe càng lại gần hồ Yamanaka, ngược lên nhìn núi Phú Sĩ từ phía Đông càng thấy đỉnh núi lớn hơn, ngọn núi càng có vẻ hùng vĩ hơn khi quan sát từ những chỗ khác. Nakazato vừa nheo mắt ngắm nhìn ngọn núi vừa lấy ra một điều hi-lite, rồi lại chợt nhớ ra rằng mình lại quên mang theo ống nhỏ bằng nhựa để giảm thiểu lượng tiêu thụ hắc ín theo lời dặn dò của vợ.

Mặt hồ là một màu xanh lạnh lẽo, thấp thoáng là những đụn sóng trắng nhấp nhô bị đóng băng.

Khi hai chiếc xe đến trước sân nhà Watsuji, hai viên cảnh sát mặc thường phục ra mở cửa đón. Hai người bọn họ đã ở lại biệt trang từ tối qua.

Tối hôm qua – đến khoảng chín giờ rưỡi tối, bọn họ đã hoàn thành việc khám xét biệt trang, ngoại trừ phòng khách và những phòng ngủ đang có người sử dụng. Tám người bọn họ đã lục soát không sót một chỗ nào nhưng vẫn không thấy dấu vết của những món đồ bị đánh cắp và con dao hung khí đâu. Trong trường hợp này, nhiều khả năng là chúng đang được giấu ở một trong những căn phòng còn lại.

Tối hôm qua, Nakazato đã hỏi những người trong nhà Watsuji một lần nữa về vụ việc và xin Michihiko cho phép lục soát phòng của những người trong nhà nhưng lần này ông đã từ chối. Kanehira và Takuo cũng đã lên tiếng phản đối vì cho rằng hôm

nay mọi người đều đã rất mệt mỏi và cần được nghỉ ngơi. Hiện tại Mine và Shige đã về phòng nghỉ trước.

Tuy ông hoàn toàn có thể hiểu được việc họ kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần sau khi tiếp nhận cú sốc lớn, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải là quá khuya. Tuy sáng sớm nay bọn họ đã ngủ khoảng bảy tiếng rưỡi nhưng từ lúc đó đến giờ mắt ai cũng hằn những vết máu, lại còn không ngăn được những cái ngáp. Nghĩ đến việc đó, Nakazato lại thấy hoài nghi. Nhưng nếu họ nhất định từ chối thì ông cũng không thể miễn cưỡng. Nếu bây giờ công khai việc nghi ngờ hung thủ là người trong nhà thì có lẽ bọn họ sẽ không phản kháng nữa mà hợp tác với cuộc điều tra.

Cuối cùng, việc điều tra cũng phải dời sang ngày hôm sau và Nakazato quay về cục. Thay vào đó, ông cử hai điều tra viên ở lại biệt trang để đề phòng việc hung thủ lén mang vật chứng vút ra bên ngoài trong đêm... “Từ tối qua đến giờ tình hình không có gì thay đổi. Đến mười một giờ tất cả mọi người đã về phòng hết và sau đó chỉ ngủ thôi ạ. Chúng tôi thay phiên nhau thức canh nhưng không có ai thức dậy hay có hành động khả nghi gì”, một trong hai cảnh sát ở lại báo cáo.

“Mọi người đã dậy cả chưa?”

“Khoảng tám giờ là mọi người đã dậy và vừa ăn sáng xong rồi ạ”.

“Cô con gái Mako cũng dậy rồi ả?”

“Vâng”.

Mako đã đến đây lúc năm giờ chiều qua rồi sau đó ở lì trong phòng riêng trên tầng hai, đến giờ ăn tối cũng không thấy xuống.

Nakazato cử một nửa đội điều tra khám xét khu vực xung quanh biệt trang. Hôm qua vì trời tối nên họ chưa thể kiểm tra lại thêm một lần nữa. Cũng không ngoại trừ khả năng dưới tuyết có chôn chứng cứ, hay còn sót lại dấu vết khi hung thủ đốt chứng cứ thủ tiêu.

Nakazato cùng trợ lý thanh tra Narumi chia nhau ra lục soát phòng của những người trong gia đình. Thanh tra Tsurumi hôm nay ở lại cục để chỉ đạo toàn bộ quá trình điều tra.

Vừa vào sảnh thì họ gặp ba người Mine, Shige và Takuo cùng với hai nhân viên của Tập đoàn Watsuji đang ngồi nói chuyện ở phòng khách. Có lẽ họ đang bàn về việc tổ chức đám tang. Thi thể của Yohei sẽ được tiến hành giải phẫu vào chiều nay, sau đó sẽ được đưa về nhà riêng ở Tokyo bằng tàu. Có vẻ như họ dự định tổ chức lễ tang theo công ty nên tập đoàn đang bắt đầu tiến hành chuẩn bị, nhưng tối qua Nakazato đã yêu cầu Mine và mọi người ở lại đây thêm ngày hôm nay.

Yoshie và Haruo đang dọn bàn trong phòng ăn. Nhìn thấy Nakazato, họ lên tiếng chào hỏi. Ông vẫn chưa thấy Mako đâu. Cô ấy lại về phòng riêng của mình rồi chẳng.

Nakazato bèn hỏi hai cảnh sát tối qua nghỉ lại đây.

“Phòng ngủ của Mako ở đâu?”

“Đi lên cầu thang rẽ tay trái sẽ thấy, là căn phòng thứ hai ạ”.

Nakazato lệnh cho cấp dưới nhanh chóng bắt tay vào việc rồi vội vã lên cầu thang. Trọng tâm của buổi điều tra hôm nay là khám phòng của những người ở lại biệt trang vào tối xảy ra vụ việc, tuy nhiên trước đó ông muốn gặp thử Mako một chút và cần phải tranh thủ lúc Yoshie không chú ý. Ngày hôm qua, ông mới chỉ đề cập đến Mako một chút mà Yoshie đã như thủ thế sẵn sàng chiến đấu đến nơi, “Xin ông hãy để yên cho Mako. Con bé rất dễ bị tổn thương... Tôi e rằng tinh thần con bé không thể trụ vững được mất.” Lúc đó bà đã khẩn khoản van nài ông như vậy.

Ông bước lên hành lang trải thảm trên tầng hai rồi rẽ trái, gõ nhẹ lên cánh cửa thứ hai. Một lúc sau có tiếng trả lời “Dạ?” khe khẽ vang lên phía sau cánh cửa. Nakazato im lặng chờ đợi, được một lúc thì tiếng chốt cửa kim lại vang lên. Mako đã khóa kín cửa.

Khi cánh cửa hé hé mở ra từ bên trong, Nakazato nhanh chóng đưa tay kéo ra. Cô không dùng xích cài cửa nên ông có thể tạo

được một khoảng trống vừa đủ để lách người qua rồi dùng tay đóng cửa lại. Mako giật mình lùi vài bước, nín thở. Cô mặc một áo nỉ và một chiếc váy dài màu đen, dáng người mảnh khảnh lúc này nhìn càng mảnh mai dễ vỡ hơn bao giờ hết. Cô có một gương mặt khả ái với đôi mắt nhỏ và sống mũi đúng tiêu chuẩn nét đẹp kiểu Nhật.

Trong đôi mắt đỏ quạch của cô vẫn không giấu nổi sự hoảng loạn khi Nakazato đột ngột xông vào phòng. Ông vội vàng rút sổ cảnh sát ra và tự giới thiệu về bản thân.

“Cứ bình tĩnh... Cô hãy ngồi xuống đó đi. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một chút thôi”.

Nakazato buông thõng cả hai tay tỏ vẻ điềm tĩnh tiến lại gần, còn Mako vẫn tiếp tục lùi về phía sau rồi ngồi xuống chiếc ghế bên bàn cạnh cửa sổ. Trên mặt bàn có giấy viết báo cáo, tờ điện, bút chì và gọt bút chì bằng nhựa...

Nakazato ngồi xuống chiếc ghế thấp gần đó.

“Cô là Watsuji Mako phải không?”

“...”

“Vị chủ tịch vừa mất là ông trẻ của cô nhỉ?”

Mako không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Bàn tay cô nắm chặt trên đầu gối và ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào đó. Vai cô co lại, toàn thân cứng đờ, nhìn giống Yoshie hôm qua lúc nghe ông nhắc đến cô. Chỉ có điều, dường như Mako có vẻ hoảng sợ hơn.

Nakazato nhẹ nhàng nói.

“Nhưng lúc xảy ra vụ việc, cô không có mặt ở biệt trang phải không?”

“Vâng...”

“Mười một giờ tối qua chiếc xe cô thuê đã đến đây... Khoảng mấy giờ cô về đến nhà mình ở Tokyo vậy?”

“Gần một giờ rưỡi ạ...”

Cô trả lời bằng giọng nói hơi run.

“Vậy còn chiếc xe thì sao?”

“Bác tài chỉ vào uống trà một chút rồi quay về ngay ạ”.

“À...”

Tối qua ông đã hỏi chuyện nhân viên của cơ sở cho thuê xe ở Asahigaoka. Người tài xế khoảng hơn bốn mươi tuổi đã làm chứng giống hệt những gì Mako vừa nói.

“Nhà cô ở Tokyo có ai trông khi cô đi vắng không?”

“Bình thường vẫn có bà giúp việc, nhưng ngày mồng một và mồng hai bà nghỉ ạ”.

“Thế mồng ba bà ấy đến à?”

“Vâng, bà ở lại đó cùng với con gái...”

“Ra vậy... Thế còn cô, dù không xảy ra chuyện này thì ngày mồng bốn cô cũng sẽ lấy tài liệu tham khảo rồi quay về đây đúng không?”

“Vâng”.

“Lại thuê xe à?”

“Không, tôi định đi tàu Odakyu...”

“Cô định mấy giờ lên tàu?”

“Tôi định rời khỏi nhà trước giờ trưa... Nhưng lại bị muộn mất...”

Giọng nói của cô như nghẹn lại. Mako cắn môi dưới, đầu cúi gằm xuống.

“Cô đã đi làm gì sao?”, Nakazato tiếp tục hỏi với thái độ hơi hối thúc.

“Không, tôi chỉ ở nhà thôi”, Mako nghẹn ngào đáp, “Vì tôi cũng hơi mệt mà”.

“Cũng tại tối hôm trước cô thức khuya quá nhỉ. Trước khi rời khỏi nhà thì cô được công ty thông báo về vụ việc đúng không?”

“Vâng, khoảng một giờ nhân viên phòng thư ký có gọi điện cho tôi và đến một giờ rưỡi thì có xe đến đón...”

Nhà cô ở Kakinokizaka, trên đường đến hồ Yamanaka này đã bị kẹt xe nên mất hơn ba tiếng, khoảng bốn giờ bốn mươi phút chiều qua mới về đến nơi.

Những điểm mâu thuẫn và khả nghi trong câu chuyện của Mako nhiều không đếm xuể nhưng điều khiến Nakazato để tâm hơn cả chính là thái độ sợ hãi bất thường của cô. Từ khi về biệt trang đến giờ, phần lớn thời gian Mako đều khóa chặt cửa nhốt mình trong phòng, Yoshie cũng bao bọc cho cô một cách cực đoan. Ngoài ra, khi gặp nhau ở sảnh hôm qua, thứ màu trắng trên cổ tay cô đã khiến ông bị ấn tượng một cách kỳ lạ mà không tài nào gạt đi được...

Nakazato hướng ánh mắt nhìn ra cửa sổ và bất giác đứng dậy, đi về hướng đó. Ông bước qua Mako đang nín thở như thể có quái vật bước đến gần mình và áp mặt vào cửa kính.

“Tuyết lại bắt đầu rơi nhẹ rồi...”, ông thì thầm một mình rồi quay sang nhìn Mako.

“Chủ tịch qua đời một cách đột ngột thế này, cô có suy đoán gì không?”

Sau một lúc, cô mới lên tiếng.

“Ông bị trộm đột nhập vào giết thế này, đâu có gì phải suy đoán...”

“Thế giả sử đây không phải là một vụ trộm thì sao... À, tất nhiên chỉ là giả sử thôi. Nếu có kẻ nào đó âm mưu giết hại chủ tịch thì cô cháu gái thường ngày vẫn được yêu thương như cô có suy đoán gì không?”

Nakazato thấy như cô đang rùng mình, thậm chí ông có cảm giác mình có thể nghe thấy cả những run rẩy từ trái tim cô. Tay phải Mako nắm chặt lấy cổ tay trái và trả lời.

“Không... Tôi... Tôi không biết gì hết”, giọng nói của cô hòa chung với tiếng nấc.

Lần này Nakazato dừng một chút. Sau đó ông hít vào một hơi và hỏi.

“À, chỗ đó của cô bị làm sao vậy?”

Mako ngơ ngác nhìn về phía ông. Theo phản xạ, tay phải cô buông ra và chuyển xuống nắm đầu ngón tay trái.

Nakazato nhẹ nhàng nắm cổ tay trái cô nâng lên. Bên dưới tay áo rộng bằng len mềm có cảm giác dày rất thiếu tự nhiên. Bàn tay còn lại của ông xấn tay áo lên thì thấy bên dưới đó là một miếng gạc trắng.

“À, tại tối qua tôi thoáng nhìn qua thấy hình như cô có băng cổ tay trái”.

Ông lập tức buông tay Mako ra. Cô lại theo thói quen lấy tay phải che cổ tay trái lại.

“Tôi bị bỏng”.

“Đúng là không may quá nhỉ. Cô bị ở đây à?”

“À không, tôi bị buổi sáng hôm qua lúc pha cà phê ở nhà”.

“Vậy sao? Có nhiều lúc bị bỏng ta cứ nghĩ là không sao nhưng cuối cùng lại thành ra nghiêm trọng đấy. Cô cũng cần cẩn thận”.

Nakazato định nắm lấy cổ tay Mako một lần nữa, gỡ miếng gạc ra để xem miệng vết thương. Tuy nhiên quả thực ông không thể làm đến mức đó. Hành động đó quá lỗ mãng và Mako cũng đang thực sự hoảng loạn. Bên dưới lớp áo đen, hai bàn tay trắng trẻo của cô vẫn không ngừng run rẩy.

3.

Trợ lý thanh tra Narumi và cấp dưới bắt đầu công tác điều tra từ phòng của hai vợ chồng Michihiko ở dưới tầng một.

Được sự cho phép của Mako, Nakazato đã khám phòng cô một lượt, sau đó ông gọi những người ở tầng dưới lên rồi đến gõ cửa phòng Mazaki Kanehira. Đó là cánh cửa thứ hai bên tay trái từ phòng của Mako.

Sau khi đáp với giọng nói khàn khàn không cảm xúc, Kanehira ra mở cửa. Anh có thân hình rắn chắc, lúc này đang mặc áo len màu xanh lá đậm và quần bò màu xám. Tại biệt trang lúc này, hầu hết tất cả mọi người đều mặc đồ đen hoặc gần như vậy để tang Yohei, duy chỉ có mình Kanehira vẫn ăn mặc bình thường.

Gương mặt nam tính góc cạnh với lông mày rậm và môi dày của anh ta cũng không hề bộc lộ cảm xúc. Anh nhìn Nakazato và cấp dưới của ông.

“Như đã nói hôm qua thì hôm nay chúng tôi xin phép lục soát phòng mọi người kiểm tra một lần cho chắc chắn. Buổi tối hôm xảy ra vụ việc, trong lúc mọi người chơi poker ở phòng khách thì nhiều khả năng hung thủ còn lấy trộm đồ ở những chỗ khác chứ không riêng gì phòng ngủ của chủ tịch”.

“Xin mời”, Kanehira khẽ gật đầu rồi cứ để cửa đó và quay vào phòng. Nakazato cùng nhân viên bước vào sau anh ta. Kết cấu căn phòng về cơ bản giống hệt phòng của Mako. Trước mặt họ là phòng tắm cùng tủ để đồ, bên trong cũng có một chiếc giường bán đôi đầy đủ chăn ga gối đệm, bên cạnh cửa sổ có một bàn viết. Trên bàn có một vài cuốn sách in ngang và tạp chí y khoa, dưới chân ghế có một cái cặp màu đen. Trên giường có chiếc áo khoác anh ta vừa cởi ra, bật lửa cùng bao thuốc lá.

Những nhân viên điều tra đi theo Nakazato nói xin phép rồi bắt đầu lục soát từ phòng tắm. Kanehira dường như chẳng hề quan tâm. Anh cầm bao thuốc rồi tiến về phía cửa sổ chiêm một điều.

“Tối hôm đó, sau khi hết ván poker, anh về phòng ngủ có nhận thấy điều gì bất thường hay mất cái gì không?”

Nakazato ngẩng lên nhìn bóng lưng mạnh mẽ của anh và hỏi.

“Nếu có thì tôi đã báo ngay rồi”.

“Anh không biết bất cứ điều gì về hung thủ sao?”

“...”

Theo đúng chỉ thị, đội điều tra tiếp tục khám xét bên trong căn phòng. Họ tháo nóc tủ đựng đồ và nhìn cả dưới gầm giường. Nakazato vô tư hỏi tiếp.

“Anh Kanehira hiện đang làm bác sĩ tại bệnh viện trực thuộc một trường y khoa công lập ở Tokyo phải không? Anh có quan hệ thế nào với chủ tịch vậy?”

“Quan hệ bác sĩ với bệnh nhân thôi”.

“Mấy ngày nay anh ở đây với tư cách bác sĩ riêng à?”

“Cũng có thể nói như vậy. Mỗi khi chủ tịch đi du lịch dài ngày, nếu có thể tôi đều đi cùng”.

“Chủ tịch bị bệnh gì vậy?”

“À, thực ra cũng không hẳn là có bệnh gì. Tuy ông ấy đã sáu mươi tuổi nhưng vẫn chưa hề có dấu hiệu lão hóa, vẫn còn khỏe mạnh đến đáng ngạc nhiên”.

“Nếu vậy thì tại sao một bác sĩ ngoại khoa như anh... À, tất nhiên tôi hiểu những người thuộc tầng lớp quan trọng đều quan tâm đến sức khỏe, cụ thể là việc luôn có bác sĩ riêng kề bên, nhưng bình thường người ta vẫn hay chọn bác sĩ nội khoa chứ nhỉ?”

“À, vì năm năm trước tôi đã tham gia tiến hành phẫu thuật sỏi túi mật cho chủ tịch. Người phụ trách chính buổi phẫu thuật hôm đó là giáo sư của tôi, còn tôi chỉ đứng trong phòng quan sát thôi”.

nhưng hình như khi đó tôi đã được chủ tịch để mắt đến và giữ lại làm bác sĩ riêng. Ngược lại, cũng may là chủ tịch gần như không có vấn đề gì nên một người non kinh nghiệm như tôi cũng có thể hoàn thành công việc này”.

Kanehira trả lời nhưng vẫn hướng mắt ra phía ngoài cửa sổ. Hôm qua Nakazato đã hỏi thăm được rằng, năm nay anh ta ba mươi bốn tuổi, còn độc thân. Năm năm trước, tức là anh mới hai mươi chín tuổi, nếu xét theo cương vị một bác sĩ thì đúng là mới chập chững bước vào nghề. Ở thời điểm đó mà đã trở thành bác sĩ riêng cho một nhân vật như Watsuji Yohei, không hiểu anh ta đã được để mắt đến thế nào...

Căn phòng khá hẹp nên việc lục soát chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy ba mươi phút. Bằng trực quan, Nakazato linh cảm căn phòng này không hề có giấu chứng cứ. Đáng tiếc dự đoán lần này của ông là đúng. Tuy nhiên, dù đã lục soát căn phòng nhưng bọn họ vẫn chưa hề động đến đồ đạc cá nhân của Kanehira.

“Xin lỗi nhưng chúng tôi có thể xem qua hành lý mà anh mang đến đây không?”

Nakazato vốn chỉ định hỏi vu vơ nhưng Kanehira ngay lập tức quay đầu lại. Anh ta mím chặt môi, đôi mắt nheo lại sắc như vàng trắng lưỡi liềm nhìn về phía Nakazato. Trong giây phút đó, Nakazato bất chợt cảm thấy anh thật giống với một ai đó.

“Kiểm tra đồ đạc cá nhân của tôi ư? Tại sao lại cần phải làm như vậy?”

“Thì tuy ít nhưng vẫn có khả năng hung thủ đã lục lọi cả tư trang của mọi người”.

“Chuyện đó thì tự nhìn chúng tôi cũng có thể biết”.

“Cũng có thể sót những chứng cứ nhỏ mà chỉ nhìn một lần không thể nhận ra được mà”.

“Cách nói lòng vòng quá”, Kanehira méo mặt cười khổ.

“Như thế ông đang muốn nói là thủ phạm lấy tiền và trang sức từ chỗ chủ tịch rồi mang nhét vào hành lý của tôi vậy”.

“Cũng không biết được là trong lúc hoảng loạn hung thủ sẽ phạm những sai lầm gì mà”.

“Không, không phải vậy. Không phải là cảnh sát các ông đang nghi ngờ một trong số chúng tôi là hung thủ đấy chứ?”

Nakazato thầm thở dài trong lòng. Ông vốn định chơi bài mặt lạnh với Kanehira, nhưng với một người sắc sảo như anh thì chiêu này đúng là không dùng được. Không còn cách nào khác, dù sao thì sớm hay muộn cũng phải đề cập đến vấn đề này.

“Cũng không thể nói rằng không có ai trong số chúng tôi nghi ngờ điều đó”, Nakazato điềm tĩnh đáp.

“Từ hôm qua đến nay chúng tôi đã lập những trạm gác, hỏi cung và thu thập thông tin một cách triệt để nhưng vẫn không thấy tung tích hung thủ. Nếu chạy trốn ra bên ngoài thì chắc chắn hẳn phải để lại dấu vết ở đâu đó. Mà, tất nhiên nếu hung thủ là ma thì lại khác, nhưng để lại dấu chân trên tuyết rõ ràng thế này thì chắc chắn không thể có chuyện đó rồi. Nếu vậy thì có có một khả năng khác là vết chân đó được tạo ra với mục đích khiến người ta tin rằng hung thủ từ bên ngoài lên vào. Trên thực tế thì chúng cứ chỉ ra hung thủ là người bên ngoài đến thời điểm hiện tại mới chỉ có dấu chân đó cùng việc dây điện thoại bị cắt thôi”.

Kanehira choáng váng, nét mặt cũng dịu hẳn lại. Sự nóng giận khi nãy dường như cũng hoàn toàn biến mất. Có vẻ như anh ta bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã vạc lại cảnh sát.

“Ra vậy. Đúng là cảnh sát đã vạch ra tất cả những tình huống có thể cho cuộc điều tra nhỉ. Cũng giống như bác sĩ yêu cầu bệnh nhân phải tiến hành nhiều loại xét nghiệm khác nhau vậy. Thế thì nếu không tìm thấy những món đồ bị đánh cắp cũng như hung khí trong nhà thì xem như chúng tôi “âm tính” đúng không?”

“Tôi đã nói rồi, đây chỉ là kiểm tra một trong vô vàn khả năng thôi”.

“Tôi hiểu rồi. Vậy mọi người cứ tự nhiên lục soát đi”.

Kanehira quay đi và rút thêm một điều thuốc mới.

Hành lý anh ta mang theo không có nhiều. Trong tủ chỉ có áo khoác và vest, ngoài ra thì có túi du lịch cùng một cái cặp đen phục vụ cho việc khám bệnh tại nhà. Anh ta đi một chiếc xe Benz thể thao đến đây nên Nakazato định mượn chìa khóa để kiểm tra bên trong xe.

Nakazato trực tiếp tiến hành việc khám xét tư trang của Kanehira. Ông lần từng túi quần, túi áo, tìm cả bên trong túi du lịch. Chiếc kẹp cà vạt duy nhất mà Kanehira mang theo là bằng bạc đơn thuần, anh cũng không có cái khuy măng sét nào. Ngoài ra anh còn có thẻ tín dụng và chưa đến năm mươi nghìn yên.

Cuối cùng, Nakazato chỉ vào cái cặp đen đặt dưới chân ghế.

“Tôi xem qua cái đó có được không?”

Kanehira chỉ hơi nhú mồm.

Nakazato đặt cái cặp nặng nề lên giường rồi mở ra. Bên trong có rất nhiều dụng cụ y khoa như ống nghe, máy đo huyết áp, dụng cụ tiêm, dao và kéo... Hai lưỡi dao phẫu thuật sáng loáng, hoàn toàn không có dấu hiệu dính máu.

“Ông đừng chạm tay vào đó nhé”.

Kanehira thấp giọng nói. Nakazato gật đầu, chăm chú quan sát. Trong cái túi nylon có một ống cao su nhỏ sọc cam nâu được cuộn tròn lại. Khi đưa lại gần quan sát, ông nhận thấy trên đó có vạch chia thành từng đoạn năm centimet, chiều dài khoảng bảy mươi, tám mươi centimet và một đầu có vẻ như bị cắt bằng kéo. Ông mở bao bì cái túi nylon có đề “ống thông dạ dày” ra.

“Cái này được dùng để làm gì vậy?”

“Đó là công cụ dùng để làm sạch dạ dày, chẳng hạn như hút chất độc hay những thành phần có hại ra khỏi dạ dày khi bệnh nhân chẳng may nuốt phải, đưa dạ dày về trạng thái hoàn toàn không có gì khi phải dùng thuốc giảm đau khẩn cấp. Nếu dùng

thuốc giảm đau khi trong dạ dày vẫn còn thức ăn thì sẽ khiến bệnh nhân gặp nguy hiểm do nôn mửa hay hấp thụ nhầm”.

“Gần đây anh dùng thứ này với chủ tịch à?”

“Không hề”.

Kanehira đột ngột lớn tiếng. Anh bất giác hoảng loạn hít vào một hơi rồi cố lấy lại ngữ khí như bình thường.

“Chủ tịch hoàn toàn không cần dùng đến thứ này”.

“Nếu thế thì anh đã sử dụng với những bệnh nhân khác sao?”

“...”

“À, tôi hỏi vì thấy trong ống có dính thứ gì đó màu trắng thôi mà”.

Cái ống có vẻ như đã được sử dụng một lần nhưng đã được rửa sạch sẽ. Chính vì thế nếu không phải là Nakazato có hứng thú quan sát thật kỹ thì chắc sẽ không thể nhận ra những vết bẩn nhỏ như thế.

“À, nói mới nhớ lúc tối nơi tôi đến khám bệnh có bệnh nhân gặp tình trạng khẩn cấp. Tôi sơ suất quá, quên chưa kịp chuẩn bị cái mới để thay vào. Tại bình thường có bao giờ phải dùng đến thứ này đâu...”

Kanehira trả lời. Giọng anh hình như hơi nhanh hơn bình thường, rồi lại đưa tay xoa miệng. Nakazato im lặng quan sát chàng bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi từ lúc báo án đến giờ luôn tỏ ra bình tĩnh hơn bất cứ ai giờ mới bắt đầu thể hiện sự dao động và lo lắng.

4.

Mười một giờ năm phút sáng.

Thanh tra Tsurumi Saburo, tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt được cử từ tổng cục của tỉnh xuống đang ngồi trong một căn phòng của cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại màu đen trên bàn. Từ hôm qua, bọn họ vẫn tiến hành thu thập thông tin dọc theo đoạn đường từ biệt trang nhà Watsuji đến Asahigaoka nhưng hy vọng tìm được chút manh mối từ thời điểm xảy ra vụ việc có vẻ rất mong manh. Sáng nay, tám người trong đó có Nakazato đã tiến hành kiểm tra bên trong và ngoài biệt trang. Trước mười một giờ đã có một cuộc điện thoại báo cáo, có vẻ như bọn họ vẫn chưa tìm thấy những món đồ bị đánh cắp cùng hung khí.

Hiện tại Tsurumi đang đợi thông tin từ Tokyo. Chiều tối hôm qua bọn họ đã cử sáu điều tra viên dày dặn kinh nghiệm lên hai chiếc ô tô để đến Tokyo. Mục đích của chuyến đi đó là để tìm hiểu những mối quan hệ trong nội bộ tập đoàn và gia đình Watsuji xoay quanh Yohei. Việc chiếc giày trùng khớp với dấu chân trong vườn được giấu trong thùng bột ở biệt trang là chứng cứ quyết định cho thấy hung thủ là người trong nhà. Chính vì vậy, trọng tâm của cuộc điều tra tập trung vào bảy người đã ở lại biệt trang trong đêm hôm đó. Cử tới tận sáu điều tra viên đến Tokyo cho thấy tổng cục thực sự để tâm đến vụ án nguy trọng tinh vi này nên đã ra tay quyết liệt ngay từ bước đầu tiên.

Đội điều tra được chia làm ba nhóm đó chắc đã phải bắt đầu dò la thông tin và điều tra bí mật từ hôm qua. Hơn nữa, cục trưởng cũng đã ra yêu cầu họ phải báo cáo trước mười một giờ sáng.

Về mặt của cục trưởng Aiura ngồi cách Tsurumi một đoạn sau cái bàn chữ U tương đối trầm tư. Ông mặc bộ vest màu xám nhạt,

lúc này đang ngồi xĩa răng sau bữa trưa, thì thoảng lại liếc xuống nhìn đồng hồ đeo tay. Ông đang suy nghĩ nội dung mà mình sẽ nói trong buổi họp báo dự kiến sẽ bắt đầu vào lúc mười hai giờ mười lăm phút. Thường thường hạn bản thảo để kịp đăng bài buổi tối của các tờ báo đều là khoảng một giờ đến một giờ rưỡi chiều nên hôm qua ông đã hứa với các phóng viên là có muộn thì mười hai giờ ba mươi phút hôm nay sẽ tổ chức buổi họp báo tiếp theo.

Điện thoại đổ chuông. Tsurumi đang ngồi gần đó nhanh chóng bắt máy và phía bên kia vang lên giọng nói của một điều tra viên kỳ cựu. Nhóm của anh ta phụ trách điều tra về tình hình trong gia đình và cuộc sống hàng ngày của Yohei quanh khu dân cư ở Ogikubo nơi ông đang sống.

“Từ hôm qua chúng tôi đã bắt đầu nghe ngóng thông tin từ họ hàng và người quen. Bà Mine bị giữ chân tại biệt trang khiến công cuộc điều tra trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Đặc biệt là chúng tôi đã thu hoạch được khá nhiều điều thú vị từ bà giúp việc đã sống chung với gia đình họ bốn mươi năm và cô con gái nuôi của Mine. À, ban đầu khi bị hỏi họ cũng kín miệng lắm, nhưng đến lúc đã nói ra thì tuôn hết chuyện này đến chuyện khác...”

Viên cảnh sát hơn bốn mươi tuổi này là một chuyên gia thẩm vấn hết sức kiên trì.

“Câu chuyện thú vị đó là thế nào?”

“Có vẻ như từ thời trẻ Watsuji Yohei đã có thói trăng hoa. Đến khi đã có tuổi bản tính đó vẫn không thay đổi, ông ta thường xuyên để mắt đến những cô gái trẻ và số đối tượng được quan tâm là không có giới hạn...”

“Chà... Hẳn bà Mine cũng buồn phiền về chuyện này nhiều lắm.”

“Hình như hồi xưa cũng có một vài lần bà ấy bỏ nhà ra đi và định tự sát, nhưng từ sau năm mươi tuổi, khi hai người bắt đầu ở phòng ngủ riêng thì bỗng dừng chuyện đó dừng lại... Hiện vẫn chưa rõ là do bà ấy đã tự giác ngộ, hay đã tập quen với cảm giác

ghen tuông và oán hận để duy trì danh nghĩa người vợ hợp pháp vì địa vị và gia sản”.

Vào tối xảy ra vụ việc, hai vợ chồng cũng ngủ ở hai phòng riêng kề nhau. Tsurumi bỗng nhớ lại cái nhún vai cùng gương mặt của Mine khi trả lời rằng: “À, thì những lúc đến biệt trang, chúng tôi muốn thư thả tận hưởng thời gian một mình...”

“Có vẻ như là thời gian gần đây, Mine đã nhắm mắt cho qua những chuyện ong bướm của Yohei, đồng thời tìm cách xoa dịu dư luận”.

“Ra vậy”.

Hôm qua khi bị thẩm vấn, khuôn mặt giống búp bê kewpie của bà cũng đanh lại, giọng nói lạnh lạnh đặc trưng vô cùng dứt khoát.

“Không thể nào có chuyện chồng tôi bị người khác oán hận... Ông ấy là một người nghiêm túc và tận tâm với công việc... Tất cả mọi người đều rất kính trọng chồng tôi, không có bất cứ ai đem lòng thù oán gì ông ấy cả”.

Mine đã che giấu những hành vi bất chính, lý tưởng hóa hình tượng để bảo vệ danh dự cho ông ta cũng như gia đình mình. Đó có lẽ cũng là cách bà tự bảo vệ sự tôn nghiêm của riêng mình...

“... Mà dù sao thì chỉ với lời khai của bà giúp việc và cô con gái nuôi cũng chưa đủ căn cứ lắm nên chúng tôi đã hỏi thăm thêm họ hàng cũng như những người trong công ty thì có người xác nhận, có người không dám nói ra nhưng nhìn nét mặt thì có vẻ như không hề phủ định”.

“Thế có nghĩa là có khả năng ông ta có phụ nữ ở bên ngoài sao?”

“Có thể có đến vài người đấy. Hiện tại thì chưa rõ danh tính nhưng tôi sẽ cố tìm ra trong hôm nay”.

“Yohei và Mine không có con. Cậu thử tìm hiểu xem ông ta có con riêng bên ngoài không...”

“Chà, tôi nghĩ khả năng đó lớn lắm”.

Anh ta là kiểu người sự việc càng phức tạp thì càng có hứng thú sâu sắc.

“À, chuyện này tôi cũng chỉ nghe được thôi, nhưng hình như người em trai Shige cũng nổi gót anh trai mình. Tuy vậy, người anh Yohei có năng lực trong công việc thì còn đỡ, còn Shige từ khi còn trẻ đã không chịu khó làm ăn, lúc nào cũng sống bám vào anh trai rồi trắng hoa ong bướm. Họ hàng với người trong công ty dường như chướng mắt lắm”.

“Tôi có nghe nói hồi trẻ ông ta đã kết hôn với một phụ nữ Pháp, còn có cả con...”

“Nhưng bọn họ đã nhanh chóng ly hôn và từ đó đến nay ông ta vẫn sống độc thân. Bề ngoài thì độc thân như thế nhưng chắc chắn là có che giấu một hai người phụ nữ. Thậm chí có người bạn thân lâu năm của Yohei còn bông đùa rằng hình như trong huyết thống của dòng họ Watsuji có bản chất trắng hoa...”

Viên cảnh sát hứa sẽ tìm hiểu thêm về vấn đề này rồi kết thúc phần báo cáo đầu tiên của mình.

Tiếp sau đó, điều tra viên phụ trách tìm hiểu tình hình công ty cũng gọi điện thông báo.

“Tối hôm qua tôi đã đến nhà chuyên viên tư vấn pháp lý của tập đoàn. Ông ta là bạn từ thời cấp 2 của Yohei, ngoài việc tư vấn pháp lý thì họ còn trao đổi với nhau khá nhiều vấn đề cá nhân nữa. Hiện ông ta giữ chức vụ khá cao trong một công ty luật, là một người khá thân thiện. Tôi nghĩ lời ông ta nói có độ tin cậy cao...”

Anh nói với giọng dứt khoát, có vẻ như rất tự tin vào những thông tin mình thu thập được.

“Yohei chưa chuẩn bị di chúc. Vì đã sáu mươi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh nên dường như ông ta chưa nghĩ đến việc sau khi

mình qua đời. Vấn đề người thừa kế công ty hiện cũng vẫn chưa đi đến đâu”.

“Ừm... Tài sản của Yohei ước tính khoảng bao nhiêu?”

“Yohei sở hữu khá nhiều biệt trang cùng các tác phẩm nghệ thuật, đồng thời có nhiều công ty danh nghĩa nên tài sản ước chừng khoảng hai tỷ yên. Ngoài ra, ông ta còn sở hữu hơn nửa cổ phiếu của tập đoàn Watsuji”.

“Vì ông ta chưa có di chúc nên tất cả sẽ được để lại cho người thừa kế theo quy định của pháp luật đúng không”.

Người thừa kế theo quy định pháp luật của Yohei, đầu tiên phải nói đến người vợ là Mine. Ông ta không còn cha mẹ, cũng không có con nên tiếp theo đó sẽ là anh chị em ruột. Tsurumi thẩm tính toán, trong trường hợp này, Mine sẽ được hưởng ba phần tư, phần còn lại sẽ được chia cho anh chị em của ông. Trong số các anh chị em cũng có những người đã mất nên chắc phần đó sẽ được chuyển cho con cái họ...

“Theo những thông tin mà tôi nghe ngóng được cho đến thời điểm này thì trong nội bộ tập đoàn Watsuji gần như không có mâu thuẫn nào lớn. Từ sau khi Yohei lên làm chủ tịch thì ghế giám đốc vẫn để trống, ban điều hành công ty ngoài ông ta ra thì còn có hai người khác nhưng gần như không có thực quyền. Quyền quyết định hoàn toàn tập trung vào chủ tịch”.

“Hình như Shige cũng là cổ đông ở đó đúng không?”

“À, về việc đó thì tôi cũng có nghe được rằng trước đây Shige đã lợi dụng vị trí trong ban điều hành của mình để ngụy biện lý do bòn rút tiền của công ty, cuối cùng không thể quyết toán được nên trưởng phòng kế toán đã phải giải quyết khoản chi đó theo một danh nghĩa khác... Hình như là mua các tác phẩm thư pháp cho công ty, vì bọn họ cũng có “Bộ sưu tập Watsuji”... Thực ra các tác phẩm thư pháp đó có giá trị chưa đến một nửa như vậy do Shige được chiết khấu từ cửa hàng. Vì thương xuyên gây ra những

sự việc liên quan đến tiền nong như vậy nên Yohei đã định gạt Shige ra khỏi ban điều hành sau khi hết nhiệm kỳ”.

“Shige có biết về điều này không?”

“Ông luật sư nói rằng có vẻ như ông ta cũng lơ mờ cảm thấy điều đó”.

“Ừm. Thế còn Takuo thì sao?”

Watsuji Takuo, năm nay hai mươi tám tuổi, là con của người em trai đã mất của Yohei và hiện đang làm việc tại bộ phận thư ký của tập đoàn.

“Sáng nay tôi cũng có đến tập đoàn để dò la thêm. Takuo đầu óc cũng tương đối nhanh nhạy, lại thêm việc là cháu ruột của chủ tịch nên có phần hơi tự mãn, vì thế xung quanh cũng có nhiều người không vừa mắt lắm. Gần đây cũng râm ran có tin đồn anh ta được chọn làm đối tượng kết hôn của Mako. Chủ tịch yêu thương Mako như cháu ruột, được kết hôn với Mako thì có thể xem như đã trở thành người thừa kế của tập đoàn Watsuji”.

“Thực chất Yohei có định tác thành hôn nhân cho Takuo và Mako không?”

“Thực ra thì chưa có ai thực sự nghe được những lời đó từ chính miệng chủ tịch. À, ngoài ra tôi còn có một câu chuyện thú vị hơn nhiều”.

Giọng nói của viên cảnh sát trẻ tuổi lẫn cả tiếng cười nghe có phần mỉa mai.

“Tôi nghe được câu chuyện này từ một nữ nhân viên của phòng thư ký... Cô ta từng có một dạo theo đuổi Takuo nhưng bị cậu ta chơi đùa rồi đá. Không biết có phải định trả thù hay không mà cô ta đã nhìn chằm chằm tôi rồi cười nhạt kể rằng... Hình như Takuo có quan hệ lâu năm với một phụ nữ hơn tuổi làm nhân viên tiếp rượu ở quán bar. Cậu ta vốn định giải quyết gọn gàng trước khi hôn ước với Mako được công bố chính thức, nhưng nếu trước đó mà để chủ tịch biết được thì chắc chắn chẳng còn cưới xin gì

hết. Khi tôi ướm lời hỏi thử sao chủ tịch có thể biết được thì hình như là do cô ta đã âm thầm mật báo”.

Ngày hôm qua, khi thẩm vấn từng người trong gia đình Watsuji ở biệt trang, ông chỉ toàn được nghe những điều tốt đẹp. Hầu như tất cả bọn họ đều đã trả lời rằng Yohei được tất cả những người xung quanh kính yêu, không thể tưởng tượng ra việc có người mang hiềm khích hay oán hận gì với ông cả. Thế nhưng chỉ sau một đêm điều tra, họ thu được không biết bao nhiêu ẩn tình, nghi vấn cùng những mối quan hệ rắc rối khả nghi.

Hiện tại còn một nhóm phụ trách điều tra gia đình vợ chồng Michihiko và Mako, nhưng thông tin thu hoạch được cho đến thời điểm này cũng rất đáng kể.

“Michihiko và Yoshie đã kết hôn bốn năm trước. Michihiko năm nay bốn mươi hai tuổi, còn Yoshie thì bốn mươi bốn. Sau khi vợ trước qua đời thì ông ta đã tái hôn, còn Yoshie lần này kết hôn đã là lần thứ ba”.

Trong điện thoại, viên cảnh sát trung niên mãi cán nhắc lại toàn những điều mà bọn họ đã biết.

“Hình như cơ duyên của Yoshie với đàn ông không được tốt cho lắm, người chồng đầu tiên có bồ bên ngoài rồi ly hôn với bà, người chồng thứ hai mất vì tai nạn máy bay nên lần này có vẻ như bà ấy đang rất hy vọng có được một gia đình hạnh phúc. Bà ấy thực sự vun vén rất nhiều cho Michihiko. Năm ngoái, khi Michihiko bị viêm gan nhẹ phải nhập viện, Yoshie vì lo lắng quá độ mà đến khi xuất viện, Michihiko đã tăng đến hai cân, còn Yoshie cũng sụt chừng đó. Từ khi sinh ra bà đã là một phụ nữ giàu tình yêu thương nên dường như đã trút hết ruột gan cho người chồng kém tuổi này”.

Nhóm của ông đã đến nhà Michihiko hỏi chuyện người giúp việc và cô con gái lâu lâu ở lại đó cùng bà với một vài bà nội trợ xung quanh. Khu vực Kakinokizaka ở quận Meguro mà vợ chồng Michihiko đang sống cũng là một khu dân cư cao cấp, Yoshie có

quan hệ rất tốt với những người xung quanh. Ông còn tìm được ba người cùng tuổi đặc biệt thân thiết với bà.

“Mako là con của bà với người chồng thứ hai, đối với Michihiko thì cô ấy là con riêng của vợ nhưng Michihiko cũng rất yêu thương Mako và mọi người đều đánh giá đó là một gia đình hạnh phúc viên mãn”.

Việc Yohei yêu thương Yoshie vốn là con gái của người em quá cố cùng với con gái của bà là Mako và Yoshie với Mako cũng hết mực tự hào, tôn kính ông trùng khớp với những điều họ đã được nghe.

“Nhưng không một ai biết rõ rằng quan hệ giữa Yohei và Michihiko có tốt đẹp hay không...”

“Thế Michihiko và Yoshie đã quen nhau như thế nào?”

“Chồng một người bạn của Yoshie đang dạy ở cùng trường Đại học với Michihiko nên hai người đã có cơ hội gặp nhau”.

Michihiko là giảng viên của một trường đại học tư thục không mấy tên tuổi ở Saitama.

“Chuyên ngành mà Michihiko dạy là Sinh vật học đúng không nhỉ?”

“Ông ta là giảng viên Sinh vật học trong lĩnh vực y khoa”.

“Ngành đó chủ yếu học những gì?”

“Theo như câu chuyện có phần hơi khoa trương của những bà nội trợ thân thiết với Yoshie thì có vẻ như đó là lĩnh vực tiên phong đang được toàn thế giới chú trọng có liên quan đến nghiên cứu gen. Michihiko dồn hết cả máu và nước mắt theo đúng nghĩa vào việc nghiên cứu khả năng sáng chế những loại thuốc mới hay sản xuất lương thực với quy mô lớn trong tương lai... Nói tóm lại, theo lời kể của Yoshie, Michihiko là một học giả nghiêm túc và rất có triển vọng... Nhưng cũng có nghi vấn là Michihiko có cặp kè với phụ nữ bên ngoài...”

“Cái gì?”

Tsurumi sửng sốt hỏi. Ông không ngờ một Michihiko nghiêm túc lại có thể như vậy.

“Những bà nội trợ sống gần đó có rỉ tai nhau rằng đã tình cờ bắt gặp Michihiko đứng nói chuyện với một phụ nữ mặc đồ truyền thống có vẻ là phường buôn hương bán phấn ở sảnh khách sạn. Nhìn họ hoàn toàn không có vẻ là chỉ nói chuyện xã giao thông thường. Sau khi suy nghĩ rất nhiều, bọn họ quyết định không nói với Yoshie và bản thân mình cũng quên chuyện đó đi...”

Tsurumi rùng mình, lại chuyện trắng hoa nữa sao? Không biết ông đã từng nghe ai nói rằng, máu hạo sắc luôn tồn tại trong gia đình nhà Watsuji, bất kể có huyết thống hay không...

Họ vẫn chưa điều tra được nhiều về Mazaki Kanehira và Ichijou Haruo.

Tsurumi ra chỉ thị thêm hai mục điều tra mới. Cùng lúc đó, ông nhận được điện thoại của Nakazato hiện đang có mặt ở biệt trang.

“Việc Mazaki Kanehira trở thành bác sĩ riêng cho Watsuji có vẻ như có ẩn tình gì đó, ông hãy điều tra giúp tôi. Còn một chuyện nữa, là về Mako. Ngày 4 tháng Một, khoảng một giờ sáng chiếc xe thuê đã chở cô ta về đến nhà riêng rồi đến một giờ chiều cùng ngày cô được nhân viên công ty thông báo về vụ việc và một giờ rưỡi thì có xe của phòng thư ký đến đón và đưa về đây. Cô ta đã ở nhà riêng tại Kakinokizaka khoảng mười hai tiếng và có khai là không hề ra ngoài. Tuy nhiên, để chắc chắn thì ông hãy điều tra những hành động của cô ta giúp tôi...”

Sau khi truyền đạt thêm một vài chỉ thị nữa, Tsurumi cúp máy. Lúc này đã là mười hai giờ mười phút trưa.

Cục trưởng Aiura giục Tsurumi báo cáo với gương mặt sốt ruột không thể chờ đợi được thêm. Gần đến giờ họp báo, các phóng viên đã đến tập trung đầy trước phòng điều tra.

Tsurumi vừa nhìn cuốn ghi chú viết vội vừa thuật lại những gì đã nghe lại trong điện thoại cho ông.

“Vì chỉ mới bắt đầu điều tra từ tối qua nên tất cả mới chỉ đang ở bước bắt đầu, tuy nhiên đi theo hướng đó cũng đã thu thập được nhiều thông tin quan trọng có thể liên quan đến động cơ gây án. Suy luận hung thủ là người trong nhà vẫn không thay đổi. Trong những mối quan hệ rắc rối xung quanh Watsuji Yohei có thể ta sẽ tìm thấy động cơ thực sự”. Aiura Katsubei chăm chú lắng nghe và gật gù, miệng hơi mấp máy như thể đang chuẩn bị nội dung cho bài phát biểu. Chắc chắn không thể không rút lại ý kiến hung thủ là “người bên ngoài” mà ông đã khẳng định ngày hôm qua. Tuy nhiên, tùy vào việc lựa chọn cách nói mà điều đó cũng có thể mang lại hiệu quả tăng thêm sự kịch tính...

Aiura chỉnh cà vạt, đứng thẳng lưng và bước vào căn phòng mà các phóng viên đang đợi.

Chẳng mấy chốc, giọng nói vang và trẻ trung hơn nhiều so với tuổi thật của ông vang lên.

“... Ngày hôm qua, trong bài phát biểu đầu tiên tôi đã khẳng định rằng hung thủ chắc chắn là người ngoài. Tuy nhiên, đó lại không phải là kết quả thu được sau quá trình điều tra cẩn trọng của các đồng chí cảnh sát. Nói cách khác, tôi đã bị hung thủ đánh lừa. Đến sáng nay, chúng tôi đã nhìn thấu những mảnh khoe dàn dựng hiện trường của hắn. Đến thời điểm này thì tôi có thể nói rằng chúng tôi đã tìm ra những chứng cứ xác thực nhất. Theo đó, tổ điều tra đã đi đến kết luận rằng hung thủ sát hại Watsuji Yohei là một trong số những người tối hôm đó đã ở lại biệt trang này”. Buổi họp báo bỗng trở nên hỗn loạn hơn cả những gì Aiura đã dự đoán từ trước. Các câu hỏi liên tiếp được đặt ra.

“Chứng cứ xác đáng là gì vậy ạ?”

“Là đôi giày. Dấu chân ở sân sau hoàn toàn trùng khớp với một đôi giày chúng tôi tìm thấy trong thùng bột ở hầm dưới nhà kho”. Ông đã không nói ra thông tin rằng có một chỗ dấu chân chiều vào đã giẫm lên dấu chân chiều đi ra. Điều đó sẽ làm lộ việc trong

lần khám nghiệm hiện trường đầu tiên bọn họ đã bỏ sót dấu vết này.

“Chúng tôi đã cử một đội điều tra gồm sáu người đến Tokyo vào tối qua để điều tra về những mối quan hệ xung quanh nạn nhân, có lẽ sẽ sớm thu được những thông tin có giá trị. Việc tìm thấy những món đồ bị đánh cắp cùng hung khí cũng chỉ còn là vấn đề thời gian”.

“Ông nói thủ phạm là người trong biệt thự, thế có nghĩa là trong số chín người đã đến đây vào ngày mùng ba, trừ nạn nhân và cô gái đã trở về Tokyo trong tối hôm đó, tổng cộng là bảy người phải không?”

Aiura hít vào một hơi rồi đồng dục đáp.

“Đúng vậy. Chắc chắn hung thủ là một trong số bảy người này”.

CHƯƠNG 6

TIẾNG BƯỚC CHÂN LẠNG LẼ

1.

Ba giờ chiều ngày 5 tháng Một.

Sau hơn một ngày rười tuyết lại bắt đầu rơi, con đường nhiều người qua lại xung quanh biệt trang lại được phủ một lớp tuyết trắng như bánh bọc đường.

Bên trong biệt trang, bầu không khí yên tĩnh hiếm hoi cũng quay trở lại. Tổ điều tra của Nakazato tiến hành khám xét khu vực xung quanh và các phòng trong biệt trang từ sáng cũng không tìm thêm được chứng cứ gì mới nên đã phải rút khỏi đây. Hai nhân viên Tập đoàn Watsuji chiều qua đưa Mako từ Tokyo về cũng đã rời đi sau bữa trưa. Thi thể của Yohei đã được đưa đến bệnh viện ở Phú Sĩ Ngũ Hồ và chuẩn bị tiến hành giải phẫu nhưng hiện đang trong kỳ nghỉ, các bác sĩ có chuyên môn đều đang ở xa nên việc tiến hành được dự kiến sẽ bắt đầu lúc ba giờ. Ngày mai, thi thể sẽ được đưa về Tokyo, tối mai sẽ bắt đầu lễ viếng. Lúc đó Mine và Shige sẽ về cùng nhưng tại thời điểm hiện tại, tất cả bọn họ đều bị giữ tại đây.

Yoshie và Haruo chuẩn bị trà mang vào phòng khách đã đủ mặt cả tám người trong gia đình. Mine, Shige, Michihiko, Yoshie, Mako, Kanehira, Takuo và cuối cùng là Ichijou Haruo. Trong số những người có mặt ở đây vào tối mùng ba hiện chỉ thiếu một mình Yohei.

Ráng chiều dần buông xuống ngoài căn phòng tĩnh lặng, hiện tại trong phòng không còn tiếng nhạc nữa mà chỉ có tiếng tách trà và đĩa thỉnh thoảng va chạm vào nhau. Gương mặt cả tám người đều có vẻ buồn bã hoặc đang chìm sâu vào dòng suy nghĩ. Tất cả đều đang có cảm giác rằng, đây là cơ hội hiếm hoi họ ngồi lại trong căn phòng từng bàn bạc hành động sau vụ án nên có điều quan trọng để nói thì cần phải được nói gấp.

“Phải thừa nhận rằng lớp nguy trang của chúng ta đã bị phá bỏ lớp đầu tiên rồi”.

Michihiko đặt tách trà xuống, hơi vươn người nói. Ông tự ý thức được rằng mình không có khả năng đưa ra đường đi nước bước mới, nhưng ít ra cũng nên hoàn thành nhiệm vụ của một người tổng hợp ý kiến của mọi người.

“Theo thông tin nhận được từ các hãng báo chí thì tại buổi họp báo lúc mười hai giờ trưa nay, bọn họ đã đưa ra kết luận hung thủ là người trong nhà. Việc chúng ta nguy trang thành một vụ cướp của giết người cũng đã bị lộ rồi...”

Bọn họ không được cảnh sát thông báo về nội dung của buổi họp báo nhưng ngay sau đó, điện thoại của biệt trang liên tục đổ chuông. Các phóng viên ai nấy đều muốn hỏi về bình luận của những người trong cuộc trước kết luận của cảnh sát. Michihiko và Takuo đứng ở tiền tuyến liên tục nhắc đi nhắc lại rằng: “Chúng tôi không thể tin việc hung thủ là người trong nhà. Chắc chắn cảnh sát đã có hiểu lầm gì đó.” Không cần chờ đến thông tin chính thức trên các phương tiện thông tin đại chúng, những người trong nhà Watsuji đã nhanh chóng biết kết quả của cuộc họp báo theo cách như vậy.

“Hình như cục trưởng đã nói rằng, lý do lớn nhất khiến họ kết luận hung thủ là người trong nhà chính là việc tìm thấy đôi giày thể thao trong thùng bột dưới nhà kho... Chuyện này là thế nào đây?”

Michihiko nhúu mày nhìn về phía Takuo. Sáng mồng bốn, tại thời điểm Michihiko và Kanehira lên chiếc xe của quán Konantei đến cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ báo án, bọn họ chưa từng được nghe chuyện này.

“Chuyện này mọi người đã cùng thống nhất mà. Cần phải dọn dẹp đôi giày mà tôi đã dùng để tạo dấu chân tối hôm trước chứ”. Takuo đáp trả như để khẳng định người phải chịu trách nhiệm về việc này không chỉ có một mình mình. Ngày hôm đó, khi nhìn Takuo hoàn thành hai đường dấu chân, cắt dây điện thoại và quay lại, tất cả mọi người đều mang tâm trạng nhẹ nhõm. Takuo đi nguyên đôi giày đó vào hành lang sau đó mới cởi ra, những người còn lại vì đã an tâm nên cũng quên mất việc phải xử lý vật chứng quan trọng này như thế nào.

“Ngay sau khi hai vị lên đường đến đồn cảnh sát, cô Haruo đã phát hiện ra điều này”.

Takuo vẫn luôn gọi giảng viên đại học Michihiko và bác sĩ ⁷ Kanehira bằng tên, lần này anh dùng từ “hai vị” mang nhiều hàm ý mỉa mai.

“Lúc đó chúng tôi mới hốt hoảng bàn bạc xem phải xử lý đôi giày ra sao thì cô Yoshie hỏi là giấu trong thùng bột có được không”.

Takuo cũng đã nói với Michihiko và Kanehira về việc giấu đôi giày ở đó rồi, nhưng do tình cảnh hỗn loạn của cuộc điều tra, anh chưa thể giải thích rõ ràng.

“Dẫu vậy thì tại sao bọn họ lại phát hiện ra được cơ chứ? Có khi nào là do bột rơi bừa bãi bên cạnh cái thùng không?”

“Không, chắc chắn không thể có chuyện đó được”, Takuo phản bác.

“Tôi cho rằng một là như vậy, hai là trong số bọn họ có một thanh tra cực kỳ nhạy bén”.

Haruo ngẩn ngai lên tiếng. Người giấu chiếc giày vào thùng bột là Takuo, nhưng chính Haruo cũng đi cùng xuống hầm và quan sát anh làm việc. Đúng như những gì Takuo nói, tuyệt đối không có chuyện họ mắc phải sai lầm sơ đẳng như để vãi bột ra xung quanh...

“Kẽ móng tay Takuo vẫn còn dính bột trắng kìa”.

Câu nói của Mine hoàn toàn không có ý chỉ trích hay đổ lỗi.

“Lẽ ra tôi nên nhận ra điều này sớm hơn. Có thể một viên cảnh sát đã nhìn thấy rồi liên hệ đến thùng bột trong kho chằng”.

“Chằng có lẽ... Thế chằng phải là quá sắc bén rồi sao?”

Takuo đưa mắt nhìn xuống đầu ngón tay lúc này đã được rửa sạch sẽ của mình. Hôm qua, sau khi bị thẩm vấn xong, anh đã được Mine nhắc nhở và lấy bàn chải cọ ngay. Nói mới nhớ, hình như sáng nay khi khám phòng, anh lơ mơ có cảm giác Nakazato đưa mắt nhìn tay mình...

“Mọi người đều chắc hẳn đã làm hết mọi điều cần thiết, đến lúc này bị phát hiện cũng đâu còn cách nào khác”.

Shige đưa mắt xoa dịu những người xung quanh.

“Thực ra thì tôi còn thắc mắc một vấn đề nữa”.

Kanehira lên tiếng, trong mắt anh thấp thoáng nỗi lo lắng hiếm hoi.

“Chúng ta đã sử dụng ống thông dạ dày để cho chủ tịch ăn gratin. Bình thường, khi tiến hành rửa ruột hay truyền dung dịch thì chất lỏng hay thuốc sẽ được đưa từ ống tiêm trên cao vào, ống thông không cần thiết phải quá dài nên tôi nhớ mình đã dùng kéo cắt đi. Nhưng đoạn ống thừa bị cắt ra thì thế nào rồi...”

“Anh không tìm thấy sao?”, Takuo giật mình hỏi.

“Đoạn ống sử dụng tôi đã cố gắng rửa sạch nhất có thể rồi cắt vào cặp rồi. Sáng nay khi bị khám tư trang cá nhân, cảnh sát đã chú ý đến cái đó đầu tiên... Dù tôi có cố gắng bình tĩnh thế nào đi chăng nữa cũng không tránh được chút lo sợ”.

“Nếu chúng ta quên phần bị cắt đi thì chắc nó bị rơi đâu đó quanh đây thôi”, Michihiko nói.

“Nếu sau khi bị cắt ra nó ở nguyên trên thảm thì chắc chắn đã bị nhân viên điều tra phát hiện và giờ cảnh sát đang giữ rồi. Hoặc nó cũng có thể bị vướng chung với quần áo của chủ tịch rồi bị mang ra ban công. Lúc này tôi có lên tìm thử nhưng không thấy”.

Bầu không khí bỗng trở nên yên lặng. Có lẽ tất cả mọi người đang mãi đánh giá xem mất đoạn ống đó nghiêm trọng đến như thế nào.

“Kể cả thứ đó có rơi vào tay cảnh sát thì tôi cũng nghĩ rằng bọn họ khó có thể phát hiện chúng ta đã sử dụng mảnh này”.

Michihiko vốn quen với nhiệm vụ tổng hợp thông tin cũng đưa ra đánh giá đầu tiên. Trong giọng ông dường như có cả sự bất an trái ngược hẳn với những gì ông vừa nói.

“Suy cho cùng thì đến tận tối hôm qua bọn họ mới có kết luận hung thủ là người trong nhà mà”.

Yoshie vừa cắt miếng bánh hoa quả vị brandy cho Shige vừa nhỏ giọng nói.

“Cậu đã nói cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ là một đối thủ rất sừng sỏ, quả đúng là như vậy”, Shige quay sang nhìn Kanehira, “Cảnh sát Nhật Bản ai nấy đều xuất chúng đến vậy sao?”

Takuo nhìn chú mình như muốn hỏi giờ là lúc để ông cảm thán về điều đó sao.

“Bọn họ lấy cớ nghi ngờ ngoài phòng chủ tịch tên trộm có lục lọi cả những chỗ khác nữa để tiến hành lục soát quanh nhà, nhưng có lẽ mục đích thực sự chính là để tìm xem liệu có những món đồ bị đánh cắp và hung khí hay không”.

“Nhưng vì tìm đâu cũng không ra, không có đủ căn cứ nên đến cuối cùng bọn họ sẽ phải để giả thuyết hung thủ là người trong nhà tan vào mây khói thôi”.

Duy chỉ có một mình Takuo đến giờ vẫn duy trì được sự lạc quan. Tuy nhiên, câu nói đó làm ánh mắt của tất cả mọi người chuyển sang Mako. Lúc này cô đang ngồi ở cái ghế khuất sau bóng Yoshie bên lò sưởi. Cô vẫn cúi đầu với vẻ u sầu, thi thoảng đưa tách trà lên nhấp môi.

“Mako. Con đã xử lý con dao gọt hoa quả và cặp tài liệu theo đúng những gì ta dặn chứ?”

Michihiko nhẹ nhàng hỏi, Mako chỉ im lặng gật đầu.

“Không bị ai nhìn thấy chứ?”

“Lúc con ra khỏi nhà Elf có quán lấy nên con phải xích lại... Nhưng từ lúc ra ngoài thì không gặp ai nữa”.

“Ừm, nếu thế thì có lẽ không cần phải lo lắng nữa”.

Michihiko gật đầu. Ông thực sự rất quan tâm đến cô con gái riêng của vợ.

“Chỉ cần giấu kỹ được hung khí, những món đồ bị đánh cắp cùng bộ quần áo dính máu thì chúng ta sẽ an toàn. Bọn họ sẽ không điều tra thêm được gì nữa đâu”, Takuo nhắc lại một lần nữa để trấn an mọi người.

“Đúng vậy. Nhưng từ giờ tình hình có vẻ sẽ gay go hơn đấy”.

Dù trong bất cứ thời điểm nào, giọng Mine vẫn lạnh lạnh như tiếng hát. Gương mặt xanh xám vô số nếp nhăn nhưng vẫn có nét trẻ con kỳ lạ của bà nhìn quanh tất cả mọi người.

“Nếu cảnh sát đã bắt đầu nghi ngờ chúng ta thì chắc chắn bọn họ sẽ dò hỏi rất nhiều điều liên quan đến những mối quan hệ trong nhà Watsuji. Tuy nhiên, dù trong bất cứ hoàn cảnh gì mong mọi người tuyệt đối không nói những điều gây ảnh hưởng đến người khác hoặc làm tổn hại thanh danh của chủ tịch. Xin đừng quên mong mỏi của ta ngay từ đầu chính là bảo vệ danh dự của nhà Watsuji. Ta tin rằng nếu cứ kiên trì làm theo mục tiêu đó thì sẽ bảo vệ được tất cả mọi người”.

“Từ giờ mọi người hãy cứ tiếp tục làm như mình không biết gì. Nếu chúng ta cố gắng hết sức thì đối phương chắc chắn không thể làm gì hơn”, Michihiko cũng lên tiếng động viên.

“Nhưng nếu một ai đó trong chúng ta yếu lòng hay hành động thiếu cẩn trọng thì có thể sẽ bị bọn họ khai thác. Trong trường hợp đó mọi chuyện sẽ hỏng hết. Sự việc mà Mako gây ra đã khiến mọi người gặp nhiều rắc rối, tôi vô cùng xin lỗi. Tuy nhiên, mong mọi người đừng quên rằng đây là kế hoạch chúng ta cùng bàn bạc và tiến hành, là vấn đề liên quan trực tiếp đến mỗi người”, Michihiko đứng thẳng người rồi cúi đầu thật sâu.

“Trước mắt Mako cần bình tĩnh lại đã”, Yoshie đặt tay lên đầu gối Mako và siết chặt.

“Dù có chuyện gì thì chúng cứ ngoại phạm của con cũng rất hoàn hảo. Mọi người sẽ bảo vệ cho con nên chắc chắn con sẽ an toàn. Con cứ bình tĩnh, nhé...”

Chưa nói hết câu, Yoshie đã bật khóc. Mako cũng hơi run lên, thoáng gật đầu như có như không. Haruo cho rằng lúc này hẳn Mako đang cảm thấy rất đau lòng. Giả sử như việc nguy tạo hiện trường rằng thủ phạm là người ngoài thành công thì còn đỡ, đằng này sự an toàn của Mako lại được tạo nên từ sự hi sinh của bảy người còn lại.

“Liệu Mako có chịu đựng nổi không?”

Một cảm giác bất an bắt đầu len lỏi trong đầu Haruo.

“Thôi chúng ta cứ làm ly rượu cái đã”.

Shige vừa vuốt râu vừa vô tư cất giọng.

2.

Nhóm điều tra của Nakazato về cục, đội thu thập thông tin từ biệt trang đến Asahigaoka khoảng hai mươi người cũng rút về hết. Đến khoảng bốn giờ rưỡi, bọn họ tổ chức một cuộc họp.

Đáng tiếc là việc điều tra ngày hôm nay chưa thu được kết quả như mong đợi. Cả bên trong và bên ngoài biệt trang và tư trang của tất cả mọi người đều không thấy vật chứng bao gồm con dao gây án, cặp tài liệu và trang sức bị đánh cắp hay bộ quần áo dính máu. Việc thu thập thông tin ở Asahigaoka cũng không gặp bất cứ điều gì khả nghi. Tuy vậy việc xảy ra vào một đêm đầu năm mới tuyết rơi dày nhưng không có bất cứ một người nào chứng kiến hay ra làm chứng như thế này cũng thật hiếm hoi. Điều này càng củng cố thêm cho việc phủ định giả thuyết hung thủ từ bên ngoài lên vào biệt trang.

Tuy nhiên, hung khí và những món đồ bị đánh cắp đã biến đi đâu mới được chứ...

“Tôi đang băn khoăn không biết liệu có phải là có đồng phạm ở bên ngoài hay không?”, sau khi nghe báo cáo một lượt, Tsurumi phụ trách chủ trì cuộc họp lên tiếng.

“Liệu có phải khi hung thủ là người trong biệt thự nguy tạo dấu chân đã mang chứng cứ ra ngoài để tòng phạm của mình cầm đi không?”

Tuy nhiên, hoàn toàn không thấy dấu chân của kẻ đồng phạm ở bên ngoài nên giả thuyết này cũng không thể phát triển thêm.

“Nhưng chúng ta đã tìm biết bao lâu rồi mà vẫn không thấy bất cứ thứ gì. Không thể tiếp tục tìm kiếm thêm được nữa. Tôi cho rằng lúc này đã có thể kết luận ở trong biệt trang không có giấu bất cứ thứ gì”, Nakazato gằn giọng.

“Nếu vậy thì đúng là chỉ còn hướng nghĩ rằng có ai đó đã mang chúng đi thôi...”, Tsurumi tiếp lời.

“Người rời khỏi biệt trang tối hôm đó chỉ có một mình Watsuji Mako. Suy luận theo hướng Mako là người mang đi có lẽ là hợp lý nhất”, như đã suy nghĩ kỹ từ trước nên Nakazato bình tĩnh đáp.

“Nhưng mà cô ấy rời khỏi biệt trang vào lúc mười một giờ tối. Người lái xe cũng đã chứng nhận việc này. Trong khi đó Yohei đã ăn gratin mà quán Konantei giao đến vào lúc mười một giờ rưỡi

rồi sau đó mới về phòng riêng. Nhân viên của quán đã xác nhận thời điểm giao hàng là mười một giờ rưỡi...”

Phòng họp của tổ điều tra im lặng như tờ, bọn họ chăm chú nghe Tsurumi và Nakazato phân tích.

“Quả đúng là người giao hàng của Konantei đã xác nhận rõ ràng là anh ta đã mang tám phần gratin đến biệt trang vào lúc mười một giờ rưỡi. Tuy nhiên anh ta không tận mắt nhìn thấy Yohei đã ăn. Lời khai của anh ta là tại thời điểm giao hàng, cả gia đình đang chơi poker ở phòng khách và có người đã nói rằng Yohei đang đi tắm”.

“Nhưng... Nếu thế thì...”

“Shige cũng đã nói đến việc Yohei đi tắm trước khi ngủ đúng không? Bình thường sau khi tắm người ta thường thay pyjama, nhưng ông ấy vẫn mặc áo sơ mi chẳng phải là quá bất thường ư?”, quả đúng là Tsurumi, chỉ cần có thể đã đọc được suy nghĩ của Nakazato.

“Nếu thế, có thể việc Yohei đi tắm và ăn gratin là giả, bảy người còn lại đã bàn bạc để thống nhất lời khai với nhau. Có lẽ nào tại thời điểm đó, Yohei thực sự đã chết rồi...”

“Suy luận đó cũng rất hợp lý. Theo kết quả giám định pháp y, Yohei tử vong vào khoảng từ chín giờ đến mười hai giờ đêm qua”.

“Thế tức là tất cả những người còn lại đều là tòng phạm ư?”

“Không, chưa thể kết luận như vậy được. Hung thủ nằm trong số bảy người đó... Chưa rõ là một người hay nhiều người, những người còn lại nhiều khả năng không rõ nội tình mà chỉ đơn thuần được nhờ để khớp lời khai thôi...”

Nakazato đưa tay xoa bụng theo thói quen rồi lại rút một điều hi-lite. Tập trung suy nghĩ trong thời gian dài khiến thần kinh ông có chút căng thẳng, cần phải nghỉ ngơi một chút.

“Nói tóm lại, thế có nghĩa là...”, trợ lý thanh tra Narumi ngân ngại lên tiếng hỏi.

“... Yohei đã bị giết trước khi Mako lên xe rời khỏi biệt trang, hung khí cùng những món đồ bị đánh cắp đã được Mako mang đến Tokyo ư?”, sau khi im lặng lắng nghe với gương mặt ngạc nhiên, cục trưởng Aiura bất chợt cao giọng nói.

“Chúng ta chưa thể kết luận như vậy được. Giờ vẫn chưa biết Mako có thực sự mang chứng cứ rời khỏi đó hay không. Ngoài ra, nếu chưa có bằng chứng rõ ràng làm sáng tỏ những hành động của cô ấy sau khi tới Tokyo, chẳng hạn như mang chứng cứ đi vút...”

Trong buổi họp báo ông đã khẳng định chắc nịch là không thể có chuyện hung thủ nằm ngoài bảy người ở lại biệt trang tối hôm đó. Nếu Mako thực sự có góp vai trong vụ việc này thì ông sẽ phải đính chính thêm một lần nữa.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn đổ chuông. Viên cảnh sát trẻ tuổi gần đó nhanh nhẹn nhắc máy, trả lời hai, ba câu rồi chuyển máy cho Tsurumi.

“Điện thoại từ Tokyo ạ. Có vẻ như bọn họ đã điều tra những hành động của Mako trong khoảng thời gian từ tối mồng ba đến chiều mồng bốn...”

Tất cả mọi người đều chăm chú hướng sự chú ý về phía Tsurumi đang nhận điện thoại.

“... Ủ... Ủ... Cái gì cơ?”

Tsurumi bỗng lớn tiếng.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại kéo dài khoảng vài phút, Tsurumi nhìn Aiura với ánh mắt không cảm xúc. Trước khi lên tiếng, ông quay sang nhìn Nakazato.

“Bên đó báo rằng từ khi trở về Tokyo cho tới khi quay lại đây, Mako không hề đi bất cứ đâu”.

“Quả đúng như vậy mà”.

“Tôi chỉ ở nhà thôi”, không hiểu sao câu trả lời bằng giọng nói run rẩy của Mako khi đó lại gây ấn tượng sâu sắc cho Nakazato

đến thế.

“Tuy nhiên sáng hôm đó Mako có lên rời khỏi nhà một chút. Hơn thế nữa cô ta còn mang theo một bọc nhìn có kích cỡ như một cặp tài liệu...”

Sau khi nhận chỉ thị của Tsurumi, viên cảnh sát điều tra về hành vi của Mako đã báo cáo như sau.

Khoảng một giờ rưỡi sáng ngày 4 tháng Một, chiếc xe chở Mako đã đến nhà cô ở Kakinokizaka, quận Mekuro. Ở nhà lúc đó có một người giúp việc năm mươi tuổi và cô con gái tầm tuổi Mako.

Mako mệt mỏi về phòng ngủ ngay lập tức, cô nói muốn nghỉ ngơi nên dặn người giúp việc đừng đánh thức mình.

Tuy nhiên, khoảng sáu giờ ngày mồng bốn, người giúp việc nghe thấy tiếng dây xích chó lịch kịch bên ngoài cửa sổ nên đã tỉnh giấc. Bên ngoài trời vẫn còn tối, nhưng khi nhìn ra bà thấy Mako đang xích con chó lại bên cạnh cửa sau vẫn luôn sáng đèn. Con chó tên Elf thuộc giống chó Akita, buổi tối vẫn luôn được thả trong sân. Sau khi xích chó, Mako mở cánh cửa gỗ rồi đi ra ngoài. Cô mặc áo khoác và quần ống rộng màu đen như hòa vào màn đêm, hai tay ôm thật chặt một cái bọc hình chữ nhật.

Bà giúp việc không thể ngủ lại được nữa. Một lúc sau bà lại nghe thấy tiếng mở cửa và tháo xích chó. Mako quay về lúc hơn bảy giờ một chút. Cô đi thật nhẹ nhàng rồi trở lại phòng ngủ ở tầng hai.

Sáng mồng bốn, Mako xuống phòng ăn lúc mười giờ bốn mươi lăm phút. Cô không hề nhắc đến việc đã ra ngoài vào sáng sớm nên bà giúp việc cũng làm như không biết gì. Tuy nhiên, vì không thể giữ mãi trong lòng nên bà đã kể với cô con gái.

Khoảng một giờ chiều hôm đó cô nhận được điện thoại của công ty báo về cái chết của Yohei, đến một giờ rưỡi Mako đã lên chiếc xe đến đón để quay về biệt trang.

Vào buổi tối và sáng hôm sau, cảnh sát có đến lấy thông tin, rồi chiều hôm đó có quay lại một lần nữa để hỏi về những việc Mako đã làm thì bà giúp việc không hề hé răng bất cứ điều gì. Có lẽ linh tính mách bảo với bà rằng nếu nói ra điều đó Mako sẽ gặp rắc rối. Tiếp đó, cảnh sát hỏi đến cô con gái. Sau một hồi kiên nhẫn gắng hỏi thì cô cũng khai ra việc mẹ mình đã chứng kiến... “Vẫn chưa rõ trong vòng một tiếng ra ngoài đó Mako đã đi đâu, nhưng chắc hẳn bất cứ ai cũng có thể đoán được. Cô ấy chắc chắn đã mang cái bọc có chứa cặp tài liệu, bên trong ngoài tiền mặt và cổ phiếu còn nhét thêm cả trang sức cùng con dao gậy án mang từ biệt trang đến đây để giấu ở đâu đó”.

“Vậy có nghĩa Mako là đồng phạm sao?”

Aiura nhíu mày, môi khẽ mấp máy. Gương mặt ông lộ rõ vẻ nhột nhạt.

“Đồng phạm ư? Phải rồi, tôi ngờ rằng khả năng cao cô ấy chính là hung thủ...”

Ánh mắt sắc bén của Tsurumi lại nhìn về phía Nakazato.

“Còn một điều cậu nhờ tôi xác nhận về Mako ở Tokyo, phải không?”

Nakazato im lặng gật đầu. Tsurumi bỗng nở một nụ cười có vẻ thỏa mãn.

“Khi về nhà vào lúc một giờ rưỡi bằng chiếc xe đi thuê, cổ tay trái của Mako đã quấn băng rồi. Cô ấy luôn cố che giấu nhưng ngược lại càng khiến cho nó nổi bật hơn. Bà giúp việc cùng cô con gái đã cùng xác nhận việc này”.

“Tức là không phải cô ấy bị bỏng do pha cà phê vào sáng mùng bốn đúng không?”

“Đúng vậy. Từ lúc ở biệt trang vào tối mùng ba cô ấy đã bị thương rồi. Lúc này còn nảy sinh nghi vấn đó có lẽ không phải là vết bỏng”.

“Nếu không phải là vết bỏng thì là cái quái gì chứ?”

Aiura lớn tiếng hỏi với vẻ bức bối.

“Vết dao cắt chẳng hạn. Ta có thể suy luận rằng cô ấy đã bị thương trong lúc giằng co với Yohei. Ngược lại, nếu không có liên quan đến vụ việc thì làm gì có lý do để nói dối về việc bị thương”.

Sau một thoáng cả căn phòng trầm mặc, Tsurumi phẫn chấn lên tiếng.

“Nếu xét theo hướng cực đoan thì cũng có khả năng hung thủ chỉ có mình Mako cũng nên”.

“Không thể nào. Một cô gái yếu đuối như thế... Giả sử cô ấy có thể đâm Yohei thật thì việc tạo dấu chân trên tuyết và cắt dây điện thoại cũng sẽ mất rất nhiều thời gian, với cả nếu không đợi đến khi cả nhà ngủ hết thì...”

Một vài người cũng lên tiếng đồng tình với ý kiến phản bác của cục trưởng. Như được động viên tinh thần, ông lấy lại gương mặt tự tin và nhìn về phía Tsurumi.

“Dù thế nào đi chăng nữa thì lời khai của cả bảy người ở biệt trang đều thống nhất rằng chủ tịch đã ăn gratin. Theo lẽ thường, chẳng phải khi điều tra chúng ta sẽ tin vào lời khai của tất cả mọi người sao. Nếu ông ấy có ăn gratin thì Mako hoàn toàn không liên quan đến vụ này”.

Giờ họ chỉ còn cách chờ kết quả giải phẫu.

Khoảng năm giờ bốn mươi phút, viên cảnh sát tham gia cuộc giải phẫu ở bệnh viện Phú Sĩ Ngũ Hồ gọi điện về báo cáo. Văn bản chính thức sẽ phải mất vài ngày, nhưng các bác sĩ cũng đã quen với việc cảnh sát cùng tham gia và báo cáo lại những thông tin sơ bộ trước.

Trợ lý thanh tra Narumi là người nhận điện thoại. Anh truyền đạt lại nội dung cơ bản cho tổ điều tra như sau.

“Theo kết quả giải phẫu thì nguyên nhân của cái chết là do hiện tượng chèn ép tim cấp khi có vật nhọn đâm vào tim. Thời gian tử vong được cho là khoảng từ chín giờ đến mười hai giờ

đêm, trùng khớp với kết luận của bên khám nghiệm tử thi. Tuy nhiên, trong dạ dày nạn nhân vẫn còn sốt trắng có trộn lẫn nui, hành tây, sữa và bơ cùng với một chút tôm gần như chưa tiêu hóa. Từ đó có thể suy ra rằng nạn nhân bị giết ngay sau khi ăn thứ gì đó đại loại như gratin nui...”

Cục trưởng Aiura vô thức nở nụ cười, Tsurumi cắn môi thở ra một hơi. Nakazato khoanh tay, hướng mắt nhìn ra bầu trời tối tăm không biết tuyết đã bắt đầu rơi từ bao giờ.

3.

Tại biệt trang, bữa tối kết thúc vào lúc bảy giờ. Mine và Mako vẫn ở trên phòng nên bữa ăn không đủ mặt mọi người. Không ai nói với ai tiếng nào, mọi người dường như ai nấy đều theo đuổi những suy nghĩ và cảm xúc của riêng mình. Đã hai ngày từ khi vụ việc được công khai, bọn họ vẫn bị giữ chân ở biệt trang và bị bao quanh bởi cảnh sát hết hời cung lại đến lục soát. Sự căng thẳng và bất an khó kìm nén khiến ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi. Ngoài ra, cảm giác bí bách như bị giam lỏng khó chịu đến mức khiến họ bồn chồn. Sau khi uống trà, Shige liên tục nốc rượu. Takuo đặt dao và đĩa như ném lên bàn rồi rời khỏi phòng ăn.

Haruo phụ Yoshie dọn dẹp sau bữa ăn. Yoshie bình thường vẫn hay thích chuyện trò giờ cũng trầm tư, hoàn toàn không để tâm đến sự có mặt của Haruo mà chỉ rửa bát đĩa như một cái máy.

Hơn bảy giờ, Haruo lên phòng mình ở tầng hai. Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thấy thấp thoáng giữa những đám mây tuyết là ánh sao lấp lánh.

Ánh sáng le lói lâu lắm mới xuất hiện trên bầu trời mùa đông cao vời vợi như hộp hồn Haruo. Đất ở biệt trang hướng về phía hồ, hơi nghiêng về phương bắc. Giữa bóng đen thăm thẳm của hàng cây keyaki xen lẫn linh sam, cô có thể nhìn thấy cả ánh sáng của những ngọn đèn phía hồ.

Không biết đã đứng lại bên cửa sổ bao lâu, Haruo mới trở về phòng. Cửa sổ trong phòng cô quay về hướng tây, đưa mắt ra nhìn sẽ thấy núi Phú Sĩ sừng sững trong bóng tối.

Trên bàn cô vẫn để bản thảo bài luận văn của Mako. Tối ngày mồng ba, khi Haruo đang xem dở thì Yoshie đã gọi cô xuống uống trà, rồi sau đó đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô chẳng có thời gian mà quay về bàn nữa.

Cô có nghe nói hạn nộp luận văn là 10 tháng Một, nhưng chắc là không kịp rồi.

Nhưng dù sao thì vẫn phải hoàn thành, vì vậy Haruo nghĩ có lẽ mình nên tiếp tục bắt tay vào công việc.

Có lẽ nếu Mako cũng tiếp tục hoàn thành luận văn thì sẽ không còn mang tâm trạng rối bời như thế này nữa.

Trong đầu bất chợt nảy ra ý nghĩ như vậy, Haruo vội vàng bước ra hành lang. Cô đến gõ cửa phòng Mako để khuyên cô tiếp tục bắt tay vào sửa phần bản thảo còn lại. Đúng lúc đó...

“Không!”

Cô nghe thấy giọng nói của Mako phát ra từ bên trong phòng. Cùng lúc đó, âm thanh trầm thấp của thứ gì đó vừa đập vào cửa vang lên.

“Tại sao? Tại sao lại làm vậy?”, đó là giọng của một người đàn ông như đang ghen lời.

“Tôi vì Mako mà chuyện gì cũng dám làm. Chẳng phải lúc này tôi đang đối đầu với cảnh sát để che chở cho em sao. Vì thế em hãy...”

“Không...”

“Tại sao? Em không tin tôi đến vậy sao?”

Giọng nói dần trở nên ngắt quãng, có thể cảm nhận thấy dấu hiệu rõ rệt của một cuộc tranh cãi quyết liệt. Haruo không thể im lặng thêm được nữa, nhưng trước khi cô đưa tay lên gõ thì cánh cửa bật mở từ bên trong và Mako vội vàng lao ra. Mái tóc cô rối bù, phần ngực chiếc áo đen bị phanh ra khiến cô phải dùng cả hai tay che lại. Sau khi bước qua cánh cửa, Mako không nhìn thấy Haruo mà chỉ hốt hển thở gấp rồi lao đầu ra hành lang.

Phía sau cô, Takuo có chạy theo hai, ba bước nhưng rồi sớm bỏ cuộc. Anh ta đứng lại thở hốt hển rồi quay vào trong phòng. Takuo châm một điếu thuốc như để xoa dịu tâm trạng một chút.

Haruo nhìn bóng lưng Takuo rồi nhẹ nhàng bước qua trước cửa phòng. Tiếng bước chân trên thảm như có như không khiến Takuo cũng không nhận ra sự có mặt của Haruo.

Trong lòng Haruo cũng bị xáo trộn rất lớn. Cô bước qua cửa phòng mình rồi đi xuống tầng dưới. Không biết Mako đi đâu rồi...

Takuo đúng là một gã đàn ông thất bại. Mako không tự nguyện mà anh ta dám cưỡng ép định biến cô thành người của mình. Chắc chắn Mako đã bị tổn thương và giờ đang hoảng loạn lắm...

Phòng khách yên ắng không một bóng người. Phòng ăn và bếp không sáng đèn. Haruo bước vào phòng khách. Bên trong vẫn còn thấp một ngọn đèn đứng tỏa ra bầu không khí ấm áp. Cô mở cánh cửa bên tay trái lò sưởi ra. Phía bên phải hành lang là thư phòng, bên trái là một căn phòng nhỏ có vẻ như được sử dụng khi bàn luận những công việc hệ trọng. Trong cả hai căn phòng đó đều không thấy bóng dáng Mako đâu.

Cuối hành lang phía Bắc là phòng ngủ mà hai vợ chồng Michihiko đang sử dụng. Cô nghe thấy tiếng khóc thút thít phát ra từ đó.

Ban đầu cô nghĩ đó là tiếng Mako. Có lẽ sau khi suýt bị Takuo cưỡng đoạt, cô đã chạy đến với bố mẹ. Nhưng không, tiếng nức nở đó có vẻ lo lắng và tuyệt vọng hơn rất nhiều.

“Không được rồi... Mọi chuyện sẽ vỡ lở mất. Chúng ta chẳng thể bảo vệ Mako được rồi...”, tiếng thì thầm của người mẹ hòa chung với tiếng nấc nghẹn ngào. Haruo vô thức đến bên cánh cửa.

“Không có chuyện đó đâu. Chúng ta đã đi đến bước đường này rồi, không còn con đường nào khác có thể cứu được Mako đâu”, Michihiko dịu dàng an ủi Yoshie.

“Không, đã quá muộn rồi. Cảnh sát đã phát hiện ra tất cả rồi. Em nghe thấy tiếng bước chân... Có phải Mako bị bọn họ mang đi rồi không?”

“Em nói gì vậy? Bọn họ chưa phát hiện ra gì hết. À, đúng là để bị tìm thấy đôi giày là thất bại lớn của chúng ta. Thật tình... Tại sao lại giấu ở chỗ dễ bị tìm thấy như thế cơ chứ. Nhưng từ giờ bọn họ sẽ không thể tìm thấy gì nữa đâu. Chỉ vì một đôi giày thì họ sao có thể bắt được Mako chứ”.

“Nhưng cảnh sát đã nói rõ ràng hung thủ là người trong nhà rồi. Nếu không tìm thấy những món đồ bị đánh cắp trong nhà thì người bị nghi ngờ tiếp theo sẽ là Mako. Chắc chắn bọn họ sẽ tìm ra chỗ Mako giấu đồ mất...”

“Em đừng nghĩ mọi chuyện theo hướng tệ hại thế. Mako có chứng cứ ngoại phạm mà. Kết quả giải phẫu sẽ là minh chứng hoàn hảo cho điều đó...”

Đúng vậy. Cuộc giải phẫu bắt đầu từ lúc ba giờ rưỡi hẳn đã kết thúc. Kết quả lẽ ra cũng phải được thông báo đến đây, nhưng hình như bọn họ vẫn chưa nhận được...

Dù Michihiko có an ủi đến mấy tâm trạng của Yoshie cũng không hề khá hơn. Tiếng khóc nghẹn ngào cứ vang lên mãi bỗng ngưng bật. Haruo giật mình. Liệu có phải Yoshie phát bệnh tim do kích động không...

Sau một thoáng im lặng, giọng Yoshie lại vang lên, trầm thấp và nghiêm nghị nghe như một người khác.

“Em sẽ ra tự thú”.

“Tự thú? Em đang nói cái gì vậy?”

“Em sẽ khai với cảnh sát rằng chính mình đã làm chuyện đó. Bây giờ vẫn còn kịp. Để đến khi Mako bị đưa vào danh sách nghi ngờ thì đã quá muộn rồi”.

“Này, Yoshie, em bình tĩnh lại đi. Nếu em mà làm điều đó...”

Giọng nói dần trở nên xa xôi. Cô có thể hình dung ra cảnh Michihiko ôm lấy Yoshie đang run rẩy vào lòng.

Haruo hít vào một hơi thật sâu rồi quay lại hành lang. Thực sự nỗi bất an và hoang mang đang len lỏi trong tòa biệt trang này

sắp chạm đến giới hạn chịu đựng của mỗi người rồi...

Phòng khách vẫn không có người.

Haruo mở cửa sảnh trước như muốn chạy trốn khỏi bầu không khí ngột ngạt bên trong nhà.

Bên ngoài cánh cửa là không gian tĩnh lặng tuyệt đối.

Cái lạnh sắc như lưỡi dao cắt vào da thịt.

Tuyết đã bắt đầu rơi từ trước giờ trưa nên giờ cả khoảng không trước mặt từ bậc cầu thang và sân trước đến những chiếc xe đỗ gần cánh cổng sắt đều mênh mông một màu trắng.

Trên tuyết có in dấu chân, có lẽ là của một đôi giày cao cổ. Haruo vô thức xỏ đôi boot của mình vào rồi lần theo dấu vết đó bước xuống sân. Tháp thoáng giữa những đám mây vẫn có ánh sao nhưng chừng đó là không đủ chiếu sáng mặt đất. Ánh sáng xanh trắng lơ mơ tỏa xuống không gian tràn ngập tuyết và bóng tối này là của ngọn đèn hình ngôi sao trên cột thu lôi ở chính giữa tòa nhà. Ngọn đèn đó càng tô điểm thêm vẻ xa hoa cho tòa nhà xây dựng theo phong cách Bắc Âu này. Ngay cả khi chủ nhân không còn thì ánh đèn vẫn tỏa sáng lung linh như không có chuyện gì xảy ra...

Khi bước chân trên nền tuyết trắng xóa, Haruo thực sự có cảm giác mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ.

Tuy nhiên, cô không thể chối bỏ sự thực, cũng không còn cách nào để quay đầu nữa rồi.

Thậm chí, mọi chuyện dường như còn đang tiến triển theo chiều hướng xấu đi.

“Thật tình... Tại sao lại giấu ở chỗ dễ bị tìm thấy như thế cơ chứ?”

Câu nói có phần bức tức của Michihiko dường như vẫn vang lên bên tai cô.

Người đưa ra ý tưởng giấu đôi giày vào thùng bột dưới hầm là Yoshie, người thực hiện là Takuo. Tuy nhiên, Haruo cũng đã ở

ngay bên cạnh đó. Takuo vẫn luôn ý thức rằng Haruo là người ngoài, cần phải đề phòng nên dẫu có làm việc gì anh cũng muốn cô phải có liên quan trực tiếp.

Ở dưới tầng hầm, Haruo đã mở nắp thùng bột để Takuo nhét đôi giày vào. Họ đã rất cẩn thận để không một hạt bột nhỏ nào rơi ra ngoài. Nhất định không thể nhầm được.

Thế mà không hiểu sao lại bị phát hiện ra một cách đơn giản đến thế...

Trong lòng Haruo trào dâng một nghi vấn mãnh liệt. Cô vẫn cứ thế vô thức lần theo dấu bước chân.

Sau khi đi qua trước phòng ăn, cô đến phía Nam phòng ngủ của Yohei. Rẽ ở lối đó sẽ thấy dấu chân dẫn đến sân sau.

Phía Đông của căn phòng có ban công và mái vòm cao được xây dựng theo kiểu Trung Cổ. Ánh sáng từ ngọn đèn hình ngôi sao không rơi được đến đây nên phần phía Đông của ngôi nhà tối hơn hẳn. Thay vào đó, trong góc vườn có một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng hiu hắt.

Haruo bỗng giật mình khi nhận thấy một bóng đen đang đứng trước ban công. Đó là một người khá cao, thân hình vững chãi. Nếu nhìn kỹ có thể thấy rằng vết chân trên tuyết dẫn đến chỗ người đó đang đứng.

Haruo nín thở, căng mắt ra nhìn. Khi đôi mắt bắt đầu quen dần với bóng tối, dáng người và gương mặt nhìn nghiêng của người đàn ông đó dần trở nên rõ ràng hơn. Kanehira đang đặt cả hai tay lên mái vòm ban công và quay mặt về phía cửa sổ kính đã kéo rèm. Anh ta cứ đứng im như thế.

Sự im lặng vẫn tiếp tục bao trùm. Cô có cảm giác mình nghe thấy cả tiếng thở của anh ta...

Anh ta đang làm gì vậy?

À không, đúng ra phải hỏi là anh ta đang nghĩ gì vậy?

Trên ban công chỗ anh ta đang nhìn là nơi họ đã đặt xác của Yohei. Đó là nơi mà thi thể dần co cứng trong cái lạnh, đồng thời linh hồn Yohei cũng nói lời từ biệt nhân thế để đi về cõi vĩnh hằng...

Như có một luồng điện xẹt qua trong đầu, Haruo chợt nghĩ có lẽ lúc này Kanehira cũng đang nghĩ về cái chết của Yohei. Có lẽ anh ta đang gắng gượng chịu đựng buồn đau. Mà không, cũng có thể là anh ta không thể nào chịu đựng được nữa. Cả bờ vai vững chãi, đôi tay và gương mặt nhìn nghiêng của anh đều như đang run lên.

Bỗng sâu trong trái tim Haruo trào lên một cảm giác mãnh liệt. Tình cảm ấm nóng khó gọi tên đó mang lại sinh khí và vỗ về tâm hồn cô. Trong lúc kích động, bỗng Haruo muốn lên tiếng gọi anh.

Nhưng một cái bóng khác đã từ sân sau tiến về phía Kanehira nhanh hơn cô chỉ trong một tích tắc. Cái bóng mảnh mai đứng cách Kanehira mấy bước chân khe khẽ cất tiếng gọi.

Kanehira sửng sốt quay đầu.

“À... Mako đấy à...”

Anh ngây ra như người mất hồn mới tìm lại được ý thức, khẽ thì thầm.

“Có chuyện gì thế? Muộn thế này rồi...”

“Giờ này mà bác sĩ cũng làm gì ở đây thế?”

Kanehira rời khỏi ban công và tiến về phía Mako. Anh vốn định yên lặng bước lại gần nhưng lại bị câu hỏi nghiêm túc của cô ngăn lại.

“Bác sĩ... Bác sĩ nghĩ thế nào về ông tôi?”

Anh giật mình ngẩng đầu lên nhưng không trả lời. Bầu không khí trầm mặc nói lên rằng anh không thể trả lời câu hỏi ấy.

“Anh có kính trọng ông tôi không?”

“Chà...”

“Vậy là cảm hận sao?”

“Không...”

Tại sao Mako lại hỏi thế này?

Haruo vừa ngỡ vực vừa kinh ngạc. Cô bỗng cảm thấy rằng thay vì chờ đợi câu trả lời từ Kanehira, Mako đang ngầm có ý trách móc anh. Dường như Mako đang quyết tâm đánh vào tâm lý, khiến anh ta xao động...

“Thế Mako thì sao? Em nghĩ thế nào về...”

Bị dồn ép, Kanehira ngay lập tức hỏi ngược lại, nhưng dường như anh cũng nhận ra lúc này hỏi câu đó quá tàn nhẫn nên đã dừng lại.

“Ông tôi là một nhân vật rất xuất chúng”.

Giọng nói nhẹ nhàng của Mako lại một lần nữa khiến Haruo cảm thấy hỗn loạn. Mako hít vào một hơi thật sâu rồi nhắc lại một lần nữa như nhấn mạnh.

“Ông tôi thực sự là một người rất vĩ đại và ấm áp. Ông lúc nào cũng yêu thương Mako hơn bất cứ ai. Với Mako ông là một người không có gì đáng chê trách cả... Từ tận đáy lòng Mako cũng rất kính yêu ông”.

Giọng nói của Mako rất chân thành, như thể lần đầu tiên cô cho phép mình được nói ra điều này.

“Với Mako ông là một người không có gì đáng chê trách cả... Từ tận đáy lòng Mako cũng rất kính yêu ông”.

Những lời Mako vừa nói cứ vang mãi trong đầu Haruo. Cảm giác mất phương hướng khó diễn tả thành lời cùng nỗi lo lắng khiến những lời đó khắc sâu bên tai dần xâm chiếm tâm trí cô.

Kanehira do quá bất ngờ nên cũng chỉ biết im lặng.

Đúng lúc đó, một tia sáng lóe lên từ dưới con dốc ngoài biệt trang, họ cũng nghe cả tiếng động cơ. Chiếc xe tăng tốc leo lên rồi chằng mấy chốc tiến lại gần ngôi nhà và rẽ vào sân sau. Ánh đèn pha chiếu đến Kanehira và Mako rồi bị phản chiếu lại từ ô cửa kính.

Chiếc xe vòng ra phía Bắc đến sân trước rồi dừng lại trước sảnh.

Từ dáng người bệ vệ và cái đầu tròn, bọn họ nhanh chóng nhận ra người bước xuống từ ghế phụ lái là Nakazato.

Nhận thấy người đang tiến lại gần là Haruo, ánh mắt thân thiện dưới hàng lông mày nhíu lại của Nakazato cũng hơi có vẻ bất ngờ.

“Xin lỗi cô chuyện lúc nãy nhé”, ông lên tiếng.

“Mọi người vẫn chưa ngủ chứ?”

Ông nói với giọng khá mỉa mai khi tối hôm qua tất cả bọn họ đã bỏ về phòng riêng từ rất sớm.

“Vâng, tôi nghĩ mọi người vẫn còn thức”.

“Vậy tôi xin phép, nhờ cô chuyển lời tới mọi người tập trung ở phòng khách được không?”

“Đã có kết quả giải phẫu rồi sao?”

“Đúng vậy”.

Nakazato gật đầu, không hiểu sao cô có cảm giác ông hơi gằn giọng. Haruo nhìn thẳng vào mắt ông một lúc.

Thanh tra Nakazato đến để thông báo kết quả giải phẫu. Tuy nhiên, dường như không chỉ đơn giản như vậy. Có lẽ ông ta đã đoán trước được rằng những thành viên trong gia đình Watsuji sẽ tìm cách để tự bảo vệ bản thân nên đến đây để ngăn chặn điều đó...

Haruo bỗng dừng dừng bước ngay trước mặt ông, trong lòng cô tràn ngập cảm giác muốn ngăn không cho ông làm điều đó. Điều đó tất nhiên xuất phát từ mong muốn bảo vệ Mako và dường như linh tính cũng đang gửi đến Haruo một hồi chuông cảnh báo theo bản năng.

Hình như có gì đó không đúng...

Thế nhưng Haruo không thể diễn tả điều đó thành lời mà chỉ nhìn thẳng vào mắt Nakazato. Đột nhiên trong đầu cô chợt vang lên một âm thanh chói tai. Tiếng kim loại gổ sét cọ xát vào nhau.

Âm thanh như xuyên thẳng vào trái tim đó đã vang lên khi bọn họ mở cánh cửa kính để đưa xác Yohei ra ban công. Đêm hôm đó, sau khi hoàn thành tất cả mọi việc và cô đang kiệt sức nằm trên giường, lúc tờ mờ sáng âm thanh xé tan lặng im đó lại vang lên một lần nữa. Âm thanh lẽ ra không thể xuất hiện vào thời điểm đó...

CHƯƠNG 7

LỚP PHÒNG NGỰ BỊ PHÁ VỠ

1.

Buổi tối hôm đó trong phòng khách đã có chín người tập trung lại với nhau. Gia đình Watsuji gồm có Mine, Shige, Michihiko, Yoshie, Mako, Takuo. Ngoài ra còn có Mazaki Kanehira và Ichijou Haruo. Đối diện với họ là tổ trưởng tổ hình sự cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ Nakazato Ukyo. Ông có dáng người bệ vệ, cái đầu lớn và hiện đang ngồi trầm tư ở chiếc ghế tựa cách họ một đoạn.

Sau một ngày rười, từ trưa tuyết đã rơi trở lại và đến tối có tạnh nhưng chùng đó cũng đủ để biệt trang được phủ một lớp áo trắng xóa, cùng với màn đêm tạo thành một không gian tĩnh lặng thần bí. Trong phòng khách có bật điều hòa nhiệt độ, bên trong lò sưởi là một thiết bị làm nóng bằng điện được thiết kế giống như củi đang cháy tỏa ánh sáng vui mắt. Mọi thứ đều giống như buổi tối hai ngày trước, hình bóng Yohei vẫn ở đây vào ngày 3 tháng Một đã không còn nữa, thay vào đó là thanh tra Nakazato. Ngoài ra, không hiểu có phải do tình trạng bế tắc trong hai ngày qua không mà gương mặt tất cả mọi người đều có vẻ mệt mỏi, đồng thời còn phảng phất một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Đôi mắt có vẻ thân thiện dưới hàng lông mày xuôi của ông lướt qua một lượt tất cả mọi người trong phòng.

“Xin lỗi đã bắt mọi người phải tập trung trong lúc mệt mỏi thế này. Chắc mọi người cũng biết vụ việc xảy ra đã được hai ngày hai đêm, tổ điều tra cũng đã phần nào xác định được phương hướng giải quyết nên tôi tới đây để thông báo cũng như nhờ mọi người

hợp tác làm sáng tỏ những điểm nghi vấn để có thể phá án càng sớm càng tốt”.

Nakazato nói một cách điềm tĩnh và chân thành, nhưng vừa nghe những lời ông nói, gương mặt mọi người đồng loạt chuyển sang trạng thái sẵn sàng nghênh chiến. Ban đầu, ông chỉ nói rằng muốn thông báo kết quả giải phẫu thi thể Yohei để tập trung mọi người tại phòng khách này.

“Khoảng chín giờ rưỡi ngày 4 tháng Một, sau khi được báo án tổ điều tra của chúng tôi đã đến đây. Ở giai đoạn điều tra ban đầu chúng tôi đã kết luận rằng hung thủ là người từ bên ngoài lên vào. Dây điện thoại bị cắt, trên nền tuyết trong sân sau cũng có dấu chân vào và ra. Tuy nhiên, sau đó chắc mọi người cũng biết những dấu vết đó thực ra là giả nhằm mục đích khiến mọi người tin rằng hung thủ là người bên ngoài, trong khi hung thủ thực sự chính là một trong những người có mặt ở biệt trang”.

Bằng giọng nói đều đều không ngắt quãng, Nakazato đi thẳng vào trọng tâm.

“Lý do lớn nhất khiến chúng tôi tin rằng hung thủ là người trong nhà chính là việc tìm thấy đôi giày trùng khớp với vết chân hung thủ trong thùng bột ở nhà kho dưới tầng hầm. Tuy nhiên, thực ra trước đó tôi đã tìm thấy tại một điểm dấu chân chiều vào và dấu chân chiều ra có đè lên nhau nhưng lại ngược về mặt thời gian. Chỉ cần có thế là đủ để kết luận dấu chân đó hoàn toàn là ngụy tạo. Dù hung thủ có hoảng loạn đến mấy thì chỉ cần là từ bên ngoài lên vào thì tuyệt đối không thể có chuyện vết chân chiều vào đè lên trên vết chân chiều ra”.

Sau một thoáng nín thở, ánh mắt của bảy người vô thức hướng về phía Takuo.

Takuo đeo một cặp kính gọng vàng, bình thường vốn là một người sắc sảo nhưng lúc này đây gương mặt cũng mất hết sinh khí, chỉ có thể thẳng thốt lảm bảm.

“Chuyện ngu xuẩn như vậy...”

Phản ứng của anh ta và mọi người khiến Nakazato đoán rằng người tạo dấu chân có lẽ là Takuo.

“Vì vậy, những người nhạy cảm chắc cũng đã có thể lờ mờ nhận ra rằng mục đích thực sự khi chúng tôi lục soát xung quanh biệt trang từ chiều từ chiều qua đến hôm nay chính là để tìm con dao đã giết chết Yohei và những món đồ bị đánh cắp bao gồm cổ phiếu và trang sức...”

“Nhưng chẳng phải là các ông không tìm thấy gì sao?”

Takuo buột miệng nói. Dường như anh ta đang phản ứng với những áp lực không lời đang hướng về phía mình.

“Đúng như cậu nói, chúng tôi không tìm thấy gì cả”.

“Nếu thế thì thủ phạm không thể là người trong nhà được”.

“Đúng vậy. Nếu sau khi xảy ra vụ án không có bất cứ ai rời khỏi khu vực xung quanh biệt trang thì chúng tôi sẽ lâm vào bế tắc thực sự và mất hoàn toàn phương hướng điều tra. Nhưng may mắn là, tối hôm đó có một cô gái đã về Tokyo...”

“Nhưng... Nhưng Mako rời khỏi đây...”

Michihiko vội vàng lấp bấp. Nakazato không để ý đến ông mà nhìn thẳng về phía Mako.

Tối hôm nay, tấm thân mỏng manh của Mako cũng khoác lên mình bộ đồ đen. Cô nép mình giữa Michihiko và Yoshie, khi bắt gặp ánh mắt của viên thanh tra thì càng co người lại.

“Cô Mako, bản thân tôi hoàn toàn không muốn phải dồn ép cô như thế này. Tuy nhiên, khi thẩm vấn cô vào sáng nay, tôi phát hiện cô đã có một vài lời nói dối nghiêm trọng. Lúc một giờ rưỡi ngày 4 tháng Một cô đã về đến nhà mình ở Tokyo, rồi một giờ rưỡi chiều cùng ngày lại lên ô tô của công ty đến đón để về Yamanaka và cô đã khai rằng trong khoảng mười hai tiếng đó cô không hề đi đâu cả. Tuy nhiên đó không phải là sự thật. Khoảng sáu giờ sáng mùng bốn, cô đã mặc một chiếc áo khoác và quần ống rộng màu đen lẫn vào màn đêm để ra ngoài bằng cửa sau đến hơn bảy giờ

mới về rồi ngay lập tức lên tầng hai. Người giúp việc đã chứng kiến và khai ra điều này. Buổi sáng hôm đó cô đã đi đâu?”

Mako chỉ thoáng rung mình mà không nói gì.

“Đấy là, con bé ra ngoài đi dạo một chút thôi”.

Michihiko lại vội vã đáp lời.

“Đúng vậy, con gái tôi vẫn thường dẫn Elf đi dạo những lúc như vậy...”

“Nhưng cô ấy lại cắt công xích chó lại rồi mới rời đi. Bà giúp việc đã nhớ đúng âm thanh ấy... Tức là chỉ có hôm đó cô đi dạo một mình thôi sao?”

Nghe Nakazato hỏi, Mako thoáng gật đầu như có như không. Ông chỉ cười nhẹ rồi nói.

“Cô chắc cũng hiểu rằng lời nói dối đó không lừa được tôi chứ nhỉ? Tại sao khi đó cô lại ôm một cái bọc nặng trên tay? Trong cái bọc đó có gì? Và cô đã vứt cái đó ở đâu? Chúng tôi đã nghe được rằng khi về đến nhà trên tay cô không còn gì cả”.

“Chuyện đó đâu liên quan gì đến vụ án?”

Michihiko giận dữ gất lên. Gương mặt nghiêm nghị của ông đã đỏ bừng.

“Đúng vậy. Các ông hãy dừng việc hỏi những điều không cần thiết đi”, đến Yoshie cũng lên tiếng kháng nghị. Lồng ngực nở nang của bà cũng rung lên dữ dội.

“Tối hôm đó, trước khi vụ việc xảy ra Mako đã lên xe về Tokyo rồi. Tài xế lái xe hôm đó chắc chắn cũng biết điều này”.

“Quả đúng là tài xế đã xác nhận rằng mười một giờ tối mùng ba cô Mako đã lên xe và rời khỏi biệt trang. Tuy nhiên, hiện vẫn chưa xác nhận được đó có đúng là trước khi ngài Yohei bị giết không”.

“Làm gì có chuyện đó. Sau khi Mako đi chủ tịch còn ăn gratin mà”.

Shige cố làm ra vẻ như đang thuật lại một chuyện hiển nhiên nhưng ngón tay đưa lên vuốt hàng rìa mép lại run lên cho thấy nội

tâm ông đang nổi giông tố.

“Đến mười một giờ rưỡi gratin mới được giao đến. Điều đó nhân viên quán Konantei cũng đã xác nhận. Tuy nhiên, người giao hàng không tận mắt chứng kiến chủ tịch ăn gratin”.

“Lúc giao hàng đến chủ tịch đang đi tắm. Sau khi tắm xong ông ấy đã ăn ngay”.

“Nếu có bằng chứng cụ thể chứng minh điều đó thì chúng tôi sẽ công nhận”.

“Tất cả chúng tôi cùng làm chứng không được sao?”

“Rất tiếc nhưng lời khai của người trong gia đình không có độ xác thực cao. Có khả năng mọi người hợp sức bao che cho cô Mako”.

Mine vốn vẫn im lặng từ đầu đến giờ bất chợt cất giọng như hát.

“Tại sao ta lại phải bao che cho Mako? Nếu như Mako giết hại chồng ta thì ta sẽ là người đầu tiên báo cảnh sát”. Giọng nói lạnh lùng của bà vang lên đánh thép như thể muốn nói rằng cách suy nghĩ của Nakazato hoàn toàn không hợp với lẽ thông thường. Mine chắc chắn nhập vai hơn bất cứ ai ở đây.

“Đầu tiên, để tôi thử hỏi ngài thanh tra đây một câu là, ngài thấy một cô gái mảnh mai yếu đuối như Mako có thể làm được điều đó không?”, Takuo cũng nhân cơ hội nói thêm vào.

“Giả sử vì lý do nào đó không rõ mà Mako giết chủ tịch đi chẳng nữa thì sao cô ấy có thể một mình xuống sân sau cắt dây điện thoại, đục tạo dấu chân rồi giấu đôi giày xuống hầm, đồng thời mang hung khí cùng những món đồ bị đánh cắp về Tokyo được”.

“Không, tôi chưa từng nói rằng cô Mako hành động một mình. Nếu không có ai đó trong số những người ở đây ra tay hỗ trợ và những người còn lại thống nhất lời khai thì sự việc không thể thành ra thế này”.

“Thống nhất lời khai... Ngài thanh tra có bằng chứng gì chứng minh điều đó không?”

“Sự thật đã nói lên điều đó đấy thôi”, Nakazato vẫn giữ cách nói chuyện đủng đỉnh để khiến người khác nổi điên.

“Việc hai dấu chân dè ngược lên nhau và trùng khớp với đôi giày được tìm thấy trong tầng hầm đã nói lên rằng hung thủ là người trong nhà. Tuy nhiên, chúng tôi tìm đâu cũng không ra hung khí cùng những món đồ bị đánh cắp và ai cũng lắc đầu nói rằng mình không biết. Tôi xin lỗi nếu nói điều này khiến mọi người phật lòng, có lẽ mọi người cho rằng chỉ cần không tìm ra được gì thì sẽ an toàn nhưng thực chất chính những mâu thuẫn như thế lại dẫn đến sự thật. Nếu không thể tìm thấy trong biệt trang và cũng không có ai giấu thì chỉ có duy nhất một khả năng là cô Mako đã mang những vật chứng đó đi... Nói cách khác, không rõ vì lý do gì nhưng cô Mako đã giết ngài Yohei và sau khi biết chuyện mọi người đã để cô ấy mang theo vật chứng đến Tokyo. Sau đó mọi người đã ngụy trang sao cho đây giống như vụ án do hung thủ từ bên ngoài len vào gây ra. Những điều tôi vừa nói có đúng không?”

“Nhưng sau đó chồng tôi vẫn ăn bữa khuya mà”, Mine nói.

“Điều đó không có bằng chứng. Tôi đã nói rồi, đó chỉ là điều mọi người đã thống nhất lời khai với nhau thôi”.

“Không có chuyện đó”, giọng Kanehira bất chợt vang lên. Nãy giờ anh vẫn khoanh tay đứng cạnh Haruo và không nói gì, giờ đột nhiên lên tiếng khiến những người xung quanh bỗng im bật.

“Không thể có chuyện không có bằng chứng được”.

Ánh mắt kiên định của anh nhìn thẳng Nakazato và nhấn mạnh lại một lần nữa.

“Ngài thanh tra từng nói ông đến đây hôm nay là để thông báo kết quả của cuộc phẫu thuật. Các ông đã biết kết quả rồi đúng không? Nếu thế thì các ông phải công nhận bằng chứng xác thực

không thể chối cãi đó chứ”. Nakazato bỗng nở một nụ cười không rõ nguyên nhân. Ngữ khí của Kanehira mỗi lúc một mạnh hơn.

“Ngài thanh tra, nếu đã phẫu thuật thi thể của chủ tịch thì chắc chắn sẽ tìm thấy trong dạ dày của ông ấy còn gratin. Chắc chắn là như thế. Ấy vậy mà ông vẫn nói là chưa đủ chứng cứ sao?”

Hai người nín thở nhìn nhau chằm chằm. Trong mắt Kanehira là một sự tự tin tuyệt đối. Ngược lại, Nakazato đang trong trạng thái thần kinh tập trung cực độ, quan sát mọi diễn biến trên gương mặt đối phương.

Cuối cùng, người buông tiếng thở dài trước là Nakazato.

“Những lời anh vừa nói giúp tôi chắc chắn được một trăm phần trăm sự thật rồi”.

Nụ cười thân thiện lại một lần nữa xuất hiện trên gương mặt ông.

2.

Nakazato lấy từ túi trong của chiếc áo vest ra một phong bì làm bằng giấy thủ công và lôi từ trong đó ra một đoạn ống sọc nâu cam.

“Khi khám nghiệm hiện trường tối qua, chúng tôi đã tìm thấy thứ này ngoài ban công phòng ngủ của ngài Yohei. Ban đầu tôi cứ tưởng là giun đất nhưng nhìn kỹ mới thấy đây là một ống cao su có chia vạch từng đoạn năm centimet. Dẫu vậy tôi vẫn không biết đây là gì và không tài nào hình dung nổi nó có liên quan gì đến vụ án. Nhưng sáng nay, tôi tình cờ bắt gặp một thứ hệt như vậy ở một chỗ khác, đó là bên trong cặp đựng dụng cụ khám bệnh của bác sĩ Kanehira”.

Nakazato lại hướng ánh mắt về phía Kanehira.

“Lúc đó tôi đã hỏi anh là thứ này dùng để làm gì, đúng không nhỉ? Anh đã giải thích rằng nó được sử dụng để hút dị vật ra khỏi dạ dày, đưa dạ dày về trạng thái trống trước khi dùng thuốc giảm đau khẩn cấp. Tuy nhiên, các bác sĩ ở cục còn bổ sung thêm một chức năng nữa là ống thông dạ dày này còn dùng để đưa nước và chất dinh dưỡng vào dạ dày bệnh nhân nữa. Nói cách khác, không chỉ hút thức ăn ra ngoài mà nó còn có thể được dùng để đưa thức ăn vào nữa. Tôi chợt nghĩ rằng nếu thế thì mọi người hoàn toàn có thể đưa gratin vào dạ dày ngài Yohei khi ông ấy đã chết, nhưng đó chỉ là phán đoán nhất thời, không có căn cứ cụ thể. Thế nhưng khi nghe những lời khẳng định của anh Mazaki, tôi đã hiểu rõ rồi. Chỉ có bác sĩ trực tiếp thực hiện việc đó thì mới có thể có được sự tự tin tuyệt đối để phản biện như vậy”.

Nét mặt Kanehira bỗng trở nên trống rỗng.

“Ngoài ra, đoạn ống cao su trong cặp anh Mazaki còn dính chút chất bẩn màu trắng phải không nhỉ. Làm sao có thể rửa sạch

gratin trong cái ống có đường kính khoảng năm milimet như thế được. Tối nay phiền anh cho chúng tôi mượn cái ống đó để tiến hành kiểm tra, nếu thực sự đó là phương pháp đưa gratin vào dạ dày ngài Yohei thì kết quả phẫu thuật không thể là bằng chứng xác nhận thời điểm tử vong của ông ấy được”.

Lần này, không còn ai lên tiếng kháng nghị nữa. Ngoài Nakazato, tám người còn lại từ lúc ông lôi đoạn ống cao su ra đã lộ rõ vẻ tuyệt vọng. Họ buộc phải chấp nhận rằng bức tường phòng ngự cuối cùng của mình cũng đã bị phá vỡ. Bầu không khí trong phòng nặng nề những tiếng thở dài khi tất cả đều cúi mặt, đưa tay ôm đầu.

“Còn một điều nữa tôi muốn nhắc nhở mọi người”.

Nakazato được đà hưng phấn hít vào một hơi và rút từ trong túi ra bao hi-lite. Tuy nhiên, ông chỉ nhìn đầu điều thuốc một chút rồi lại cất vào. Lúc này ông muốn nắm rõ thất bại của đối phương để chắc chắn nắm được phần thắng đã.

“Xin phép được thất lễ, nhưng tôi nghe nói tài sản cá nhân của ngài Yohei quá cố lên đến hai tỷ yên phải không. Nhiều biệt trang và tác phẩm nghệ thuật được đặt dưới danh nghĩa là của công ty nhưng ông ấy lại sở hữu hơn nửa cổ phần của Tập đoàn Dược phẩm Watsuji nên chắc chắn phải để lại một khối tài sản khổng lồ. Thật ngẫu nhiên là tất cả những người thừa kế đều tập trung ở đây...”

Ông đưa mắt nhìn mọi người lần lượt, bắt đầu từ Mine.

“Có vẻ như ngài Yohei không để lại di chúc, cũng không có con ruột nên theo quy định thì người thừa kế hợp pháp sẽ là vợ và anh chị em. Nếu anh chị em của ông ấy đã qua đời thì con cái họ sẽ đứng ra nhận thay, chắc mọi người cũng biết điều đó. Nếu vậy thì trong vụ việc lần này, bốn người là bà Mine là vợ, ông Shige là em trai, bà Yoshie là con gái của cô em gái đã quá cố, cậu Takuo là con trai của người em trai đã mất của nạn nhân sẽ là những người có quyền thừa kế. Theo quy định của pháp luật thì người vợ sẽ

được hưởng ba phần tư, phần còn lại sẽ được chia đều cho ba người. Vì tài sản của ông ấy rất lớn nên phần của mọi người cũng là một khoản đáng kể đấy”.

Nakazato lại ngẩng đầu quan sát họ như muốn nói gì đó.

“Tuy nhiên, trong luật cũng có quy định những trường hợp mất tư cách thừa kế. Cụ thể thì có một điều là những người có hành vi bất chính sẽ bị tước quyền. Theo mục 1, khoản 191, điều 8 luật dân sự thì người liên quan trực tiếp đến cái chết của người sở hữu tài sản sẽ không được phép thừa kế. Theo lẽ thông thường cũng như quy định từ hai điều trên thì những người biết về việc sát hại nạn nhân mà không truy tố và tố giác cũng không được phép thừa hưởng tài sản”.

Cảm nhận được sự căng thẳng từ phía đối phương, Nakazato tiếp tục nói.

“Chắc hẳn mọi người đã biết việc cô Mako giết hại ngài Yohei. Tuy biết rõ nhưng không ai truy tố hay tố giác mà lại tìm cách che giấu cho cô ấy, ngụy tạo bằng chứng gây cản trở việc điều tra. Nếu sau này, cảnh sát tiếp tục điều tra và xác minh được rằng cô ấy chính là hung thủ thì có thể tất cả những người ở đây sẽ không có quyền thừa kế nữa. Điều tôi muốn nhắc nhở mọi người chỉ có thế thôi”.

Shige nhún mày tỏ vẻ ngạc nhiên và vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, trong đôi mắt vàng trắng lười liềm giống hệt Yohei của ông ta là sự hoang mang cực độ nhưng vẫn cố lắc đầu và chớp mắt để không thể hiện quá lộ liễu. Mine và Takuo đồng thời đưa mắt nhìn nhau như muốn đọc biểu hiện của đối phương. Không chỉ riêng bốn người thừa kế mà trên mặt tất cả mọi người có mặt trong phòng lúc đó đều thể hiện sự dao động phức tạp.

Bầu không khí trong phòng vẫn yên lặng đến khó thở và ẩn chứa một sự nguy hiểm vô hình. Michihiko ngẩng đầu muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Nakazato nghĩ có thể ông muốn kêu gọi tinh thần đoàn kết của mọi người thêm một lần nữa.

Cuối cùng Nakazato cũng châm điều thuốc và ngả lưng vào chiếc ghế tựa thả lỏng một chút.

“Tất nhiên tôi không nghĩ là mọi người sẽ bận tâm đến việc thừa kế. Nếu cứ như thế này, khi bắt được thủ phạm thì tất cả sẽ bị quy vào tội che giấu tội phạm và nguy tạo chứng cứ. Không phải là tôi không thể hiểu được tâm trạng của mọi người khi muốn bảo vệ cho cô Mako, dẫu vậy chúng tôi vẫn phải hoàn thành mục đích điều tra của mình. Từ giờ, hy vọng chúng ta không giữ thái độ hằn học nữa mà hãy hợp tác với nhau để nhanh chóng làm sáng tỏ vụ việc. Đó chẳng phải cũng là cách thể hiện sự tiếc thương lớn nhất với ngài Yohei hay sao?”

Cùng với Nakazato, hai, ba người đàn ông cũng bắt đầu châm thuốc lá. Họ hít một hơi thuốc rồi đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn xa xăm.

Bầu không khí hiện tại đang thôi thúc ai đó lên tiếng. Chỉ cần một người bị đánh gục thì tất cả những người xung quanh sẽ lần lượt thú nhận.

Nakazato dập tàn lửa điều thuốc, kiên nhẫn chờ đợi.

Đến khi rút ra điều thứ hai ông mới nhớ ra rằng mình lại quên ống tẩu để giảm lượng tiêu thụ hắc ín theo lời căn dặn của vợ. Đúng là ông hay nhớ ra những điều kỳ quặc vào những thời điểm cũng kỳ quặc nốt.

Ông nhét điều thuốc vào lại trong bao rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Sắp mười giờ rồi.

Sau khi hít một hơi thật sâu, ông đứng dậy và sải chân thật nhanh về phía Mako.

Khi nhìn thấy khuôn mặt Mako đang ngồi nép mình giữa bố và mẹ, trong lồng ngực ông bỗng đau nhói và không nói lên lời. Tối nay cô mặc một chiếc váy đen cổ cao phần nào che bớt gương mặt, nhưng ở góc nghiêng ông vẫn có thể nhìn thấy gò má cô hóp lại, nước da trắng nhợt, bột bột như trát một lớp bột phấn và không có độ bóng. Gương mặt xinh xắn mang những nét đẹp

thuần Nhật giờ cũng không còn chút sức sống, đôi mắt đỏ hoe. Đó hẳn là gương mặt của một người đã phải ôm bao suy nghĩ phiền não trong lòng.

“Cô Mako, nếu mọi người không định hợp tác thì tôi đành hỏi đích thân cô vậy”.

Nakazato cũng tự thấy ngạc nhiên khi lời ông nói ra lại mang ngữ điệu nhẹ nhàng, hiền hòa đến như thế.

“Người giết ngài Yohei chính là cô phải không? Chắc hẳn chuyện này phải có ẩn tình chứ không tự dưng mà xảy ra như thế được. Và cả gia đình vì quá thương cô đã đồng lòng che giấu, có đúng vậy không?”

“...”

“Nhưng mà này, như những gì tôi vừa nói thì nếu tình trạng này cứ tiếp tục cô sẽ làm liên lụy đến mọi người rất nhiều đấy. Những người trong gia đình sẽ mất quyền thừa kế, thậm chí những người không liên quan cũng có thể bị kết án bao che tội phạm. Cô thực sự muốn thoát tội đến mức hi sinh thanh danh và tài sản của bảy người còn lại sao?”

Michihiko và Yoshie đồng thời ôm lấy Mako từ cả hai phía.

“Dừng lại đi... Thanh tra, ông hèn hạ quá rồi đấy! Tấn công người yếu đuối nhất thế này...”

“Chúng tôi đã nói Mako không liên quan gì đến việc này rồi mà.”

“Thật vậy sao?”

Nakazato đột ngột nắm lấy cổ tay trái Mako. Sau khi lật tay áo lên có thể thấy cổ tay được quấn băng trắng. Ông nhanh tay tháo băng ra. Dưới lớp băng, phần phía trong cổ tay là những vết thương còn mới.

“Cô Mako, cô nói mình đã bị bỏng khi pha cà phê ở Tokyo vào sáng hôm qua. Đây là vết thương do bị thứ gì cắt phải đã có từ

trước khi cô về nhà rồi. Mẹ con bà giúp việc đã làm chứng điều đó. Vết thương này cô bị khi nào, và do đâu?”

“Cô ấy bị dao rọc giấy cắt phải... À, là khi đang gọt bút chì...”

Ichijou Haruo bất chợt lên tiếng, “Vì giúp cô ấy hoàn thành luận văn nên tôi mới biết điều này. Tối mồng ba, ngay sau bữa tối, Mako đã gọt bút chì...”

“Đó cũng là một lời nói dối”, Nakazato lạnh lùng phản bác.

“Sáng nay tôi cũng đã xem qua một lượt đồ đạc trong phòng cô Mako. Trên bàn viết gần cửa sổ có gọt bút chì bằng nhựa, ngoài ra không có con dao rọc giấy nào cả... Chà, cô Mako, đến nước này rồi mà cô còn định ngoan cố sao?”

“Không, không phải là Mako... Con gái tôi không hề...”

Yoshie vẫn tiếp tục khẳng định. Bà định giằng tay Mako ra khỏi tay Nakazato khiến cô chợt rên khẽ vì đau đớn. Takuo và Kanehira đồng loạt đứng dậy lao tới gần, tất cả bọn họ đều vô thức hét lên. Đó là đòn tâm lý để đẩy lùi những đợt công kích của thanh tra cũng như ngăn không cho Mako nói ra điều gì đó.

Tuy nhiên, thắng bại đã rõ. Mako chịu đựng được đến tận lúc này có lẽ đã được xem là một phép màu.

Khi Nakazato buông tay Mako ra, cô gục vào lòng mẹ mà khóc nức nở, tiếng khóc đau đến xé lòng. Trong tiếng khóc, ông có thể nghe thấy câu nói ngắt quãng nhưng vô cùng rõ ràng.

“Chính tôi... Tôi đã giết ông trẻ...”

3.

Nakazato Ukyo im lặng gật đầu. Khi ra khỏi phòng khách, ông hạ lệnh cho cấp dưới đang đứng đợi ngoài sảnh gọi điện thông báo lên trên cục. Ở cục hiện tại, cục trưởng Aiura và tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt được điều từ tổng cục trên tỉnh là Tsurumi vẫn đang chờ thông tin.

“Tôi có thể hỏi chuyện cô ở một phòng khác được không?”

Ông hỏi rồi mời Mako đứng dậy vào căn phòng nhỏ được dùng để thảo luận phía sau phòng khách. Việc lấy lời khai chính thức sẽ được tiến hành ở cục nhưng ông cho rằng lúc này mình nên nghe lời tự thú của cô một lần trước.

Mako vẫn còn đang nức nở nhưng cô đã bắt đầu trả lời những câu hỏi liên quan từ lúc sự việc bắt đầu. Có vẻ như cô không còn ý định phản kháng.

... Sau bữa tối ngày 3 tháng Một, Yohei bảo Mako chút nữa lên phòng riêng của mình. Đến khoảng tám giờ mười hay hai mươi phút, trong hơi men, Yohei đã chốt cửa và có ý định chiếm đoạt Mako. Mako trong lúc phản kháng vớ lấy con dao trên bàn, hoảng loạn định tự sát. Lúc này, Yohei đã hoàn toàn mất đi ý chí. Ông vẫn tiếp tục tấn công Mako và trong lúc giằng co, con dao đã đâm thẳng vào ngực trái của ông.

Lúc đó, Mako đã định tự sát ngay lập tức nên cô dùng chính con dao ấy cắt cổ tay trái của mình nhưng chưa kịp làm được điều gì thì cô nghe thấy giọng nói của Yoshie. Nghe thấy tiếng mẹ gọi, Mako liền mở cửa và lao ra khỏi phòng.

Bảy người còn lại sau khi nghe xong câu chuyện này, để bảo vệ thanh danh của Yohei trước ánh mắt người đời đã quyết định để Mako lên xe về Tokyo và dàn dựng vụ việc sao cho giống một vụ cướp của giết người. Mako thay bộ quần áo dính máu ra và nhét

chung với hung khí, cặp tài liệu có đựng tiền mặt và cổ phiếu, ghim cài cả vạt cùng khuy măng sét bằng kim cương và ngọc lục bảo vào túi du lịch của mình.

Họ liên lạc với công ty cho thuê xe ở Asahigaoka, xe đến và Mako rời khỏi biệt trang đến Tokyo vào lúc mười một giờ đêm.

Mako đã khai trình tự của vụ án xảy ra tại biệt trang như vậy. Với câu hỏi là về đến nhà ở Kakinokizata, Tokyo, sáng mồng bốn cô đã đi đâu, Mako trả lời rằng:

“Cách nhà khoảng hai mươi phút đi bộ có một nghĩa trang. Tôi đã ngồi bên cạnh mộ cha. Đó là nghĩa trang lớn của nhiều thế hệ tổ tiên, bên dưới lòng đất còn có một hầm chứa hài cốt. Tôi đã mang những món đồ từ biệt trang đến giấu ở đó. Một mình vào trong đó quả thực rất khó khăn, nhưng dường tôi đã dặn đó là nơi an toàn vì chắc chắn sẽ không có người lai vãng tới...”

Nghĩ đến nỗi sợ hãi khi đó, Mako vẫn rùng mình, nước mắt rơi lã chã. Nakazato từng nghe rằng cha ruột của Mako là người chồng thứ hai của Yoshie, mất do một vụ tai nạn máy bay ở nước ngoài.

Sau khi Mako đã khai hết, Nakazato dẫn cô trở lại phòng khách, bảo cô ngồi xuống chiếc ghế trong góc và nghỉ ngơi một chút. Tuy ít nhưng không phải không có khả năng cô sẽ tự tử hay bỏ trốn nên tuyệt đối không được để cô một mình.

Tiếp đó, ông hỏi bảy người còn lại về những mảnh dàn dựng họ đã thực hiện sau khi vụ việc xảy ra. Đúng lúc đó, thanh tra Tsurumi cùng cấp dưới cũng đến và tham gia vào việc hỏi cung.

Trong số những người còn lại, Yoshie cũng nức nở khóc như Mako, đôi vai Mine sụp hẳn xuống, còn những người đàn ông có người đã xác định tư tưởng nhưng vẫn có người trả lời với thái độ chống đối.

... Sau khi chiếc xe bọn họ thuê đến chỗ Mako rời khỏi đây, khoảng mười một giờ rưỡi thì quán Konantei giao đồ ăn đến. Kanehira đã dùng ống thông dạ dày để đưa gratin vào bụng Yohei

và mang thi thể ra đặt ngoài ban công. Khi được đưa từ căn phòng có bật điều hòa nhiệt độ ra bầu không khí dưới âm độ bên ngoài, các hiện tượng sau tử vong sẽ xảy ra chậm hơn khiến thời gian tử vong dự đoán chậm hơn so với thực tế. Tóm lại, Mako đã giết Yohei vào khoảng chín giờ tối ngày 3 tháng Một, nhưng để loại cô ra khỏi vòng nghi vấn, bọn họ buộc phải để người khác tin rằng ông chết sau khi gratin được giao đến, tức là Mako đã rời khỏi biệt trang.

Tiếp đó họ đã dàn dựng hiện trường cho giống một vụ đột nhập từ bên ngoài. Takuo đã đi đôi giày thể thao cũ và tạo hai chiều vết chân trong sân sau, đồng thời cắt dây điện thoại.

Hai giờ sau đó, bảy người đã chơi poker ở phòng khách. Ý định của bọn họ là khi bị cảnh sát thẩm vấn, tất cả sẽ khai rằng vào thời điểm tên trộm đột nhập lúc nửa đêm hôm ấy, mọi người đang tập trung vào ván bài nên không một ai nghe thấy âm thanh khả nghi cả.

Đến ba giờ bốn mươi phút ngày mồng bốn, ván poker kết thúc. Sau khi phân định thắng thua và chia tiền thì khoảng bốn giờ bọn họ đã đưa thi thể Yohei đang được đặt ngoài ban công về giường và khóa cánh cửa kính dẫn ra ban công lại.

Đến khoảng bốn giờ, bảy người mới về phòng ngủ của mình.

Sáng ngày mồng bốn, bọn họ thức dậy vào lúc chín giờ. Theo tính toán, sau khi dậy Mine sẽ phát hiện ra thi thể của Yohei rồi Michihiko và Kanehira sẽ đi xe đến cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ. Tuy nhiên, vừa đúng lúc đó thì xe giao hàng của Konantei đến nhận lại bát đĩa nên họ đã đi nhờ luôn. Bọn họ xem đó là một điều may mắn vì nhờ vậy có thể chứng minh rõ ràng là sau khi xảy ra vụ việc, không có ai trong số họ rời khỏi biệt trang.

Sau khi chiếc xe rời đi, Haruo mới phát hiện ra bọn họ đã quên xử lý đôi giày dùng để ngụy tạo dấu chân. Yoshie cho ý kiến là giấu đôi giày vào thùng bột nên Takuo và Haruo đã đi xuống tầng hầm.

Câu chuyện của bảy người đều thống nhất như vậy, hầu như không có điểm mâu thuẫn nào.

Giờ nghỉ lại, quả thực Nakazato hết sức khâm phục khả năng động não cùng sự đoàn kết của bảy người bọn họ trong vụ việc lần này.

“Thực sự bọn họ đã chơi poker tận hai tiếng sao. Nếu thế thì dù có hỏi bất cứ ai cũng không có mâu thuẫn lời khai nào”.

Tsurumi ban đầu vẫn cho rằng vì bọn họ thăm vấn lần lượt từng người một nên chắc chắn sẽ nắm được phần thắng trong tay, nhưng đến lúc này ông cũng phải kinh ngạc.

“Nhưng cũng chính vì vậy mà đến hơn bốn giờ sáng họ mới được đi ngủ. Cũng có những người không thể ngủ ngay nên sáng hôm sau tất cả mới mệt mỏi như thế”.

Nakazato nở nụ cười chua chát. Sáng hôm đó ông đã không nghi ngờ gì đôi mắt hằn những vết đỏ và những tiếng ngáp bất thường của những người ở biệt trang.

“Kế hoạch lẽ ra đã tiến triển thuận lợi rồi”, Michihiko trút một tiếng thở dài và nói với gương mặt đăm chiêu.

“Chỉ vì để vãi bột ra ngoài mà đôi giày bị phát hiện, rồi từ đó hỏng hết cả...”

Khi nói những từ cuối cùng, hai hàng răng ông nghiến lại, đôi tay nắm chặt để lên đầu gối.

“Nhưng tôi nhớ rằng mình không hề để vãi bột ra ngoài mà... Đúng không, cô Haruo?”, Takuo quay sang Haruo với vẻ hơi tức giận.

“Phải...” Haruo u ám gật đầu. Bây giờ thì có đổ lỗi lẫn nhau cũng không thể xoay chuyển tình hình. Giờ họ không còn cách nào để cướp lại Mako từ tay cảnh sát nữa rồi...

Nghĩ vậy, trong lòng Haruo ngoài nỗi tuyệt vọng còn dâng lên một cảm giác bồn chồn khó tả.

“Hình như có điều gì đó không đúng.”

Takuo có vẻ bức xúc khi bị đổ hoàn toàn trách nhiệm. Anh ta đẩy gong kính rồi nhìn về phía Kanehira.

“Nói thế thì việc để rơi đoạn ống thông dạ dày ở ban công cũng là không thể chấp nhận được đúng không. Chỉ vì điều đó mà chúng cứ ngoại phạm cuối cùng của Mako cũng bị phá bỏ”.

“Không... Lúc sau nghĩ lại thì tôi nhớ chắc chắn mình đã mang về phòng này rồi...”

Nói được nửa chừng, Kanehira cũng nhận ra bây giờ mọi điều đều là vô nghĩa.

“Để tìm cách khiến thời gian tử vong dự đoán của ngài Yohei muộn hơn so với thực tế, các anh đã thực hiện đủ mọi cách. Tuy nhiên, việc đưa thi thể ra hành lang đúng là có tác dụng làm chậm các hiện tượng sau tử vong thật, nhưng đồng thời cũng làm cho nhiệt độ bên trong trực tràng của nạn nhân xuống rất thấp. Cảnh sát phụ trách khám nghiệm tử thi cũng đã phát hiện ra điểm mâu thuẫn này, nhưng đến chuyên gia cũng khó lòng xác định chính xác được khi để ngoài trời bốn tiếng thì thời gian tử vong dự đoán sẽ lệch đi bao nhiêu”.

Giọng nói lạc quan của Tsurumi thể hiện rất rõ sự tự hào về đội điều tra của mình.

“Sự thay đổi của tử thi cũng như phán đoán của người phụ trách khám nghiệm ít nhiều đều mang cảm tính cá nhân tương đối phức tạp. Chính vì vậy nên lần này thời gian tử vong được dự đoán là khoảng từ chín giờ đến mười hai giờ ngày mùng ba. Tuy có kéo dài đến tận mười hai giờ đúng như mong đợi của mọi người nhưng cũng bao gồm cả thời gian tử vong thực tế là chín giờ nữa. Ngoài ra, nhân viên điều tra tại hiện trường của chúng tôi cũng sẽ du di đi khoảng một tiếng đồng hồ nữa. Nói cho cùng, điều tra chính là công việc phải biết linh hoạt theo từng điều kiện”.

Bọn họ đã ra lệnh bắt giữ khẩn cấp với Mako và đưa về cục. Michihiko và Yoshie đưa cô lên tầng hai thay quần áo. Tsurumi

thông báo rằng có thể bảy người còn lại cũng sẽ bị thẩm vấn riêng.

Mako mặc áo khoác dài màu đen bước xuống, dừng chân trước cửa phòng khách và cúi đầu thật sâu trước năm người đang có mặt ở đó. Đó hẳn là cách cô thể hiện lòng biết ơn bọn họ trong suốt hai ngày nay đã ra sức cố gắng để bảo vệ cho mình. Gương mặt hốc hác của cô vẫn nhòe lệ và chưa hề trang điểm lại, làn da nhợt nhạt không chút sức sống của tuổi trẻ. Mako lúc này đã trở lại vẻ bình thản và dịu dàng vốn có. Yoshie đi phía sau cô vẫn không kìm được những tiếng nấc, khuôn mặt bà giấu sau chiếc khăn tay và đôi bờ vai vẫn run rẩy.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Mako như một câu từ biệt không lời. Mine, Shige, Takuo... Khi bắt gặp ánh mắt Kanehira, vẻ điềm nhiên trên gương mặt Mako biến mất. Cô mím chặt môi, nước mắt lại như sắp trào ra. Từ khi biết Mako đến nay, Haruo chưa bao giờ thấy cô đau buồn thế này. Gương mặt lạnh lùng của Kanehira cũng lộ rõ vẻ đau lòng không nói nên lời.

Cuối cùng, Mako ngẩng lên nhìn Haruo đang đứng bên cạnh. Hai mắt Haruo cũng đã nhắm lệ nhưng cô không nói gì. Dù muốn an ủi Mako nhưng ngay lúc này đây cô không biết phải nói thế nào...

Cuối cùng, Mako là người lên tiếng. Cô thấp giọng nói thật nhanh, như muốn tận dụng cơ hội nhỏ nhoi cuối cùng của mình.

“Cô ơi, cô đừng trách ông trẻ... Với Mako ông trẻ luôn là người rất tuyệt vời. Cô đừng hận ông nhé...”

4.

Khoảng ba mươi phóng viên và quay phim đã tập trung ngồi kín phòng họp lớn nhất của cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ sốt ruột

chờ đến giờ họp báo. Đồng hồ trên tường chỉ mười một giờ mười lăm phút, nhưng vừa mới này cục trưởng Aiura đã nói rằng có điều quan trọng muốn thông báo với những phóng viên đang có mặt ở cục. Tuy hạn chót bản thảo cho báo số ra buổi sáng trên toàn quốc và từng địa phương có chênh lệch với nhau, nhưng Aiura đúng theo phong cách thường thấy của mình, nói rằng ông sẽ cố để kịp cho bản thảo gửi về Tokyo.

Ngay sau khi ông nói rằng có việc muốn thông báo thì các phóng viên cũng đã bắt gặp một cô gái trẻ người nhà Watsuji được cảnh sát dẫn vào phòng thẩm vấn, tiếp đó là một người phụ nữ mắt đỏ hoe, dường như là mẹ cô. Bọn họ cũng đã lờ mờ đoán ra rằng điều này có liên quan đến vụ án.

Cánh cửa kính dán tờ giấy có in hàng chữ lớn “TỔ ĐIỀU TRA VỤ SÁT HẠI CHỦ TỊCH TẬP ĐOÀN DƯỠC PHẨM WATSUJI” mở ra và thanh tra Aiura Katsubei xuất hiện. Cục trưởng của cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ vốn được đánh giá cao ở tỉnh Yamanashi, đồng thời là tổ trưởng tổ trọng án Aiura đến tháng Hai năm nay sẽ tròn năm mươi bốn tuổi, chỉ còn một năm nữa sẽ về hưu. Tuy nhiên, vì khoác lên mình những bộ vest trắng thơm trau chuốt, dáng đi vươn thẳng vai khiến ông nhìn giống một nhân viên văn phòng ưu tú hay một công chức hơn. Thông tin sau khi về hưu ông sẽ là ứng cử viên nặng ký cho vị trí thị trưởng thành phố vốn đã là một bí mật được công khai nên lúc này nhất cử nhất động của ông đều như ý thức được rõ và tập luyện sẵn cho lúc đó.

Ông đứng trước các phóng viên với vẻ bình tĩnh, khuôn mặt đầy vẻ quyền lực đảo quanh nhìn một lượt những người trong phòng. Tiếp đó, ông nhanh chóng lên tiếng.

“Chào mọi người. Nhờ sự nỗ lực của tất cả chúng ta thì vụ án đã được giải quyết. Tối hôm nay, chúng tôi đã bắt được hung thủ sát hại chủ tịch Watsuji”.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên náo loạn, có người đã đứng bật dậy. Ánh đèn flash và tiếng chụp ảnh liên tục vang lên.

Lần này, sau khi đợi một lúc để mọi người ổn định Aiura mới lên tiếng.

“Thủ phạm là Watsuji Mako, năm nay hai mươi hai tuổi, hiện đang là sinh viên năm cuối một trường Đại học nữ sinh tư thục ở Tokyo. Cô là con gái của cháu ruột gọi chủ tịch Watsuji là bác. Tối hôm xảy ra sự việc, sau khi say rượu, chủ tịch đã gọi Mako vào phòng riêng với mục đích chiếm đoạt. Trong lúc chống cự cô ấy đã vớ được con dao gọt hoa quả và vô tình đâm vào ngực khiến ông ấy tử vong”.

Việc thông báo đã bắt được hung thủ hoàn toàn không thể làm khó được khả năng diễn thuyết đã được trau dồi lâu ngày của Aiura. Nhìn ông đang vô cùng thoải mái.

“Nhưng cô Watsuji Mako trước khi sự việc xảy ra đã lên xe về Tokyo rồi mà?”, một phóng viên hỏi.

“Không. Đó là do mảnh khóe dàn dựng hết sức tinh vi của bảy người còn lại. Bọn họ đã cho Mako mang hung khí và những vật chứng khác về Tokyo, sau đó dàn dựng để thời gian tử vong được dự báo của chủ tịch bị xê dịch đi so với thực tế đồng thời tạo dấu vết khiến người khác tin rằng hung thủ từ bên ngoài đột nhập vào. Tổ điều tra của chúng tôi đã bóc trần từng lớp phòng bị của đối phương để tìm thấy sự thật cuối cùng”.

Tiếp đó, ông giải thích tuần tự và chi tiết từng mảnh khóe mà bọn họ đã sử dụng.

“Nếu vậy thì vụ việc là do một mình cô Mako gây ra phải không?”

“Đúng vậy, khi sự việc xảy ra thì hoàn toàn chỉ có một mình cô ấy, chúng tôi cũng xác nhận được rằng cô ấy đã mang con dao gây án, bộ đồ dính máu cùng cặp tài liệu và các món trang sức lấy từ phòng chủ tịch về Tokyo đem giấu ở nghĩa trang gần nhà. Tôi đã liên hệ và nhờ cục cảnh sát gần đó nhất điều tra, họ cũng vừa gọi điện thông báo đã tìm thấy chứng cứ”.

“Trong số bảy người còn lại không có đồng phạm sao?”

“Bọn họ chỉ bị kết tội che giấu hung thủ và xâm phạm tử thi sau khi Mako rời khỏi biệt trang thôi”.

Aiura đã nói nhằm “ngụy tạo chứng cứ” thành “xâm phạm tử thi”. Khi nghĩ đến việc bọn họ đã đưa gratin vào dạ dày sau khi Yohei đã chết, ông đã vô tình dùng từ đó.

“Vậy có nghĩa là cuối cùng hung thủ lại không phải là một trong bảy người đã ở lại biệt trang buổi tối hôm đó sao?”

“Đúng vậy. Hung thủ thực sự chính là Watsuji Mako. Chúng tôi đã tiến hành điều tra bí mật dựa trên những phán đoán ban đầu”. Vào buổi họp báo lúc trưa nay Aiura đã hùng hồn tuyên bố không thể có chuyện hung thủ nằm ngoài bảy người có mặt ở biệt trang tối hôm đó nên lúc này ông ăn nói cũng có phần khép nép hơn. Ông làm ra vẻ như đã quên rằng ban đầu mình đã tuyên bố hung thủ là người ngoài nhưng sau đó lại rút lại. Tất cả là nhờ thành quả chỉ sau hai ngày đã tìm ra hung thủ. Giờ họ có thể quên đi quá trình mà chỉ tận hưởng những kịch tính mà hiện thực đem đến lúc này.

CHƯƠNG 8

SỰ DẪ DỤ TRONG BÓNG TỐI

1.

Đêm ngày mùng 5 không khí bỗng lạnh lẽo hơn bình thường nhưng đến sáng mùng 6 thì tia nắng ấm của những ngày đầu năm lại đến. Bầu trời xanh trong vắt và những tia nắng vàng rơi xuống trên nền tuyết trắng xóa. Trong sân, tuyết đọng trên những tán cây linh sam hay bạch dương cũng dần tan, từng giọt nước rơi xuống phản chiếu ánh sáng như muốn soi rọi khắp không gian.

Khoảng hơn tám giờ sáng, bốn người là Mine, Shige, Kanehira và Haruo đã xuất hiện ở phòng ăn. Ngày hôm qua Mako bị tạm giữ tại cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ. Yoshie đi theo Mako cũng đã được cảnh sát đưa về từ hai giờ sáng nhưng có vẻ như bà không có tâm trạng để nói chuyện với ai mà chỉ để Michihiko dìu về phòng và từ đó đến giờ chưa hề bước chân ra ngoài. Còn Michihiko sau khi Mako bị đưa đi đã ngay lập tức liên lạc với luật sư riêng ở Tokyo nhưng ông ta vẫn đang đi du lịch chưa về khiến ông vô cùng tức giận. Sáng hôm nay chắc ông cũng sẽ ở lì trong phòng và ôm lấy cái điện thoại.

Takuo ban này cũng có ở phòng khách nhưng giờ cũng đã đi đâu mất dạng.

Haruo đã tỉnh giấc từ sáu giờ sáng nay. Cô đã rời khỏi giường và chuẩn bị bữa sáng cho mọi người. Sau khi hoàn thành bữa ăn đơn giản có trứng, bánh mì nướng và cà phê, cô ngồi xuống góc bàn nhưng không có ai để trò chuyện cùng.

Người đầu tiên đến uống cà phê là Shige, sau khi trả cốc về chỗ cũ ông bắt chợt lên tiếng.

“Tội nghiệp Mako, không biết con bé có ngủ được không”.

Giọng nói của ông thể hiện sự quan tâm chân thành từ tận trái tim. Gương mặt nhìn ra ngoài sân của ông lộ rõ vẻ mệt mỏi, những nếp nhăn bên khóe mắt như càng sâu hơn. Có lẽ do lối sống phóng túng từ khi còn trẻ mà gương mặt dưới ánh nắng sớm của ông hiện giờ mới có vẻ ảm đạm đến như thế.

“Tối qua lại lạnh hơn bình thường, không biết cô ấy có bị cảm không...”

Haruo cũng thấp giọng thì thầm một mình. Cứ nghĩ đến việc Mako mong manh đến mức chỉ một cơn gió cũng có thể đánh gục đã phải trải qua buổi tối hôm qua với tâm trạng thế nào là trong lồng ngực cô lại cảm thấy đau nhói.

“Hôm nay tôi sẽ chuẩn bị chăn và quần áo để mang vào thăm cô ấy”, cô lại nói tiếp, không bận tâm xem xung quanh có ai nghe hay không.

“Cô có xem chương trình thời sự trên tivi lúc bảy giờ sáng nay không?”, Shige hỏi.

“Không ạ”.

“Ta cũng có xem qua... Bản tin đó phần nào cũng công bố những thông tin cơ bản rồi. Có vẻ như trên báo sẽ viết cụ thể hơn... Cả đời được biết đến là một người tận tâm vì công việc như chủ tịch, đến cuối cùng lại bị vùi xuống bùn đen. Các phương tiện thông tin đại chúng chắc chắn sẽ thêu dệt ra rất nhiều tin đồn thất thiệt nhưng có lẽ chúng ta chỉ còn cách vờ như không biết thôi”.

Không hiểu sao cô có cảm giác người vừa nói ra câu đó là Mine. Về phía Mine, Haruo hoang mang nhìn khuôn mặt vô số nếp nhăn và nước da xanh xám đặc trưng của bà và tự hỏi đằng sau vẻ ngoài cố tỏ ra thản nhiên đó là tuyệt vọng và thống khổ

biết bao nhiêu. Những hành vi bất chính của Yohei bị lộ ra bên ngoài thì người bị tổn thương nhiều nhất chắc chắn chính là Mine.

“Nhưng mà, chủ tịch qua đời như thế này, xét theo một góc độ nào đó thì ông ấy đã sống một cuộc đời đúng nghĩa là một con người đầy chữ. Đàn ông nhà Watsuji ai nấy đều mang máu trắng hoa trong người, với lại đã là con người mà không phạm phải bất cứ một sai lầm nào thì cuộc sống đâu còn hấp dẫn nữa”.

Khi gương mặt Mine lấy lại được thần sắc và cất giọng thì cánh cửa xếp bằng mở ra. Takuo mặc một bộ vest màu xanh đậm, thắt cà vạt đơn giản không họa tiết bước vào và ngồi xuống bên cạnh Haruo. Anh đặt cuốn sách dày cộp đang cầm trên hai tay xuống bàn.

“Cô cho tôi xin một tách cà phê được không?”

Haruo gật đầu đứng dậy, bụng phần ăn sáng của anh đang đặt trên xe đẩy lên và rót cà phê vào cốc. Trong lúc đó, Takuo vẫn vui mắt vào cuốn sách đang mở trên bàn khiến những người xung quanh cũng vô thức mà nhìn về phía anh.

“Ra là vậy. Đáng tiếc là ở đây có ghi rõ ràng rồi”, Takuo bất chợt lên tiếng.

“Ngày hôm qua tay thanh tra Nakazato đã nói rồi đấy thôi. Những người biết hung thủ là ai sẽ bị mất quyền thừa kế ấy. Lúc đó tôi đã nghĩ là ông ta chỉ hù dọa thôi, nhưng hóa ra là trong luật dân sự đã quy định rõ ràng như vậy rồi”.

Anh ta chỉ vào nội dung trên trang sách. Khi nhìn thấy dòng chữ mạ vàng lớn “Luật pháp toàn thư”, Haruo bèn nhớ ra rằng đó chính là cuốn sách được đặt trong tủ bên trong phòng thảo luận cùng với những cuốn lịch sử công ty.

“Để tôi đọc nhé. Chắc mọi người cũng đều quan tâm đúng không... Theo mục 1, khoản 191, điều 8 luật dân sự, những đối tượng dưới đây sẽ không có quyền thừa kế tài sản... điểm thứ 2 có liên quan đến việc lần này... 2, Những người biết rõ về cái chết của người sở hữu tài sản nhưng không truy tố hay tố giác. Tuy nhiên,

trong trường hợp người đó không có năng lực phân biệt đúng sai hoặc là vợ chồng hay người có quan hệ huyết thống trực tiếp với hung thủ thì sẽ không bị giới hạn như vậy nữa... Chúng ta rơi vào trường hợp này đúng không? Mọi người đều biết chủ tịch đã bị giết nhưng lại không truy tố cũng không tố giác hung thủ là Mako”.

“Truy tố với tố giác thì khác gì nhau?”, Shige hỏi.

“Cái này thì tùy vào mối quan hệ của đối tượng với nạn nhân thôi. Quả thực nếu là vợ chồng hoặc những người có huyết thống trực tiếp, anh chị em trong gia đình thì sẽ có quyền truy tố, còn những người còn lại chỉ đơn thuần có thể tố giác những điều mình biết thôi”.

“Cậu cũng từng học về luật mà nhỉ?”, Shige thì thầm có vẻ buồn bã.

“Nếu vậy thì quả đúng là như vậy rồi... Quả thực, giờ chúng ta không thể thay đổi được việc Mako chính là hung thủ...”

Anh ta bỗng thở dài thườn thượt và lẩm bầm một mình. Shige đưa tay lên vuốt râu, thấp giọng “Ừm” một tiếng rồi khẽ lắc đầu. Sự thất vọng tột cùng khi đánh mất khối tài sản thừa kế khổng lồ thật khó có thể nào che giấu được.

Chắc chắn trong lòng Mine cũng ôm một nỗi hối hận và nuối tiếc như thế. Không, phần thừa kế của Mine còn là ba phần tư nên chắc hẳn cú sốc mà bà phải chịu lớn hơn những người còn lại rất nhiều. Tuy nhiên, phong thái của bà vẫn rất khác biệt. Bà chỉ hơi mím môi một chút nhưng không bình luận gì về vấn đề này cả. Bà cũng kiềm chế sự tức giận với phát ngôn vô trách nhiệm vừa rồi của Shige và lạnh lùng hỏi bốn người còn lại trong phòng.

“Thế từ giờ mọi người định thế nào? Đến chín giờ sẽ có xe tới đón, ông Shige và tôi sẽ rời khỏi đây...”

Thi thể của Yohei sau cuộc giải phẫu ngày hôm qua đến sáng nay đã được trả về cho gia đình. Mine và Shige sẽ đến bệnh viện, nhân viên từ trụ sở chính của Tập đoàn Dược phẩm Watsuji ở

Tokyo cũng sẽ đến để đưa thi thể ông về Tokyo bằng xe đưa linh cữu. Ngoài Mako thì bảy người bọn họ cũng sẽ tiếp tục bị thẩm vấn nhưng vì cân nhắc đến hoàn cảnh tang gia của nhà Watsuji nên cảnh sát đã không hạn chế hoạt động của họ.

Takuo không chần chừ nói: “Tôi vừa là cháu của chủ tịch vừa là nhân viên của bộ phận thư ký. Chắc chắn tôi cũng sẽ đi theo xe đưa linh cữu chủ tịch về và ngồi trông thi thể trong đêm nay rồi”.

Vốn đã có ý định như thế nên anh ta đã nhanh chóng mặc sẵn một bộ vest sẫm màu. Khi Yohei còn sống ông có ý định chọn anh ta là đối tượng kết hôn cho Mako, nhưng giờ người giết hại ông lại chính là cô nên có lẽ anh đang có ý tạo khoảng cách giữa mình với cô để có thể tự bảo vệ vị trí của bản thân trong công ty.

“Hôm qua tôi đã gọi điện cho trưởng khoa tại bệnh viện, trước mắt đã xin nghỉ một thời gian nên nếu không phiền...”, Kanehira nặng nề nói.

“Tôi cũng xin phép làm phiền mọi người thêm chút nữa. Ít nhất tôi cũng muốn xác nhận xem tình trạng hiện tại của Mako thế nào...”

Nghe Haruo nói vậy, Mine gật đầu nhìn hai người.

“Chúng tôi cũng xin phép được nhờ hai người. Michihiko với Yoshie luôn túc trực bên cạnh là lẽ đương nhiên rồi, nhưng mong hai người hãy ở bên và tiếp thêm sức mạnh cho Mako”.

Nói xong, Mine ngồi thẳng lại nhìn bốn người.

“Dù có đi đâu đi chẳng nữa thì chắc chắn sau này chúng ta cũng sẽ bị cảnh sát thẩm vấn, các phương tiện thông tin đại chúng cũng sẽ tìm đến nhiều. Tuy nhiên, dù trong hoàn cảnh nào cũng mong mọi người đừng quên mong mỏi ban đầu của tôi. Xin đừng nói bất cứ điều gì gây ảnh hưởng đến người khác hay xúc phạm đến chủ tịch. Tôi tin rằng giờ vẫn chưa quá muộn để chúng ta bảo vệ danh dự cho nhà Watsuji khỏi ánh mắt người đời. Về vụ việc lần này, một sai lầm của chủ tịch đã dẫn đến hậu quả vô cùng lớn nhưng có lẽ vẫn còn ở mức chấp nhận được. Nhưng nếu bất

cứ ai trong số mọi người để lộ ra những hành vi bất chính của ông ấy thì sẽ không còn đường để quay đầu nữa. Dù thế nào đi nữa xin mọi người hãy bảo vệ danh dự cho chủ tịch... À không, cho hai vợ chồng tôi”.

Khi nói đến “hai vợ chồng tôi”, Mine cúi đầu thật thấp, trong đôi mắt tròn to trên gương mặt giống búp bê kewpie lần đầu thấy lấp lánh những giọt nước. Haruo bỗng thấy giọng nói lạnh lạnh như hát của bà vừa rồi trở nên trầm thấp hơn rất nhiều.

“Nếu vậy thì tôi cũng có một điều rất mong được mọi người lắng nghe”, Takuo hơi vươn người, nhìn anh như đang chuẩn bị nói điều đã dồn nén trong lòng bấy lâu.

“Hôm qua khi Mako đang thay quần áo, tôi đã kéo thanh tra Nakazato ra một góc và hỏi vì sao bọn họ lại tìm ra đôi giày thể thao nhanh như thế. Theo lời ông ấy kể thì trong khoảng thời gian diễn ra buổi họp báo hôm mùng bốn, ông ấy đã một mình ra sân sau xem xét lại một lần. Từ đó, ông ấy đã phát hiện ra một điểm hai vết dấu chân đè lên nhau và dấu chân chiều vào ở trên dấu chân chiều ra. Hình như đó là vết chân ở hòn đá kê chân ngay dưới cánh cửa và trên khoảng tuyết gần đó có rơi một chút bụi bông. Sau đó ngài thanh tra đã liên tưởng đến những món đồ phủ bụi ở trong nhà kho nên đã vào đó tìm kiếm. Như được ai đó chỉ lối, ông tìm thấy cầu thang dẫn xuống hầm và thấy trên sàn nhà rơi vãi rất nhiều bột. Lúc đó thì ông ấy đã có thể đoán ngay đó chính là bột mỳ. Nhưng, có một điều tôi muốn nhất định mọi người phải tin là tôi chắc chắn không mắc phải sai lầm sơ đẳng là để hai dấu chân đè lên nhau”.

Anh ta đắm mạnh xuống bàn, nhấn mạnh hai chữ “nhất định”.

“Bác sĩ cũng nhớ mà đúng không?”, anh ta khấn thiết ngược mắt nhìn Kanehira.

“Khi tôi tạo dấu chân trên tuyết, chính bác sĩ đã dặn là ‘Cẩn thận... Đừng để hai dấu chân đè lên nhau đấy’ rồi tôi đã đáp lại là ‘Không sao. Chuyện đơn giản như thế tôi hiểu mà’..”

“À...”, Kanehira lơ đãng nhìn xa xăm rồi khẽ gật đầu.

“Và tôi cũng đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi nhớ rằng mình không hề làm vãi bột ra ngoài. Điểm này cô Haruo cũng có thể làm chứng mà”.

“Phải... Điều này tôi cũng nghĩ mãi không thông”.

“Nhưng chẳng phải chính vì có những chuyện như thế mà đôi giày mới bị tìm ra và việc hung thủ là người trong nhà đã bại lộ đấy sao?”, Kanehira trầm tư hỏi ngược lại.

“Biết đâu là cảnh sát đã nói dối thì sao. Hẳn kẻ địch đã có ý đồ gì đó và cố tình giăng bẫy... Nhưng mà, tôi chỉ muốn mọi người hiểu rằng việc kế hoạch của chúng ta bị bại lộ không hoàn toàn do lỗi của tôi. Tôi cũng muốn Mako tin điều đó...”, Takuo cắn chặt môi dưới với vẻ hối hận.

“Ý đồ của kẻ địch ư?”, Haruo lặp lại lời nói của Takuo trong đầu.

Cô chợt nghĩ rằng, dường như cách nói ấy có hàm ý ám chỉ một điều gì đó.

“Nhưng bây giờ kẻ địch là ai mới được chứ?”

Trong một khoảnh khắc, tuyết đọng trên sân như lóe sáng rọi thẳng vào mắt Haruo.

2.

Cửa sổ hướng Tây Nam của cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ nằm trên quốc lộ ở giữa hồ Yamanaka và hồ Kawaguchi, từ đây có thể nhìn chính diện thấy núi Phú Sĩ. Sáng nay bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, đỉnh núi Phú Sĩ trắng xóa như tỏa sáng lấp lánh. Rừng lục diệp tùng dưới chân núi cũng phản chiếu lại ánh nắng trong vắt, trải dài xa xôi như không có điểm dừng.

Nakazato đang đứng bên cửa sổ tầng hai rời mắt khỏi cảnh sắc bên ngoài. Ông mông lung suy nghĩ, tay rút từ trong túi ra bao thuốc hi-lite. Cùng với bao thuốc còn có hộp đựng ống tẩu nhựa

mà vợ ông đã bắt phải nhét vào nhưng Nakazato để nguyên thứ đó trên bàn rồi đưa trực tiếp đầu lọc lên miệng như mọi khi. Người đang trong trạng thái tập trung suy nghĩ như ông hoàn toàn không có thời gian chú ý đến sự tồn tại của ống tẩu đó.

Sáng nay ông đã rời cục sớm hơn mọi khi và đi thẳng đến khu tạm giam.

Trong góc phòng tạm giam có ánh nắng rọi vào từ ô cửa sổ cao, Mako đang nằm đắp chăn nghỉ ngơi. Hiện tại không còn người nào khác bị tạm giam nên trong phòng chỉ có mình cô. Cô nằm lặng lẽ đến mức không nghe thấy cả tiếng thở, chỉ khi nhìn thấy tấm chăn hơi cộm lên ông mới cảm thấy gánh nặng trong lồng ngực được gỡ xuống. Khi ông hỏi cán bộ quản lý thì được nghe rằng tối qua Mako có vẻ mệt mỏi nên đã ngã lưng xuống giường ngay nhưng lần nào họ đi kiểm tra cũng thấy cô trở mình nên có lẽ là không ngủ được nhiều. Sáng nay lúc bảy giờ khi được gọi dậy ăn sáng cô cũng có trả lời nhưng sau khi ăn xong cô không ngồi lâu mà lại nằm ra tiếp.

Tối hôm qua, khoảng mười hai giờ thì buổi hỏi cung kết thúc và cô được cho nghỉ. Ở cục Mako cũng chỉ trả lời ngắn gọn những điều được hỏi và thể hiện thái độ rằng cô sẽ không im lặng như trước nữa.

“Mọi người đã đồng lòng muốn che giấu cho tôi. Tuy nhiên, chỉ vì tôi không đủ ý chí mà mọi chuyện đổ bể hết cả. Dù hình phạt có thế nào tôi cũng xin chấp nhận”.

Những lời Mako nói một cách vô cùng kiên quyết dẫu mắt vẫn còn đầm lệ cứ vang mãi bên tai Nakazato.

Tuy nhiên... Mako không hề biết rằng bảy người còn lại chắc chắn không hề “đồng lòng”.

Đúng vậy, nhìn thì có vẻ như tất cả đã cùng động não suy nghĩ và thống nhất lời khai để bảo vệ Mako nhưng trên thực tế, đằng sau tấm màn đó có một người đã âm thầm cung cấp chứng cứ cho cảnh sát dẫn đến việc cô bị bắt.

Nakazato dập tàn thuốc lá, đưa tay xoa cằm rồi lại hướng tầm nhìn về phía núi Phú Sĩ.

Có rất nhiều dấu vết được cố tình dựng lên. Đầu tiên chính là hai vết dấu chân đè ngược lên nhau. Tối qua Takuo có nói với ông rằng anh ta tuyệt đối không bao giờ mắc phải sai lầm sơ đẳng như vậy. Nghe thì có vẻ hoang đường nhưng cái cách anh ta nói dường như là thật. Ông có tin Takuo hay không lại là chuyện khác, nhưng nếu hai vết chân bị ngược nhau có ở đó ngay từ đầu thì chẳng nhẽ hai lần khám nghiệm hiện trường đầu tiên đều để sót sao. Sau khi được thông báo về vụ việc tổ điều tra đã ngay lập tức đến hiện trường. Trợ lý thanh tra Narumi cùng một chuyên viên khám nghiệm đã xem xét dấu chân ở hiện trường. Khoảng một tiếng sau, tổ điều tra đặc biệt từ tổng cục tỉnh Kofu cũng đến và sau khi hội ý với cục, cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ đã quyết định khám nghiệm hiện trường một cách triệt để thêm một lần nữa. Nakazato cho rằng thật khó có thể có chuyện cả trợ lý thanh tra Narumi tính cẩn trọng và tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt Tsurumi đều bỏ lỡ chi tiết này.

Nghĩ lại thì, liệu có khả năng có kẻ nào đó đã tranh thủ đi đôi giày thể thao và tạo dấu chân đó khi việc khám nghiệm hiện trường kết thúc, tổ điều tra rút về cục, hoặc là khi cục trưởng Aiura tổ chức buổi họp báo đầu tiên và sự chú ý của tổ điều tra cùng phóng viên báo chí và người nhà Watsuji đều hướng cả về phòng ăn. Vì dấu vết đó ở ngay hòn đá kê chân nên chỉ cần đứng ở hành lang thò tay ra ngoài là có thể tạo được. Ngoài ra, nếu hiện trường nằm ở trong thành phố thì còn có nhiều ánh mắt người ngoài, nhưng đây lại là một vùng biệt trang ngoài mùa du lịch nên trong buổi họp báo, khi Nakazato ra ngoài thì sân sau hoàn toàn vắng lặng không một bóng người. Nakazato đã một mình xem xét xung quanh và chẳng mấy chốc đã phát hiện ra dấu chân bất thường đó.

Tất nhiên, nếu ông không nhận ra điều đó thì chắc chắn kẻ trong bóng tối kia sẽ tạo ra thêm những dấu vết khác.

Bên cạnh hai vết chân bị ngược kia có rơi một chút bụi bông. Đó hẳn là để dẫn dụ Nakazato vào trong kho. Nếu ông đã vào kho thì chắc chắn mọi chuyện sẽ kết thúc. Chỗ bột rơi vãi trên sàn nhà đã giúp ông tìm được đôi giày...

Nhìn núi Phú Sĩ hồi lâu, Nakazato thấy mỏi và đưa tay lên dụi mắt. Ông tiến về phía bàn làm việc và ngồi xuống, lấy từ trong ngăn kéo ra đoạn ống nhựa màu nâu đựng trong túi nilon. Đây là một phần của ống thông dạ dày có chiều dài khoảng năm mươi centimet được tìm thấy ở ban công phòng ngủ của Yohei vào sáng hôm qua. Ông đã thu giữ phần còn lại của đoạn ống này trong hộp chứa dụng cụ khám bệnh của Kanehira vào tối hôm trước và giao cho bên giám định. Không cần đợi đến khi tổ giám định đưa ra kết luận là chất bẩn màu trắng dính bên trong ống có thành phần trùng với gratin trong dạ dày Yohei, tự bản thân ông cũng đã đoán được phần nào.

Dù vậy, nếu không tìm ra đoạn ống thừa này thì có lẽ không ai có thể đoán ra được mảnh khóe đòi hỏi kiến thức và tay nghề chuyên môn như đưa thức ăn vào dạ dày sau khi nạn nhân đã chết. Và nếu không vạch trần được sự thật về việc Yohei đã ăn gratin thì chứng cứ ngoại phạm của Mako là bất khả xâm phạm.

Đây cũng là sự giúp đỡ “tận tình” của kẻ đứng trong bóng tối kia. Ông không nghĩ rằng một bác sĩ ngoại khoa điềm tĩnh và cẩn trọng như Kanehira lại có thể để quên chứng cứ quan trọng ngay gần hiện trường sau khi đã dày công dựng lên kế hoạch như thế. Hơn nữa, anh ta cũng đã nói sau khi nghĩ lại thì anh nhớ chắc chắn mình đã mang đoạn ống đó về phòng khách. Hẳn là sau đó, trong lúc mọi người mải suy tính đến việc dàn dựng hiện trường, có kẻ đã tận dụng lúc không ai để ý lén lấy đoạn ống rồi làm rơi ở ban công trước buổi khám nhà vào sáng mùng năm.

“Nhưng mà...”

Nakazato vô thức bật ra thành tiếng. Nếu kẻ trong bóng tối là Takuo hay Kanehira thì bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng vai trò của mình trong kế hoạch mà để lại dấu vết một cách đơn giản hơn nhiều.

“Kẻ giả vờ bao che cho Mako nhưng lại âm thầm cài bẫy đó là ai nhỉ...”

“Thưa sếp, bà Watsuji Yoshie...”

Cái tên đó bất chợt vang lên khiến Nakazato giật mình. Tuy nhiên, ông nhanh chóng phủ định giả thuyết này.

“Tuy nhiên thì kẻ đó không nhất thiết phải là đàn ông...”

Gương mặt trắng trẻo nhìn giống một cậu ấm hơn là thanh tra cảnh sát của Narumi xuất hiện trước mắt ông.

“Bà Watsuji Yoshie đang ở tầng dưới. Bà ấy đến thăm và muốn mang đồ vào cho Mako...”

“Giờ chưa thể cho vào thăm được. Vẫn đang trong giai đoạn hỏi cung. Nếu đồ bà ấy mang vào là cơm thì báo là chúng ta sẽ lấy từ cửa hàng đã được chỉ định. Còn những thứ khác thì kiểm tra một lượt rồi mang vào cho cô ấy”.

Narumi gật đầu rồi nhìn Nakazato với vẻ dò xét.

“Này, Narumi. Giả sử nhé, nếu trong số bảy người ở biệt thự có một người muốn Mako bị bắt thì cậu nghĩ đó là ai?”

Narumi vô cùng ngạc nhiên trước câu hỏi của ông. Anh cần môi suy nghĩ.

“Tôi thấy tất cả mọi người đều rất yêu quý và muốn bảo vệ cho Mako. Ngoài ra những người trong danh sách thừa kế tài sản của Yohei nếu làm thế sẽ mất quyền thừa kế, vậy mà họ vẫn bất chấp để lên kế hoạch dàn dựng. Chuyện đó bại lộ họ thậm chí còn có nguy cơ bị truy tố hình sự nữa...”

“Thật sự không có kẻ nào muốn hành vi của Mako bị bại lộ bất chấp những điều đó sao?”

“Chà... Nếu buộc phải đoán thì tôi cho là Mine”.

“Mine ư?”, Nakazato ngạc nhiên hỏi lại.

“Vâng. Thì bởi Mine đâu có máu mủ gì với Mako, lại còn là người vợ đã chung sống với nạn nhân suốt bốn mươi năm trời nữa chứ. Dù có thể bà ấy đã nhiều lần khóc thầm vì thói trăng hoa của ông ta nhưng biết đâu giữa hai người họ vẫn tồn tại thứ tình cảm mà chỉ vợ chồng họ mới có thể hiểu được. Chính vì thế ban đầu bà ấy hòa theo ý kiến của mọi người muốn bảo vệ Mako, nhưng rồi lòng căm hận cứ lớn dần lên và muốn cô bị bắt, một phần cũng để trả thù cho chồng”.

“Ra vậy... Cách nghĩ ấy cũng có khả năng lắm”.

Trong đầu Nakazato lơ mơ hiện ra gương mặt nhìn giống trẻ con nhưng lại nghèo nàn biểu đạt như thể bản thân đã vượt xa những cảm xúc thông thường của con người.

3.

Từ cửa sổ tầng hai của tòa biệt trang nhà Watsuji ở Asahigaoka cũng có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ và rừng lác diệp tùng xanh ngút ngàn chìm trong tuyết. Biệt trang nằm ở vị trí cao, mái nhà vươn lên hơn hẳn biệt trang khác nằm giữa những cây cổ thụ nên có tầm nhìn toàn cảnh đột dốc nổi từ chân lên đỉnh núi. Ở phía Nam của hồ, ngọn đèo cao nhất trên đường đến đây là đèo Kagosaka, nằm hơi chệch về phía Đông so với biệt trang.

“Biệt trang ở Asahigaoka đều xây về hướng Tây Nam và ở đây cũng vậy. Vì núi Phú Sĩ nằm ở hướng đó mà”.

Giọng nói của Mako mơ hồ vang lên bên tai khiến Haruo thấy trong lòng đau nhói. Sau khi đón Haruo ở bến xe bus và đưa về đây, Mako đã giới thiệu với cô như vậy. Cảm giác kích động mới mẻ và ấn tượng về vẻ xa hoa khi đứng trước tòa biệt trang hôm đó với cô như một quá khứ đã rất xa xôi. Tuy vậy, khi nghĩ rằng sau

bao nhiêu chuyện xảy ra mới chỉ có ba ngày trôi qua, cô bỗng thấy mình có thể chạy trốn thực tại...

Haruo khẽ lắc đầu và ngược lên nhìn về phía trước. Điều đó không mang lại lợi ích gì cho cô lúc này hết. Bây giờ điều cô cần làm chẳng phải là dồn hết tâm trí để nghĩ về Mako và tìm cách hành động vì cô ấy hay sao...

Theo dự kiến, đúng chín giờ, chiếc xe mà bọn họ thuê đã đến đưa Mine, Shige và Takuo rời khỏi biệt trang. Bọn họ sẽ đến bệnh viện Phú Sĩ Ngũ Hồ nhận thi thể Yohei và cùng nhân viên tập đoàn đưa ông về nhà riêng ở Ogikubo, Tokyo để tiến hành khám liệm.

Sau khi tiễn bọn họ, Haruo cùng với Michihiko và Kanehira đã nghĩ đến việc chuẩn bị quần áo mang vào cho Mako. Hôm qua bọn họ chưa chuẩn bị được đầy đủ.

Tuy nhiên, trước khi Haruo bắt đầu chuẩn bị thì Yoshie đã nhanh chóng thu vén những thứ cần thiết rồi nhờ Kanehira đưa đến cục cảnh sát. Gương mặt bà nhợt nhạt không trang điểm, mái tóc lúc nào cũng búi cao trang nhã giờ cũng chỉ buộc gọn phía sau. Duy chỉ có đôi mắt bà vẫn rực sáng, ngoài Mako ra thì không hề để tâm đến bất cứ ai.

Nếu được, Haruo cũng muốn đi cùng Yoshie để có thể gặp được Mako dù chỉ một chút, nhưng trong lúc cô còn e ngại chưa nói nên lời thì chiếc xe đã rời đi mất rồi.

Michihiko vào phòng khách nhắc điện thoại lên. Cuối cùng ông cũng đã liên lạc được với vị luật sư ở Tokyo và trong ngày hôm nay ông ta sẽ đến đây. Nhưng Michihiko có vẻ như vẫn còn lo lắng nên ông đã gọi cho một giáo sư chuyên ngành pháp luật cùng trường Đại học với mình để hỏi thăm thêm.

Haruo đi về phòng mình ở trên tầng hai.

Cô tiến về phía bàn, định sửa nốt bài luận văn. Vừa xem bài luận bằng tiếng Anh mà Mako đã viết, Haruo bỗng nhớ lại chuyện náo loạn hôm đó.

Hôm đó sau bữa tối, trước khi Haruo giục Mako tiếp tục hoàn thành luận văn thì cô đã nghe thấy tiếng Takuo đang định cưỡng ép Mako phía sau cánh cửa, cuối cùng cô chẳng kịp làm gì.

Giờ có hoàn thành luận văn thì có lẽ cũng chẳng có nghĩa lý gì. Hạn nộp chỉ còn bốn ngày, hơn thế nữa Mako còn chưa biết sẽ ra sao...

Dẫu vậy Haruo vẫn cúi xuống nhìn bài luận văn trên bàn và tiếp tục đọc những con chữ latinh mảnh mai trên giấy... Nhưng dù cô có cố gắng đọc đến đâu đi chăng nữa thì những con chữ vẫn trượt đi khỏi tầm mắt và tâm trí vẫn miệt mài đuổi theo những suy nghĩ riêng. Có lẽ trực giác đã mách bảo với Haruo rằng, lúc này đọc những câu văn tiếng Anh mà Mako đã viết chính là cách tốt nhất để tập trung nghĩ về cô ấy.

Trong đầu Haruo lại một lần nữa vang lên giọng nói của Mako.

“Cô ơi, cô đừng trách ông trẻ... Với Mako ông trẻ luôn là người rất tuyệt vời. Cô đừng hận ông nhé...”

Tối hôm đó, trước khi bị cảnh sát đưa đi, Mako đã đưa mắt nhìn từng người ở phòng khách thay cho lời tiễn biệt. Khi ngẩng đầu lên nhìn Haruo đang đứng bên cạnh mình, Mako đã vô tình thốt ra câu đó. Giọng nói trầm thấp của cô như muốn tuôn hết tất cả những tình cảm đã dồn nén trong lòng bấy lâu nay.

Những lời cuối cùng đó của Mako tự nhiên khiến Haruo liên tưởng đến một câu nói khác. Hôm đó, trước khi thanh tra Nakazato xuất hiện ở biệt trang, Haruo đã chạy trốn khỏi bầu không khí ngột ngạt bên trong biệt trang và đi dạo trong khoảng sân tuyết đã ngừng rơi. Khi đó, cô đã bắt gặp Kanehira đứng một mình bên dưới ban công phòng ngủ của Yohei nhưng trước khi cô kịp lên tiếng gọi thì dáng người mảnh mai của Mako đã tiến đến bên cạnh anh.

“Ông tôi là một nhân vật xuất chúng. Ông tôi thực sự là một người rất vĩ đại và ấm áp. Ông lúc nào cũng yêu thương Mako hơn

bất cứ ai. Với Mako ông là một người không có gì đáng chê trách cả... Từ tận đáy lòng Mako cũng rất kính yêu ông”.

Cô ấy đã nhắc đi nhắc lại cụm từ “với Mako”.

Tại sao...

Vì sao một kẻ trong lúc say rượu đã muốn cưỡng bức cả con gái của cháu ruột mình như Yohei lại “không có gì đáng chê trách” và được cô “kính yêu từ tận đáy lòng” cơ chứ?

Tuy nhiên, giọng nói của Mako khi đó như thể lần đầu tiên cô cho phép mình được nói ra điều này và muốn Kanehira phải khắc ghi mãi.

Liệu có phải khi đó Mako đã ngầm có ý muốn nói rằng Yohei không hề có bất cứ hành động hèn hạ nào với mình hay không? Người khác nghĩ thế nào thì cô không biết, nhưng với cô, ông vẫn luôn là một người ông tốt không có gì đáng chê trách cả...

Tuy nhiên, khi nghĩ như vậy, trong lòng cô lại nhen lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ.

Rằng kẻ mà Yohei muốn xâm hại không phải Mako và người giết ông cũng không phải là cô. Cô đã đứng ra nhận tội thay cho ai đó...

Không, cũng có thể nguyên nhân cái chết của Yohei không nhất thiết phải là hành vi dâm ô nào đó. Lẽ có kẻ vì một động cơ nào đó mà giết hại Yohei rồi đổ tội cho Mako và thuyết phục được cô nhận tội thay...

Nếu vậy thì việc Yohei gọi Mako lên phòng riêng có lẽ cũng là một câu chuyện bịa đặt để chứng minh cho việc phạm tội của cô. Mako đã đồng ý với lời nhờ vả của người đó mà đứng ra nhận tội giết người, nhưng việc làm ô nhục Yohei với cái mác háo sắc đã khiến cô cảm thấy ăn năn và muốn nói cho Kanehira hay vô tình là cả Haruo biết sự thật?

Thế nhưng... Chẳng có lẽ... mọi chuyện lại kinh khủng đến vậy sao?

Trong lòng Haruo cảm thấy rúng động. Cô vô thức đưa mắt nhìn lên bầu trời rồi lại cúi xuống nhìn mái nhà tầng một được xây theo dạng chữ L bên dưới. Ở đó cô có thể thấy dãy nhà phía Đông không nối liền lên tầng hai, dưới mái nhà nơi tuyết bắt đầu tan đó chính là phòng ăn cùng phòng ngủ của Yohei và Mine cách nhau một đoạn hành lang.

“Âm thanh đó” chắc chắn phát ra từ dãy nhà phía Đông. Tiếng kim loại bị gỉ sét va chạm với nhau xuyên thẳng vào màng nhĩ. Lần đầu tiên Haruo nghe thấy âm thanh này chính là tại phòng Yohei lúc khoảng hơn mười hai giờ đêm, thời gian đã chuyển sang ngày mồng bốn. Sau khi đưa gratin vào bụng Yohei, Michihiko và Takuo đã gạt thanh chốt kim loại của cánh cửa kính có thể mở về cả hai phía để đưa thi thể ông ra ban công. Cánh cửa không mấy khi được mở, chốt bị gỉ sét phát ra âm thanh thật kinh khủng. Đến khi đã đặt cái xác xong xuôi lên tấm khăn trải bàn, lúc đóng cửa cánh đàn ông đã hết sức cẩn thận nhưng quả nhiên vẫn không tránh được tiếng ma sát rợn người ấy.

Sau khi ván poker kết thúc, Mine và Shige đi nghỉ trước, năm người còn lại đưa Yohei trở về phòng ngủ. Lúc đó là gần bốn giờ, họ mang thi thể gần như đã đông đá bên ngoài ban công đặt lên giường. Lúc đó họ cũng không thể nào tránh được việc phải mở cửa kính. Tức là tính tới thời điểm hoàn thành công việc, Haruo đã nghe âm thanh đó tổng cộng bốn lần, đôi tai cũng đã quen dần với nó.

Tuy nhiên, lẽ ra mọi chuyện phải dừng lại ở đó. Lẽ ra cánh cửa đó phải được đóng nguyên như vậy đến khi cảnh sát bắt đầu khám nghiệm hiện trường vào sáng mồng bốn, vì vậy không thể có chuyện cô nghe thấy âm thanh đó thêm một lần nào nữa trước khi cảnh sát mở cửa.

Nhưng... Lần thứ năm mà Haruo nghe thấy âm thanh đó, có lẽ là vào khoảng năm giờ, năm giờ rưỡi sáng ngày mồng bốn. Khi đã hoàn thành tất cả những bước dọn dẹp có thể nghĩ ra, năm

người còn thức đến cuối cùng cũng lần lượt về phòng riêng của mình vào khoảng bốn giờ mười lăm phút sáng. Lúc đó trong đầu Haruo trắng xóa, đôi chân bủn rủn đứng không vững. Cô chỉ kịp rửa mặt rồi mặc nguyên cả đồ lót gục xuống giường. Trong giấc ngủ chập chờn, không biết bao lâu trôi qua sâu trong tiềm thức của Haruo lại nghe thấy âm thanh đó thêm một lần nữa. Có lẽ lúc đó cô đã quá mệt mỏi, cơn buồn ngủ ập đến nhanh chóng nhưng lại không sâu. Tiếng kim loại gõ sét chói tai đó bất chợt khiến Haruo tỉnh giấc.

Trong đầu vừa ôm nổi ám ảnh với việc tìm hiểu nguyên nhân của âm thanh đó, Haruo vừa lơ mơ cảm thấy buồn ngủ...

Lúc này, theo hướng suy nghĩ có vẻ đúng đắn đó thì cô đã tìm được một câu trả lời.

Có kẻ đã lợi dụng lúc mọi người đi ngủ hết mở cánh cửa kính đó ra thêm một lần nữa. Mục đích của hắn ngoài việc khiến cho nhiệt độ trong phòng Yohei bằng với nhiệt độ ngoài trời để các hiện tượng tử thi diễn ra chậm lại thì còn là gì được chứ?

Hãy giả sử có một kẻ đứng trong bóng tối. Người này với động cơ chưa rõ nào đó đã giết chết Yohei và nhờ Mako gánh tội hộ. Mako đồng ý nên khoảng chín giờ ngày mùng ba cô đã diễn trước mặt bảy người còn lại và tự thú rằng mình vừa đâm chết ông.

Sau thoáng bối rối ban đầu, bảy người còn lại đã gấp rút để Mako về Tokyo và dàn dựng hiện trường sao cho có vẻ như Yohei bị sát hại sau đó. Nói cách khác, ngoài kẻ trong bóng tối đó và Mako ra thì ai cũng tin rằng án mạng xảy ra vào lúc chín giờ tối nên đã đề ra kế hoạch để kết quả khám nghiệm tử thi đưa ra thời gian tử vong dự đoán chậm hơn thực tế khoảng ba tiếng, tức là cho đến không giờ ngày mùng bốn.

Tất nhiên Haruo cũng là một trong số những người tin vào câu chuyện của Mako. Tối hôm đó, khi bọn họ ngồi uống trà ở phòng khách, từ hành lang phía Đông phát ra tiếng thét khủng khiếp, rồi Yoshie qua gọi Yohei rồi cùng Mako dắt díu nhau chạy về phía

sánh. Mako gục xuống sàn khóc nức lên, máu từ cổ tay cô chảy xuống, trên tay và ngực áo cũng có dính máu.

Haruo đã tin tưởng và không hề hoài nghi rằng đó chính là điểm bắt đầu của tất cả mọi việc. Khung cảnh lúc đó hết như tấm màn của một vở bi kịch vừa mới được vén lên.

Tuy nhiên, liệu có khả năng trước đó còn có riêng một màn kịch không khán giả trong bóng tối, với diễn viên chính là kẻ thủ ác thực sự, Mako và Yohei hay không?

Liệu có khi nào Yohei thực sự đã chết trước lúc chín giờ theo như lời kể của Mako về việc ông có hành vi bất chính với mình hay không? Nếu hung thủ thực sự biết điều đó thì hẳn sẽ nghĩ nếu không làm chậm các hiện tượng tử vong hơn nữa thì thời gian dự đoán không thể đúng vào lúc không giờ ngày mồng bốn như bọn họ dự kiến được. Chính vì thế, khi mọi người đi ngủ hết, hắn đã vào phòng Yohei và mở cửa ban công thêm một lần nữa để làm lạnh phòng. Cái âm thanh mà Haruo cứ ngỡ là trong mơ kia có lẽ chính là lúc này.

Sáng mồng bốn, khi mọi người thức dậy thì cửa ban công đã đóng như cũ nên chắc chắn trước đó hung thủ đã đóng lại. Khi đó hiển nhiên âm thanh kia lại vang lên thêm một lần nữa nhưng Haruo đã ngủ sâu và những người còn lại cũng không nghe thấy gì.

Haruo khẽ gật đầu một mình. Cô kết luận chắc chắn không còn cách giải thích nào khác.

Thế nhưng, kẻ trong bóng tối đó là ai?

Kẻ đó đã nói gì để thuyết phục được Mako nhận tội giết người...

Khi nhận ra rằng mình đang phải đối mặt với kế hoạch của một kẻ mà bản thân không thể nhìn thấy, Haruo bỗng thấy toàn thân nóng bừng lên vì tức giận và bức bối.

Kẻ đó là ai?

Đó chắc chắn phải là một người mà Mako vô cùng yêu thương. Mako thà hi sinh bản thân nhận tội chứ không muốn người đó bị cảnh sát bắt...

Từng cái tên lần lượt hiện lên trong đầu, cuối cùng Haruo dừng lại ở hai người một nam một nữ.

4.

Hơn mười một giờ sáng ngày mùng sáu, chiếc điện thoại của cục cảnh sát sau một khoảng thời gian im lặng bắt đầu đổ chuông. Ba nhóm hiện đang công tác ở Tokyo gọi điện về báo cáo kết quả điều tra lần thứ hai. Sáu nhân viên điều tra đến Tokyo từ đêm mùng bốn để tìm hiểu về những mối quan hệ bên trong tập đoàn và gia đình Watsuji tất nhiên cũng đã biết về việc Mako bị bắt. Dẫu vậy, tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt Tsurumi Saburo vẫn yêu cầu bọn họ tiếp tục việc điều tra. Hành động phạm tội của Mako hẳn có phản ánh nội tình trong gia đình, ngoài ra thì bọn họ cũng chưa dám chắc liệu Mako có đúng là hung thủ duy nhất hay không... Cùng với Nakazato, Tsurumi cũng lơ mơ cảm giác rằng vụ việc lần này có điều gì đó còn phức tạp hơn thế.

Thanh tra cảnh sát phụ trách điều tra về cuộc sống thường ngày của Yohei giờ đang đứng tại nhà ông ở Ogikubo và báo cáo tình hình.

“Đúng như dự đoán, Yohei có ba tình nhân ở bên ngoài. Hai trong số đó không có nghề nghiệp ổn định, người còn lại là góa phụ của một nhân viên trong công ty. Ông ta đã mua nhà cũng như chung cư cho bọn họ ở... À việc điều tra cũng không mấy khó khăn, tại tất cả bọn họ đều cố tình loan tin về mối quan hệ lâu năm của mình với Yohei nhằm kiếm một danh phận. Những ngôi nhà và chung cư đều được đăng ký dưới danh nghĩa của các cô bồ, nhưng tất nhiên là bọn họ còn muốn nhiều hơn thế”.

Viên cảnh sát điều tra kỳ cựu nói bằng giọng có phần hơi chán nản.

“Hơn nữa, cả ba người đều không có con. Có vẻ như Yohei không được ông trời ưu ái về đường con cái. Tuy nhiên, tôi có nghe được từ bà giúp việc đã sống chung với gia đình họ hơn bốn mươi năm kể một câu chuyện tương đối thú vị... Cỡ khoảng ba mươi năm trước, khi chủ tịch đời trước còn sống và Yohei vẫn chưa thừa kế ghế chủ tịch từ ông, đã có một người phụ nữ ôm một đứa trẻ sơ sinh đến gõ cửa...”

Đó là một cô gái nhà quê tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thoát nhìn có vẻ giống geisha hay hầu bàn quán rượu. Khi bà giúp việc ra mở cửa thì cô nói muốn gặp Yohei. Lúc đó ông vừa mới về nhà, ban đầu toan đuổi cô gái đó đi thì bất chợt cô đứng trước sảnh hét lớn. Không còn cách nào khác, ông ta đành phải tự ra và đón cô gái đó vào phòng khách. Họ nói chuyện khoảng hơn một tiếng nhưng sau đó cô gái đành phải khóc lóc rời khỏi nhà.

“Tất nhiên Mine cũng đứng bên trong nghe ngóng, nhưng hình như cô gái kia kiên quyết khẳng định đứa bé là con của Yohei còn ông ta thì một mực phủ nhận rằng mình không nhớ gì hết”.

“Ồ... Vậy sau đó thì sao?”, Tsurumi hỏi.

“À, chuyện sau đó ra sao thì bà giúp việc cũng không biết rõ. Cô gái kia chỉ đến một lần duy nhất ấy thôi”.

“Khoảng hơn ba mươi năm trước sao...”

Tsurumi trầm tính, đứa trẻ chưa đến một tuổi khi đó giờ đã lớn thì cũng cỡ ngoài ba mươi.

Viên cảnh sát tiếp tục báo cáo rằng Shige bề ngoài tưởng như đang sống độc thân cũng có hai cô nhân tình.

Đội điều tra về gia đình vợ chồng Michihiko và cô con gái Mako hôm qua chưa có nhiều điều để báo cáo nhưng hôm nay cũng thu hoạch đáng kể.

“Dù hỏi bất cứ ai thì họ đều cho rằng đây là một gia đình rất hạnh phúc, không có gì đáng nói cả. Tuy nhiên rất nhiều ý kiến cho rằng mối quan hệ giữa Michihiko và Yohei lại không được tốt đẹp như thế”.

Người ở đầu dây bên kia là một cảnh sát trung niên có thói quen đi lại chậm rãi xung quanh khi suy nghĩ hay điều tra.

“Tôi đã hỏi thăm qua chồng giảng viên dạy cùng trường Đại học đã mai mối Michihiko và Yoshie... Theo như mọi người cũng biết thì Michihiko là giảng viên chuyên ngành ứng dụng của sinh vật phân tử trong y học. Ngành đó cụ thể nghiên cứu về cái gì thì...”

Bên kia đầu dây có tiếng lật trang giấy sột soạt.

“Chuyên đề nghiên cứu của Michihiko là việc sản sinh các hoạt chất sinh học do di truyền. Nói cách khác, dựa vào việc tái tổ hợp gen mà lượng hoạt chất sinh học cũng có thể thay đổi và nếu có thể nắm được quy luật đó thì y học có thể phát triển được thuốc chữa ung thư cùng nhiều căn bệnh khác một cách có hiệu quả hơn...”

“Là ngành khoa học di truyền đang nhận được nhiều sự chú ý gần đây sao?”

“Đúng vậy. Chắc ngài cũng biết, ngành khoa học di truyền hiện nay đã thu về những thành tựu đáng kể trong việc sản xuất hàng loạt những loại thuốc, đồng thời tìm ra nguồn năng lượng thay thế cho năng lượng hóa thạch và sản xuất nông nghiệp không cần phân bón. Đây được kỳ vọng là lĩnh vực mũi nhọn dẫn đến cách mạng công nghiệp lần thứ hai. Tuy nhiên cũng có nhiều người cho rằng ngành khoa học này chính là ma đạo đưa con người đến bờ vực của sự khủng hoảng bằng những việc như nhân bản con người, tạo ra những sinh vật không tồn tại trong tự nhiên hay những vi khuẩn gây bệnh không thể chữa trị. Chính vì thế, đây chính là lĩnh vực đang thu hút sự chú ý hơn bao giờ hết”.

Ông đọc lại những thông tin mà mình đã ghi chép sau khi trao đổi với những giảng viên Đại học.

“Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến mối quan hệ giữa Yohei và Michihiko...”

“À, có vẻ như Yohei phản đối việc nghiên cứu của Michihiko. Hiện nay tại Nhật, nhiều doanh nghiệp cũng có cơ sở nghiên cứu riêng, cũng có những nơi đơn thuần chỉ để lên kế hoạch cho sản phẩm kinh doanh nhưng với Tập đoàn Watsuji thì Yohei hoàn toàn phản đối điều đó. Ông ta không muốn chi tiền...”

“Tiền?”

“Có vẻ như nghiên cứu của Michihiko cần một khoản kinh phí khá lớn. Như tôi đã nói từ trước thì tái tổ hợp gen là một việc vô cùng nguy hiểm, tại Nhật thì Thủ tướng cũng đã đưa ra quyết định về phương pháp nghiên cứu theo đúng tiêu chuẩn của Mỹ để ngăn ngừa việc vi khuẩn xâm nhập từ bên ngoài. Có các quy định từ P1 đến P4 tùy vào nội dung nghiên cứu và chủ đề của Michihiko cần đến những trang thiết bị đặc biệt của nhóm P3, điều này đòi hỏi một khoản chi phí khổng lồ. Trường Đại học không thể nào bỏ ra một khoản như vậy nên người nghiên cứu chỉ còn cách tự bỏ phí...”

“Tức là Michihiko đã nhờ nhưng Yohei từ chối sao?”

“Không, các giảng viên mà tôi có nói chuyện qua không nắm rõ đến như thế. Tuy nhiên, bọn họ cho rằng việc đó cũng ít nhiều ảnh hưởng đến quan hệ của hai người. Họ nói rằng Yoshie đứng ở giữa luôn tìm cách xoa dịu Yohei... À, còn một điều nữa, đúng là Michihiko có quan hệ thân thiết với một phụ nữ quản lý quán bar ở Roppongi, nghe nói cô ta có sở hữu cả một quán riêng. Đó là nơi Michihiko thường dẫn trợ lý hay học sinh đến ăn uống. Tôi cũng đã hỏi thăm về chỗ đó. Tất nhiên chuyện này được giữ bí mật hoàn toàn với Yoshie...”

Một người bề ngoài nghiêm túc và thành thật như Michihiko mà cũng có cuộc sống chơi bời phóng túng đến vậy. Điều này quả

thực khiến cho Tsurumi mở rộng tầm mắt. Nhưng chuyện trai gái như vậy cũng chứng minh ông ta đích thực là một người trong gia đình Watsuji. Ông đã nghe nói là sự háo sắc luôn nằm trong máu đàn ông nhà Watsuji, bất kể là cùng hay không cùng huyết thống.

Hôm qua Tsurumi đã giao cho một nhóm khác điều tra về Mazaki Kanehira và Ichijou Haruo.

Sau khoảng hai mươi phút, nhóm cuối cùng cũng gọi điện về. Hai cảnh sát trẻ thông báo bọn họ đã đến gặp luật sư cố vấn cho Yohei.

“Mazaki Kanehira tuy còn rất trẻ đã trở thành bác sĩ riêng của Yohei. Chúng tôi đã ngờ ngợ rằng điều này có ẩn tình, nhưng sự thật thì còn lớn hơn tưởng tượng”.

Viên cảnh sát trẻ đồng dục báo cáo.

“Kanehira sinh ra ở vùng suối nước nóng thuộc tỉnh Fukushima và được nuôi lớn dưới bàn tay của một bà mẹ đơn thân. Bà mẹ là geisha ở khu suối nước nóng nhưng đã bị bệnh qua đời khi anh ta học cấp 2. Anh ta được chị của mẹ đón về nuôi nấng. Tuy nhiên sau này, để tìm lại người chồng đã lên Tokyo không về, người bác đó đã dẫn theo hai đứa con của mình cùng Kanehira chuyển đến Tokyo. Tuy nhiên hình như bà ấy không tìm được chồng mà vất vả nuôi ba đứa trẻ một mình và đã mất khi chưa đến sáu mươi tuổi...”

Viên cảnh sát đã ghé qua hỏi thăm con trai lớn của bà, anh ta hơn Kanehira hai tuổi.

“Khi được bác nhận nuôi Kanehira đã biết cha ruột của mình là ai và vô cùng oán hận ông ta”.

“Cha ruột của Kanehira là...”

“Chính là Watsuji Yohei... Trong những chuyến du lịch ông ta đã có quan hệ với một geisha và khiến người đó có bầu. Người phụ nữ tin vào tình yêu của ông ta nên đã sinh con một mình nhưng ngay sau đó Yohei liền trở mặt lạnh nhạt. Khi đó chủ tịch đời trước vẫn còn đang tại vị, nếu để cha mình biết được việc này thì

có thể ông ta sẽ không được thừa kế vị trí đó nữa. Có một lần bà mẹ đã ôm Kanehira đến tận nhà Yohei ở Tokyo nhưng ông ta đã phủ nhận rằng mình không nhớ đã làm bà ta mang thai và đuổi bà về. Sau lần đó, bà đã một tay nuôi lớn Kanehira nhưng có lẽ cũng không ít lần buông lời oán hận khiến anh ta khắc sâu trong lòng...”

Tsurumi cũng đã sớm lờ mờ linh cảm được rằng cậu bé một tuổi hơn ba mươi năm về trước chính là Kanehira.

“Dẫu vậy, Kanehira từ khi còn nhỏ thành tích học tập đã rất tốt, anh ta đỗ vào một Đại học y ở Tokyo rồi trở thành bác sĩ. Có lẽ trong lòng anh ta luôn nung nấu ý định muốn Yohei một ngày nào đó sẽ phải hối hận. Sáu năm trước, trước khi mất người mẹ nuôi của cậu đã thú nhận một chuyện bất ngờ...”

Khi Kanehira học lớp Mười Hai, bà đã rất muốn để anh có thể nhập học trường y theo đúng nguyện vọng của mình. Tuy nhiên khi đó, với việc con trai cả cũng đang học Đại học, bà không tài nào lo được học phí. Sau khi suy nghĩ rất lâu bà đã quyết định thử nói chuyện với Yohei. Đầu tiên, bà viết thư nói với ông ta về xuất thân của Kanehira. Bà đã viết rằng: “Tuy cậu lạnh nhạt với em gái tôi nhưng Kanehira càng lớn càng giống cậu như đúc. Nếu cậu muốn tôi có thể cho cậu gặp thằng bé, nhưng vì từ nhỏ nó đã chứng kiến những cực nhọc của mẹ mà lớn lên nên trong lòng oán hận cậu không ít. Tôi không thể ép nó phải ngoan ngoãn gặp cậu được, nhưng nếu cậu chỉ cần có thể nhìn mặt nó từ xa thì chúng ta hãy làm thế này đi...”

Yohei đã nhanh chóng trả lời rằng nhất định muốn gặp con. Khi đó ông ta đã trở thành chủ tịch của Tập đoàn Watsuji nhưng lại không thể có con. Nghe tin đứa con trai mang dòng máu của mình giờ đã học đến cấp 3, trong lòng ông bỗng rạo rực khôn tả.

Bà mẹ nuôi đã bịa ra một lý do đưa Kanehira đến khách sạn được chỉ định từ trước để cho cậu gặp Yohei. Vừa nhìn qua ông đã chắc chắn đó chính là con trai của mình.

Sau đó, ông đã âm thầm gửi toàn bộ tiền học và sinh hoạt phí của Kanehira cho người bác kia...

“Đến khi sắp chết người bác mới cho Kanehira biết sự thật sao?”

“Người đã kể cho tôi nghe câu chuyện này lúc đó cũng có mặt. Anh ta nói rằng Kanehira đã rất sốc. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi. Từ nhỏ Kanehira đã rất căm hận cha mình và muốn một ngày nào đó khiến ông phải hối hận, ấy vậy mà việc mình có thể trở thành bác sĩ lại là nhờ ông ta. Nhưng hẳn bác anh ta nói ra điều này là vì muốn một ngày nào đó anh và Yohei có thể có được một mối quan hệ cha con tốt đẹp hơn...”

Khi bác mất Kanehira đã hai mươi tám tuổi và đang là bác sĩ tại bệnh viện một trường Đại học. Năm sau, Yohei tiến hành phẫu thuật cắt túi mật ở chính bệnh viện này và Kanehira đã phụ trách phòng bệnh của ông. Ngay cả sau khi xuất viện ông vẫn thường gọi anh đến nhà để trao đổi về vấn đề sức khỏe và dần dần cậu trở thành bác sĩ riêng của ông một cách rất tự nhiên.

“Thế có nghĩa là hai người đã biết mình là cha con nhưng lại không dấn động gì đến vấn đề đó mà tiếp tục mối quan hệ kỳ lạ đó sao?”

“Có thể họ đang thăm dò thái độ của đối phương cũng nên”.

“Ra vậy...”

Yohei không có con ruột, sau khi quan sát, đánh giá con người và tính cách của Kanehira, có lẽ ông cũng muốn nhận anh vào gia đình mình. Nhưng còn thái độ của Kanehira với Yohei thì sao?

Thật khó để biết được rằng liệu anh ta có oán hận người cha đã vứt bỏ mình và mẹ nhưng lại âm thầm hỗ trợ trong bóng tối hay không...

Nghĩ đến gương mặt cương nghị đầy vẻ nam tính, lạnh lùng lại có đôi phần giấu cợt của Kanehira, Tsurumi không tài nào đoán được nội tâm của anh.

Khi thanh tra Tsurumi nghe thông báo từ Tokyo, Nakazato cũng đang nói chuyện điện thoại rất lâu với cảnh sát mà ông phân công phụ trách điều tra vụ án ở tỉnh Kofu. Trước mặt Nakazato là cuốn “Luật pháp toàn thư” và ông đang muốn trao đổi về vụ án dựa trên quy định về việc mất quyền thừa kế theo mục 891 luật dân sự.

Sau khi cúp máy, Tsurumi đã nói với Nakazato về kết quả điều tra ở Tokyo.

“Vậy nghĩa là Kanehira chính là người con trai giấu mặt của Yohei sao?”

“Sự việc lần này tình tiết có hơi khác những trường hợp thông thường khác”.

Nakazato chợt nhớ lại rằng mình từng có cảm giác nhìn gương mặt góc cạnh của Kanehira giống với ai đó. Có lẽ đôi mắt dài, cong như vầng trăng khuyết cũng là một nét đặc trưng của anh giống với Yohei và Shige chẳng...

“Tổng hợp với thông tin thu được từ hôm qua, có thể thấy rằng gần như bất cứ ai trong số họ cũng có động cơ sát hại Yohei”.

Tsurumi viết lại tên của chín người đã có mặt ở biệt trang vào tối ngày 3 tháng Một và dùng bút đen khoanh tròn tên Yohei.

“Mine sau bao năm sống chung có lẽ cũng ôm trong lòng không ít oán niệm, Shige thì bị đá ra khỏi ban điều hành tập đoàn vì dùng tiền bất chính. Takuo có thể muốn giết Yohei và đoạt lấy Mako khi ông còn chưa biết về mối quan hệ của anh ta và người phụ nữ hơn tuổi kia. Michihiko do cần tiền nghiên cứu cũng phát sinh mâu thuẫn với Yohei còn Kanehira thì như chúng ta vừa nói. Những người mà hiện tại tôi chưa thể nghĩ nổi động cơ là Yoshie, Mako và Ichijou Haruo. Việc Mako là hung thủ thực sự khiến tôi cảm thấy rất không tự nhiên...”

“Nhưng chắc chắn có kẻ bề ngoài thì ra vẻ bao che cho Mako nhưng thực ra lại cố tình khiến hành vi của cô bị bại lộ”.

Nakazato chỉ nói với duy nhất Tsurumi về việc ông nghi ngờ Mako bị bắt giữ là do một kẻ nào đó đã dẫn dụ họ trong bóng tối.

“Có rất nhiều kẻ muốn giết Yohei, nhưng kẻ muốn Mako bị bắt thì...”

Tsurumi khoanh tay, mông lung suy nghĩ.

“Cũng không khó để hình dung việc Mine vì trả thù cho chồng nên muốn hành vi của Mako bị bại lộ. Tuy nhiên, nếu việc đó mà lộ ra ngoài thì người mất đi thanh danh không ai khác chính là bà ta. Với một người lấy việc bảo vệ danh dự cho gia tộc Watsuji làm lẽ sống như bà thì đây là một thiệt hại quá lớn... À, điều này tôi nghĩ có thể chúng ta đã trao đổi với nhau khi điều tra rồi, nhưng tôi nghĩ vụ việc lần này có liên quan mật thiết đến việc xác định quyền thừa kế... Anh có để ý rằng tất cả những người thừa kế của Yohei đều tập trung ở biệt trang hôm đó không...”

“Mục 891 luật dân sự quả thực có thể áp dụng trong vụ việc lần này”, Tsurumi chỉ vào điều 2 và nói.

“Đúng là có khả năng đó. Ở đây có quy định rõ ràng rằng phán quyết của tòa án tối cao sẽ được quyết định dựa trên “hành vi làm cản trở việc tìm ra hung thủ và làm chậm quá trình phá án.” Xét trong trường hợp lần này, việc tố tụng và tố cáo tội phạm có nghĩa là thông báo với cơ quan điều tra về hành vi phạm tội. Việc tố cáo đó cần bao gồm những thông tin cụ thể là ai, đã làm gì và làm ở đâu. Những người ở biệt trang đã báo cảnh sát về việc Yohei bị giết nhưng lại bỏ qua yếu tố quan trọng “ai” là người giết, và nếu điều này là cố ý thì hành động thông báo đó không được xem là tố giác tội phạm. Ngoài ra lần này bọn họ còn cố tình nguy trang hiện trường cho giống hung thủ là người từ bên ngoài đột nhập vào, đánh lạc hướng cuộc điều tra, cố tình cản trở việc tìm ra hung thủ nên tôi cho rằng chắc chắn họ sẽ mất quyền thừa kế theo quy định tại điểm số 2 này”.

“Tuy nhiên, nếu hung thủ là vợ hoặc chồng hoặc có quan hệ huyết thống gần gũi thì sẽ không thuộc phạm vi giới hạn này”.

“Đúng vậy. Xét theo góc độ tâm lý con người thì cũng có những trường hợp nhân chứng không thể tố giác... Dẫu vậy, quy định này có phần dựa trên tâm lý muốn trả thù, không phù hợp với luật pháp hiện đại nên nhiều ý kiến cho rằng không cần thiết phải tiếp nhận nó từ những điều luật cũ. Vì vậy, dù đúng ra phải được áp dụng triệt để nhưng tùy vào quyết định của tòa án mà điều này có thể được bỏ đi”.

“Nếu áp dụng quy định này thì...”

“Chúng ta thử suy nghĩ theo hướng giả sử điều luật này được áp dụng và việc điều tra phá án tiến triển theo hướng ban đầu tất cả đều cố tình bao che cho hành động phạm tội của Mako nhưng đến cuối cùng mọi thứ vẫn bại lộ thì người được hưởng lợi nhất sẽ là ai...?”

“Ừm...”

Tsurumi nhìn vào danh sách những thành viên trong gia đình mà mình vừa ghi ra.

“Nếu thế thì đầu tiên sẽ là người này”, ông chỉ tay vào một cái tên.

“Nhưng nếu người đó chỉ vì lợi ích của bản thân mà khiến hành vi phạm tội của Mako bị vạch trần thì chắc phải quá mâu thuẫn với tâm lý tình cảm thông thường của con người hay sao?”

“Vậy nếu có kẻ đứng trong bóng tối có sức ảnh hưởng rất lớn đến người này thì sao?”

“Ừm”, Nakazato gật đầu đồng tình.

“Còn một điểm nữa tôi đã nghĩ suốt từ tối hôm qua là nếu kẻ trong bóng tối đó cố tình sắp đặt tất cả những việc này để đạt được mục đích cuối cùng của mình thì chẳng phải đây là một kế hoạch quá tinh vi sao? Giả sử như Mako trong lúc bộc phát đâm chết Yohei thì thật khó có thể tin rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi sau đó kẻ kia lại lên được kế hoạch như vậy”.

Tsurumi ngược mắt lên nhìn ông.

“Nếu thế thì đây là phạm tội có kế hoạch sao?”

Hai người im lặng nhìn nhau. Mãi tập trung vào những ý tưởng đang lóe lên trong đầu, không ai nhận ra rằng cục trưởng Aiura đã bước vào phòng và ngồi xuống bên cạnh họ.

5.

“Tóm lại... Tôi cho rằng xác suất khả năng đó xảy ra là rất cao”, Nakazato chậm rãi thở ra và nói với giọng đầy hưng phấn.

“Có kẻ nào đó đã lập kế hoạch giết chết Yohei sau đó kéo Mako vào cuộc, để cô ấy tự thú rằng mình đã vô tình giết ông. Nếu là Mako thì chắc chắn tất cả mọi người sẽ đồng lòng che giấu. Đồng thời, trong bóng tối, hung thủ thật sự đã âm thầm cung cấp những manh mối nhằm vạch trần tội ác của Mako khiến chúng ta bắt giữ cô ấy. Nếu xem đây là một kế hoạch được xây dựng kín kẽ từ đầu thì...”

“Những người có thể nhờ Mako nhận tội thay, theo lẽ tự nhiên chỉ giới hạn trong một vài đối tượng thôi”.

“Đúng vậy, đầu tiên chính là bà mẹ Yoshie”.

“Takuo thì sao? Tôi nghe nói cậu ta là vị hôn phu...”

“Nhưng theo như quan sát thì tôi thấy Mako có vẻ lạnh lùng với cậu ta. Với lại, tôi có cảm giác cô ấy âm thầm có tình cảm với Kanehira hơn... Nhưng mà, việc Mako tỏ thái độ xa cách với Takuo có thể cũng là một màn kịch nhằm che mắt mọi người...”

Aiura lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Tsurumi và Nakazato với vẻ mặt khó hiểu rồi bỗng hét lên như vừa sực nhớ ra điều gì đó. Ông nhìn hai người đang giật mình quay về phía mình rồi nói.

“Sắp đến mười hai giờ rồi. Tôi đang đợi thông báo từ tổng cục để có thể gửi cho cánh báo chí kịp giờ bản thảo cho số đăng buổi tối. Tôi có thể công bố nguyên nội dung của những buổi thẩm vấn từ sáng nay không?”

Tối hôm qua, sau khi đưa ra lệnh bắt giữ khẩn cấp với Mako, bọn họ đã tiến hành họp báo để đưa ra những thông tin cơ bản về vụ việc. Sau đó, ở các buổi thẩm vấn tiếp theo, Mako vẫn thừa nhận hành vi của mình nên với tư cách cục trưởng, hôm nay ông

vốn định công khai lời tự thú của cô. Tuy nhiên, sau khi nghe cuộc nói chuyện khó hiểu giữa Nakazato và Tsurumi, ông bỗng cảm thấy hơi bất an.

Tsurumi một lần nữa quay sang nhìn Nakazato.

Ông chống cằm, hít một hơi thật sâu rồi trầm ngâm suy nghĩ rất lung, “Tôi nghĩ trước mắt ông cứ nên đính chính thông tin rằng hung thủ chỉ có một người đi”.

“Cái gì cơ?...”

“À, tối qua ông có khẳng định rằng tội ác đó do một mình Mako gây ra, rồi sau khi sự việc đã xảy ra thì mọi người mới chung tay dàn dựng hiện trường. Tuy nhiên có lẽ sự việc không đơn giản như vậy”.

“Nhưng... Nhưng mà... Thế có nghĩa là tôi sẽ lại một lần nữa phải rút lại những lời mình đã nói sao?”

Aiura hơi nhướn mày nhìn Nakazato với vẻ khấn trương. Gương mặt ông lộ rõ sự kinh ngạc, sâu trong đôi mắt dài và hẹp ánh lên vẻ van nài.

“Đính chính thêm lần này là lần thứ ba rồi đấy. Mặt mũi tôi còn để đi đâu được chứ...”

“Mà cũng có khả năng đây chưa phải là sự thật được che giấu cuối cùng. Trong trường hợp này, thay vì công bố ra bên ngoài thì có lẽ chúng ta nên thông báo nội bộ trước”.

Nakazato đưa tay xoa bụng theo thói quen và hướng ánh mắt nhìn xa xăm ra bên ngoài ô cửa sổ.

Gương mặt của cục trưởng Aiura khi đứng trước phóng viên báo chí sau đó khoảng hai phút hoàn toàn không có vẻ phấn khởi sau khi vừa bắt được hung thủ hôm qua. Bản thân cũng tự nhận thức được điều đó, ông nhanh chóng điều chỉnh giọng nói, lông mày nhíu lại cố tỏ vẻ nghiêm túc. Ngoại hình với khuôn mặt sáng sủa thông tuệ của ông càng khiến những lời nói ra có vẻ nghiêm túc lịch sự.

“Vụ việc lần này càng điều tra càng phát sinh những chi tiết phức tạp”, ngay cả giọng nói của ông cũng thể hiện nỗi khổ tâm sâu kín ở trong lòng.

“Từ tối hôm qua đến nay, tổ điều tra đã tích cực lấy lời khai của Watsuji Mako nhưng việc điều tra càng được tiến hành càng nảy sinh nghi vấn về việc có một người giấu mặt đứng sau thao túng những hành động của cô ấy”.

“Thao túng cụ thể là thế nào ạ?”

“Là liệu có người nào đó ép cô ấy đứng ra tự thú nhận tội thay mình hay không.”

Thông tin chấn động khiến tất cả các phóng viên nhao nhao phản ứng. Mọi chuyện đột ngột thay đổi khiến bọn họ không biết phản ứng như thế nào.

“Nếu thế có nghĩa là chẳng những Mako không phải là hung thủ duy nhất mà kẻ thủ ác thực sự còn là một người khác sao?”, một phóng viên giàu kinh nghiệm sắc bén hỏi.

“À, về chuyện này... thì cũng tùy tình hình...”

“Cảnh sát đã biết hung thủ là ai rồi sao?”

“Chuyện đó thì... chưa...”

“Đó là người trong gia đình Watsuji phải không?”

“Tên người đó là gì?”

“Là đàn ông hay phụ nữ?”

Các câu hỏi được đặt ra liên tiếp. Trong giây lát Aiura hơi choáng ngợp, ông chớp mắt trong vô thức. Nhưng rồi bỗng dưng ông ngồi thẳng dậy như có một động lực vô hình nào đó vừa tiếp sức. Nếu thất bại ngày hôm nay thì mọi cố gắng xây dựng hình ảnh của ông từ trước đến giờ sẽ tan thành bọt nước, việc chạy đua cho chiếc ghế thị trưởng có khi cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Ông nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh và sang sảng cất giọng.

“Người bị tình nghi lúc này là một phụ nữ. Nếu phán đoán của tổ điều tra chúng tôi là chính xác thì đây là một vụ nhận tội thay được dàn dựng hết sức tinh vi”, cục trưởng Aiura đồng dục nói.

“Hiện tại, chúng tôi đang tiến hành điều tra hết sức nghiêm túc để đi đến sự thật cuối cùng”.

CHƯƠNG 9

HẠ MÀN TRONG BÓNG TỐI

1.

Luật sư của Mako từ Tokyo đã đến nên Michihiko lái xe đến Gotemba đón ông.

Sau khi từ cục cảnh sát trở về, Yoshie và Kanehira lần lượt về phòng riêng và nhốt mình trong đó. Họ không được vào gặp Mako mà chỉ có thể giao cảnh sát những món đồ mang đến cho cô. Chuyện đó khiến Yoshie suy sụp trông thấy và phải để Kanehira dìu về nhà. Sau đó bà cứ ở lì trong phòng ở tầng một, lúc Michihiko ra ngoài cũng không thấy đâu. Một người luôn thể hiện tình cảm có phần quá mức, khi ở nhà riêng tại Tokyo mỗi khi chồng ra ngoài đều đứng tiền tận cửa như Yoshie thì dễ thấy lúc này tâm trạng bà đang khủng hoảng đến mức nào.

Sau khi lên tầng hai, Kanehira cũng lặng lẽ ở trong phòng không phát ra bất cứ tiếng động nào và dường như cũng không có ý định xuống tầng một.

Ở phòng khách ngập tràn ánh mặt trời chỉ có một mình Haruo. Cô ngồi trên sofa, thi thoảng lại đứng dậy đi đi lại lại trên mặt thảm. Trời có nắng, từ chiều nhiệt độ cũng tăng nên tuyết trong sân bắt đầu tan nhanh. Những giọt nước từ hiên nhà hay các cành cây rơi xuống phản xạ ánh nắng nhuộm vàng tầm mắt Haruo.

Dưới bóng cây và trụ cổng to lớn, thi thoảng cô lại thấy bóng dáng những người đàn ông mặc áo khoác có mũ trùm đầu cầm camera nhìn vào trong nhà, cũng có một vài người vào tận sân và bấm chuông cửa. Dường như các phóng viên đang rất nóng lòng

muốn được hỏi chuyện những người trong gia đình Watsuji, nhưng lúc này Haruo cũng chỉ biết đứng nép sau tấm rèm lặng lẽ thở dài mà không trả lời bất cứ ai.

Sau khi cảm thấy cánh phóng viên cũng vãn dần, Haruo chép miệng một tiếng rồi thả mình ngồi xuống sofa.

“Chà, mình cần phải quyết tâm thôi. Lúc này mình cần có dũng khí đứng lên hành động vì Mako...”

Cô đi dọc qua phòng khách và mở cánh cửa bên trái lò sưởi ra. Sau khi đi qua thư phòng và phòng thảo luận đến hành lang phía Bắc, cô lại gần cánh cửa phòng ngủ của hai vợ chồng Michihiko và Yoshie.

Cô hít vào một hơi rồi nhẹ nhàng gõ cửa hai cái.

Không có tiếng trả lời nên cô lại gõ thêm hai lần nữa...

“Ai vậy?”

Cuối cùng cô cũng nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Yoshie.

“Là tôi, Haruo. Tôi có chuyện muốn nói với bà một chút...”

Sau một lúc bà mới lại lên tiếng.

“Để sau được không. Bây giờ tôi mệt lắm”.

“Điều đó tôi biết. Nhưng giờ trong nhà gần như không có ai. Nếu để mất cơ hội này thì tôi nghĩ mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được nữa”.

Haruo nói một cách rất chân thành, hoàn toàn không có ý đe dọa.

Không có tiếng trả lời. Chẳng biết bao lâu trôi qua, cánh cửa mới hé mở ra. Yoshie đang xoa tóc và mặc một chiếc áo choàng ngủ. Sau khi cho Haruo vào phòng, bà tự tay đóng cửa, cài chốt.

“Xin lỗi vì đã làm phiền bà thế này”.

Không đáp lại lời xin lỗi của Haruo, Yoshie lạnh lùng chỉ vào bộ bàn ghế nhỏ trong phòng.

“Cô ngồi xuống đó đi.”

Khi đối diện với Yoshie, bắt gặp gương mặt của bà, Haruo vô thức tránh ánh mắt đi. Dưới đôi mắt sưng đỏ của bà là quảng thâm sẫm màu, những nếp nhăn dường như mới xuất hiện khiến bà đột nhiên già đi cả chục tuổi. Yoshie tuy năm nay đã bốn mươi lăm nhưng vẫn còn rất xuân sắc, da trắng mịn màng và cơ thể đầy đặn của bà là tình yêu thương bao la dành cho gia đình. Lẽ ra bà phải được hưởng những ngày hạnh phúc mới phải...

Haruo nhìn thẳng về phía trước, bất chợt không biết phải mở lời ra sao. Ánh mắt nhuốm màu lo sợ của bà đang nhìn về phía cô và nếu cứ lưỡng lự thêm nữa có lẽ cô sẽ chẳng thể nào nói được.

“Xin lỗi tôi có hơi đường đột, nhưng vì Mako, mong bà hãy cho tôi biết sự thật. Mako thực sự đã nhận tội thay cho ai đó đúng không?”

Lòng ngực Yoshie hơi run lên, trong thoáng chốc có cảm giác bà như ngừng thở.

“Có rất nhiều nguyên nhân khiến tôi nghĩ như vậy, nhưng lý do lớn nhất chính là những lời Mako nói với tôi trước khi bị cảnh sát đưa đi. Một cô gái hiền lành đến nhường ấy đã rất đau lòng khi nhận tội thay người khác nhưng lại làm tổn hại đến danh dự của người ông kính yêu”.

Haruo đã thuật lại cho Yoshie nguyên văn những lời Mako đã nói với mình, rằng cô ấy hy vọng Haruo sẽ không trách cứ oán hận Yohei.

“Khoảnh khắc đó, khi nhìn vào mắt Mako, tôi tin rằng cô ấy vô tội. Vậy cô ấy đã nhận tội thay cho ai? Ban đầu tôi đã nghĩ đến Kanehira và bà. Thái độ lạnh nhạt của cô ấy với vị hôn phu tin đồn Takuo hoàn toàn không phải là đáng kích, vậy còn Kanehira thì sao... Mako thực sự có tình cảm với anh ta đúng không? Thế nhưng anh ta... Tôi không nghĩ người đó lại có thể nhờ Mako nhận thay một tội ác khủng khiếp như thế”.

Haruo cũng tự ý thức được rằng những lời mình nói vô tình hàm chứa cả những tình cảm mới bắt đầu đâm chồi tận sâu trong

lòng.

Cô quyết tâm nhìn thẳng Yoshie. Lần này, người tránh ánh mắt đi chỗ khác lại chính là bà.

“Tôi đã nghĩ quả nhiên chỉ có thể là bà. Người Mako yêu thương đến mức sẵn sàng đứng ra nhận tội thay... Không, tất nhiên trong mơ tôi không cũng không dám nghĩ rằng bà vì sự an toàn của riêng mình mà bắt Mako phải hy sinh. Có lẽ... hành động mà mọi người cho rằng chủ tịch đã làm với Mako hôm đó, thực ra là làm với bà đúng không? Và khi vô tình đâm chết ông ta, người đầu tiên bà thú nhận không ai khác chính là Mako. Cũng như cô ấy rất yêu thương bà, cô con gái ruột thịt đó luôn là đồng minh đáng tin cậy hơn bất cứ ai. Sau khi biết được sự thật, Mako còn lo sợ về việc bà bị bắt hơn cả chính bản thân bà. Nếu để bà bị bắt vì tội giết người thì cô ấy thà tự mình gánh tội danh ấy còn hơn. Và bà cũng thấu hiểu rất rõ tâm tư của cô ấy khi đó. Tôi tin chắc rằng, để xoa dịu tâm trạng đau buồn và khổ sở của Mako, cũng là vì cô ấy, bà đã buộc phải lựa chọn bước đường này”.

Yoshie ngây người, đôi môi nhợt nhạt khẽ run lên.

“Hơn nữa, nếu đó là hành động của Mako thì vẫn có hy vọng những người trong gia đình Watsuji sẽ bảo vệ cho cô ấy. Và nếu chẳng may bị cảnh sát bắt thì một người trẻ tuổi như cô ấy sẽ được xem xét giảm nhẹ hình phạt. Sau khi cân nhắc tất cả những yếu tố như vậy, hai người đã quyết định dựng lên màn kịch và đánh lừa mọi người. Mako bình thường vốn nhút nhát và kiếm lời nhưng đã vì bà mà đóng một màn kịch lớn đến như thế. Tuy nhiên, chủ tịch thực sự đã chết trước khi Mako vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng ông ấy đúng không?”

“...”

“Lúc ấy, Mako đã tự cắt cổ tay trái mình. Đó là việc duy nhất nằm ngoài kế hoạch. Bị cuốn theo định mệnh cay nghiệt như thế, chẳng thà cô ấy chết đi...”

“Dừng lại đi!”

Yoshie kích động hét lên. Bà thở hỗn hển quay sang nhìn Haruo rồi lại tuyệt vọng cất lời.

“Đừng nói nữa, xin cô... Cô đang nói chuyện gì vậy?”

“Tôi không có ý định dồn ép bà. Nhưng quả thực tôi không thể chấp nhận được màn kịch này. Hơn nữa, nếu bà thực sự nghĩ cho Mako thì xin bà hãy bình tĩnh, hãy nghĩ đến tương lai sau này của cô ấy”.

“Dừng lại đi... Dừng lại đi...”

Phản ứng của Yoshie bỗng dịu lại, bà chỉ liên tục lặp đi lặp lại một từ đó. Rồi như vô thức, bà đứng dậy và chạy về phía giường.

Bà nằm gục mặt xuống giường, tiếng khóc xé lòng vang lên từ tận sâu trong tim.

Khoảng ba, bốn phút trôi qua, sau khi rời khỏi phòng Yoshie, gương mặt Haruo không giấu được sự mệt mỏi, tự trách mình cùng nỗi đau xót mơ hồ.

“Liệu có phải là mình đã sai rồi không?”

Sự quyết tâm và tự tin trước khi cô gõ cửa căn phòng đó đã lần lượt sụp đổ hết. Haruo có thể nhận thấy những lời mình nói đã đã kích Yoshie một cách mạnh mẽ. Cũng có thể nói bà đang vô cùng kích động. Bà gục mặt trên giường khóc quên trời quên đất như muốn trút hết những đau khổ dồn nén trong lòng ra.

Thế nhưng, Yoshie vẫn chưa hề bị đánh gục. Sau khi đã bình tâm lại, bà không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Haruo. Bà chỉ nhắm nghiền mắt, cố kìm nén những thống khổ trong lòng và duy trì sự im lặng đến cùng.

Haruo lại đi qua gian phòng khách không một bóng người để tiến ra sảnh. Để thoát khỏi bầu không khí yên tĩnh đến khó thở của căn nhà, cô mở cửa tiền sảnh. Khí lạnh kéo đến bủa vây, ánh mặt trời phản chiếu lại từ nền tuyết trắng rơi lên mặt nhưng cô hoàn toàn không để ý.

“Liệu mình đã sai lầm ở đâu? Không, dẫu vậy chắc chắn Yoshie có biết điều gì đó...”

Bỗng cảm giác có gì đó đổ bóng trên nền tuyết, Haruo dừng bước. Cô ngẩng đầu lên nhìn, hít vào một hơi rồi vô thức “Ồ” lên.

Trước mặt cô là Nakazato. Ông đang mặc một chiếc áo khoác có mũ và đi giày cao cổ. Dáng người ông khá cao, nhưng cái đầu tròn to lại có vẻ không cân xứng. Tóc ông được cắt ngắn nhìn hơi đáng sợ nhưng dưới hàng lông mày chếch lại là đôi mắt lúc nào cũng ánh lên vẻ thân thiện. Thấy ông theo thói quen đưa tay xoa bụng, Haruo cất giọng nói: “Vừa đúng lúc tôi cũng đang muốn gặp ngài thanh tra”.

Nakazato cười khiến nếp nhăn xuất hiện trên khóe mắt.

“Tôi cũng rất muốn có cơ hội thông thả nói chuyện với cô. Nhưng trước đó tôi có vài chuyện cần hỏi bà Yoshie trước”.

“À, nhưng... tôi e lúc này không được rồi”.

Nakazato hơi nhướn mày nhìn Haruo, “Tại sao?”

“Thực ra vừa nãy tôi có nói một vài điều hơi thất lễ nên hiện tại bà ấy đang rất kích động”. Nakazato im lặng hướng về phía tấm rèm cửa phòng khách như có thể nhìn xuyên thấu bên trong. Một lúc sau ông mới hướng ánh mắt của mình trở lại Haruo.

“Vậy sao? Nếu thế thì tôi đành đợi một chút vậy”.

Ông rút từ trong túi áo khoác ra bao thuốc lá.

“Mako sao rồi?”

“Cô ấy ổn hơn tôi tưởng. Khi bị hỏi cung cũng trả lời rất bình tĩnh...”

Giọng ông vang lên nhẹ nhàng nhưng dường như còn hàm chứa ẩn tình gì đó.

“Mako là đàn em khóa sau của cô ở khoa Sân khấu trường Đại học nữ sinh nhỉ?”

Haruo hơi giật mình, cô vô thức gật đầu.

“... Giá tôi có thể gặp và làm cô ấy phấn chấn hơn thì tốt quá”.

“Đúng vậy nhỉ. Thực ra nếu chỉ gặp một chút thì cũng không hẳn là không được”. Nakazato trầm ngâm suy nghĩ. Ông châm lửa điếu thuốc rồi rảo bước về phía sân sau.

“... Xe tôi đỗ ở tận dưới kia cơ, để đám phóng viên không để ý đấy mà”. Haruo đi theo ông, băng qua hàng linh sam và bạch dương đến bên dưới ngọn đèn dầu ngoài sân.

“Nếu cô đã nói chuyện với Yoshie thì sớm muộn kẻ địch cũng sẽ có phản ứng thôi”.

Haruo quay lại biệt trang lúc gần năm giờ chiều, núi Phú Sĩ đã bắt đầu được bao phủ bởi một tầng bóng tối lạnh lẽo màu xanh xám từ chân núi trải rộng đến những con dốc đứng phía trên. Chỉ có rừng lác diệp tùng phía Tây là còn lưu lại chút ánh tà dương đỏ rực, những thân cây trần trụi đơn độc vươn lên tạo nên một bức tranh với những đường kẻ sọc.

Ở sân trước biệt trang chỉ có một chiếc xe Benz kiểu thể thao. Có vẻ như Michihiko vẫn chưa quay lại. Ông đi đón vị luật sư từ Tokyo đến tại ga Gotemba rồi đến thẳng cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ để thăm Mako. Hình như luật sư cũng đã hỏi sự tình cụ thể từ thanh tra Tsurumi.

Haruo được Nakazato đưa đến cục vừa đúng lúc Michihiko cùng vị luật sư trung niên kia đi ra. Nhìn thấy Haruo, ánh mắt Michihiko có vẻ ngờ vực nhưng khi cô nói là mình đến thăm Mako thì ngữ khí của ông cũng dịu lại, “Cô cũng giúp tôi động viên con bé nhé”. Mako có vẻ bình tĩnh ngoài dự kiến nên ông cũng an tâm.

Michihiko nói với cô rằng ông sẽ đưa luật sư đến một khách sạn bên hồ rồi cùng thảo luận hướng giải quyết. Biệt trang hiện tại không đủ điều kiện để tiếp đón luật sư nên ông đã đặt trước phòng khách sạn.

Trong biệt trang lúc này chỉ có sảnh, phòng khách và phòng Kanehira ở trên tầng hai là có ánh đèn. Khi đi qua khoảng sân biệt

trang để đến sảnh, Haruo nhận thấy có bóng người bên ô cửa sổ phòng Kanehira.

Tầng một vẫn yên ắng không một bóng người. Hiện tại ở nhà ngoài Haruo thì chỉ còn hai người là Yoshie và Kanehira.

Haruo đặt chân lên tấm thảm rồi rảo bước lên tầng hai. Cô bật đèn phòng mình lên rồi ngồi xuống giường. Sau một hồi đi bộ trong tuyết không mặc áo khoác, lúc này cơ thể cô cũng được thả lỏng phần nào nhưng không hiểu sao cảm giác bồn chồn khẩn trương trong lòng vẫn không hề tan biến. Một cảm giác lạ lẫm và bất an bắt đầu lan tỏa trong lòng cô...

Haruo nín thở nghe ngóng xung quanh. Phòng cô ở giữa phòng Takuo và Mako, chắc chắn không thể nào nghe thấy tiếng động phòng Kanehira tận bên cuối hành lang phía Tây. Nhưng trong bầu không khí kỳ lạ thế này, trong lòng cô bỗng nảy lên cảm xúc khó hiểu nhất định muốn biết động tĩnh phòng bên đó khiến thần kinh như căng lên.

Không biết bao lâu trôi qua, cánh cửa phòng bên đó vang lên một tiếng động lớn. Haruo bất giác đứng bật dậy.

Tiếng bước chân trên hành lang chìm vào trong tấm thảm.

Cô đến gần phòng Kanehira và áp tai vào cửa.

Bên trong vang lên tiếng thở kỳ lạ cùng giọng phụ nữ khẩn khoản.

“... Xin anh, bác sĩ... Chỉ còn lúc này thôi... Hiện tại ở nhà chẳng còn ai khác ngoài chúng ta...”

Đó đích thị là giọng Yoshie.

“Xin anh đấy. Thả lỏng ra và ôm tôi đi. Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi... Thần kinh tôi căng như dây đàn, cứ thế này chỉ sợ đứt mất”.

“Yoshie...”

Giọng nói nặng nề này là của Kanehira.

“Nào, bác sĩ, ôm tôi chặt vào... Tôi đang sợ lắm”. Có tiếng quần áo sột soạt vang lên, trong đầu Haruo bỗng hiện lên thân hình đầy đặn của Yoshie bên dưới bộ váy.

“Bác sĩ, mong anh đừng quên tất cả đều là vì anh. Tôi đã vứt bỏ mọi thứ, làm tất cả đều là vì anh...”

“Yoshie, bà...”

“Đừng nói gì hết... Lúc này, hãy chỉ ôm tôi thôi... Như thế này này... Nhưng mà, nếu anh phản bội, tôi sẽ không bao giờ tha thứ đâu... Tôi đã làm ra đến mức này, nếu anh có ý định chà đạp lên tấm chân tình của tôi, tôi sẽ...”

“Thôi nào, bà có biết lúc này mình đang nói ra điều nguy hiểm đến mức nào không...”

“Không sao mà, làm gì có ai nghe đâu... Tôi chỉ cần có bác sĩ ở bên thôi... Nào, ôm tôi chặt vào... Xin anh đấy, bác sĩ, đừng vứt bỏ tôi...”

Giọng nói ngọt ngào của Yoshie bỗng trở thành tiếng khóc thốn thức.

Haruo đứng bất động, cô không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Hình ảnh khờ dại của Yoshie hiện lên trong tâm trí cô lúc này khác hoàn toàn với một Yoshie yêu thương gia đình và hết lòng vì người chồng kém tuổi mà Haruo vẫn hằng tin tưởng.

“Sớm muộn gì kẻ địch cũng sẽ có phản ứng thôi”.

Lời nói của thanh tra Nakazato bỗng vang lên trong đầu cô.

2.

Đã năm, sáu ngày trôi qua kể từ kỳ nghỉ Tết, những người hiếm hoi ở lại khu biệt trang ngoài mùa du lịch cũng lần lượt chuẩn bị rời đi khiến bầu không khí yên tĩnh âm đạm của mùa đông lại quay về với nơi này.

Chín giờ rưỡi tối ngày 6 tháng Một.

Haruo mặc một chiếc áo khoác lông Burberry và một đôi boots kiểu Ấn Độ đi xuống con đường dốc ở khu biệt trang. Những biệt trang hay trạm điều dưỡng hôm mỏng ba còn sáng ánh đèn và thi thoảng còn văng vẳng âm thanh giờ cũng chìm trong bóng tối lặng im. Ban ngày tuyết đã bắt đầu tan nhưng giờ nước lại bắt đầu đóng băng trở lại, cô có thể nghe thấy tiếng chân mình bước trên một lớp băng mỏng khi đi trên đường. Dưới bầu trời trong trẻo đầy sao, không khí lạnh như cắt da cắt thịt.

Khách sạn bên hồ cũng chỉ có một vài ô cửa sổ sáng đèn.

Haruo dựng cổ áo khoác lên, gồng hết sức để bước đi thật vững không trượt ngã và băng qua cây cầu ở ngã tư Asahigaoka. Con đường vắng lặng không bóng người hơi nghiêng một cách tự nhiên về phía bờ hồ.

Dọc ven hồ có những gian lán nhỏ cho thuê thuyền, mấp mé nơi dòng nước cũng có một vài chiếc thuyền câu cá ốt me. Đó là kiểu thuyền có bánh xe có thể trượt trên mặt nước đóng băng nhưng vào một đêm lạnh lẽo thế này thì chẳng ai muốn đi câu cá cả.

Haruo bước trên cát đến gần lán thuyền. Hiện trời không có gió nhưng vì nước trong hồ đã đóng băng nên vùng ven hồ vẫn rất lạnh. Đầu ngón chân bên trong đôi boots đã mất cảm giác.

Cô dừng bước bên cạnh chiếc lán nằm ở tận cùng phía Đông. Nương theo ánh sáng le lói hắt từ mặt đường, cô nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Chín giờ bốn mươi ba phút. Cô đã đến quá sớm. Dù đã tự nhắc nhở bản thân không được cuống, nhưng trong lòng cô không tránh được cảm giác sốt ruột.

Cô khẽ tựa lưng vào vách ngôi lán nhỏ.

Không gian xung quanh yên tĩnh đến kỳ lạ. Mặt nước đã đóng băng nên chẳng có tiếng sóng, ngoài ra cũng không hề có một âm thanh nào khác. Chỉ thi thoảng có tiếng động cơ ô tô từ xa vọng lại.

Haruo ngẩng đầu lên nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao. Để bình ổn lại tâm trạng, cô hít một hơi thật sâu nhưng lại vô tình để bầu không khí lạnh lẽo tràn vào buồng phổi khiến toàn thân khẽ rùng mình.

Cái lạnh cùng sự căng thẳng thần kinh khiến cơ thể cô như mất cảm giác, não bộ dường như đã tê liệt. Trong bóng tối thăm thẳm, khi ngược mắt lên nhìn những vì sao, bỗng dưng cô không hiểu nổi mình ở đang ở đây để làm gì, hay mình vì đâu mà tồn tại.

Thế nhưng không hiểu sao tận sâu trong lòng cô lại len lỏi một nỗi buồn khó gọi tên.

“Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?”

Không, mạnh mẽ lên... Không được sợ hãi.

Đúng vậy, phải mười phút nữa mới có người xuất hiện. Từ giờ đến lúc đó mình phải bình tĩnh lại”.

Bỗng nhiên, từ con đường dốc mà Haruo vừa bước đi xuất hiện một chiếc xe cỡ nhỏ. Chiếc xe ngoặt xuống bờ hồ và bất ngờ tăng tốc. Cảm thấy nguy hiểm, Haruo vội né sang một bên nhưng chiếc xe đã đột ngột dừng lại.

Cửa xe bên phía ghế lái mở ra và một người đàn ông cao lớn bước xuống. Người đó đi vòng ra đầu xe và tiến về phía cô. Haruo nhanh chóng di chuyển khi bị tập kích không phòng bị nhưng trước khi đối phương lại gần, cô không thể nhận ra đó là ai.

Người đàn ông cao lớn đó mặc một chiếc áo khoác da dày màu đen, ánh đèn ô tô chạy qua trên đường lờ mờ rọi trên gương mặt.

“Gương mặt người này có vẻ không phù hợp với áo khoác da...”

Haruo bất chợt có suy nghĩ không mấy phù hợp với hoàn cảnh lúc này.

“Nghe nói cô đã nói chuyện với Yoshie?”

Người đó lên tiếng với vẻ đề phòng, ánh mắt lạnh lùng vẫn nhìn thẳng về phía Haruo. Haruo vốn định trả lời nhưng không hiểu sao cô không thể thốt lên bất cứ điều gì.

“Mà bên ngoài lạnh quá. Chúng ta vào trong xe nói chuyện nhé”.

“Không... Tôi nghĩ ở ngoài tốt hơn...”

“Lên xe ngay đi”. Người đó mở cửa xe phía ghế phụ lái rồi ấn vai Haruo xuống. Tuy không mạnh đến mức bị xem là bạo lực nhưng cũng có ít nhiều dùng lực.

“Bình tĩnh... Mình phải buộc đối phương nói ra sự thật”.

Haruo ngồi lên ghế phụ lái, cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn nhảy xuống khỏi xe.

Người đàn ông nhanh chân quay về ghế lái.

“Nói chuyện trong xe cũng không sao. Chỉ cần mình kéo dài thời gian...”

Thế nhưng trước khi Haruo kịp lên tiếng, người đàn ông đó đã bất ngờ phóng xe đi. Chiếc xe đi lên đoạn đường dốc vừa nãy và đột ngột tăng tốc đi về hướng Đông. Haruo không còn có thời gian nghĩ đến việc quay đầu và cũng không thể quay đầu.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Ở bờ hồ bên kia có một khoảng đất cao, phong cảnh nhìn từ đó rất đẹp”.

Người đó trả lời với giọng đều đều. Hiện tại toàn bộ sự chú ý của người đó đều tập trung vào việc lái xe, mắt nhìn thẳng về ô kính trước. Mục đích của hành động này chính là nhanh chóng rời khỏi nơi mà Haruo chỉ định. Haruo bắt đầu cảm thấy hoảng loạn, tim cô đập dồn dập.

“Tôi muốn nói chuyện với bà Yoshie. Tại sao ông lại ở đây?”

“Bà ấy hơi mệt nên đang nằm nghỉ. Yoshie đã nhận được thư của cô Haruo nhưng không hiểu những điều cô viết trong thư có ý gì nên đã nhờ tôi đến nói chuyện thay...”

Khi chiếc xe ngoặt vào bờ hồ phía Đông, ngữ khí ông ta có vẻ bình tĩnh hẳn.

“Không đúng, bà Yoshie chắc chắn đã đến chỗ cảnh sát để gặp Mako. Trước khi đi bà ấy đã cho ông xem bức thư của tôi và bàn xem nên làm thế nào...”

Tối hôm nay, Haruo đã viết một bức thư cho Yoshie.

“... Rạng sáng hôm xảy ra vụ việc tôi đã tỉnh giấc vì nghe thấy tiếng mở cửa ban công phát ra từ phía phòng của chủ tịch. Lúc đó, vì cảm thấy kỳ lạ nên tôi đã ra cầu thang nhìn xuống thì thấy có một bóng người từ phòng ông ấy bước ra. Tuy nhiên cho đến ngày hôm nay tôi vẫn chưa hiểu ý nghĩa của điều đó. Có thể âm thanh đó chỉ là trong giấc mơ của tôi chứ không phải là sự thật.

Nhưng chiều hôm nay, khi nhìn thấy bộ dạng đau khổ của bà, cuối cùng tôi cũng đã biết được sự thật. Bà quả nhiên không vì sự an nguy của mình mà bắt Mako phải nhận tội thay. Chính bản thân bà cũng đã nhận tội thay cho người khác phải không? Bà đã nói dối rằng mình đã giết chủ tịch để thao túng Mako, nhưng chính bà cũng là người bị thao túng. Chính người mà tôi nhìn thấy khi đó là kẻ đã giết chủ tịch, xúi giục bà dụ dỗ Mako nhận tội thay.

Tôi vẫn chưa nói chuyện này với bất cứ ai. Tôi muốn trao đổi tường tận với một mình bà thêm một lần nữa về việc sau này nên làm thế nào...”

Và cô đã đề nghị bọn họ gặp mặt ở lán cho thuê thuyền ở ven hồ. Đó là nơi mà bọn họ không cần phải lo lắng sẽ có người nghe thấy...

“Tôi không nghĩ rằng bà Yoshie có thể một mình chịu đựng đến mức này. Chắc chắn sau lưng bà ấy còn có sự giúp đỡ của một người khác. Và quả nhiên người đó chính là ông”.

“...”

“Chiều hôm nay, khi nghe cuộc nói chuyện của bà Yoshie và Kanehira sau cánh cửa, tôi đã có chút dao động nhưng đó quả nhiên chỉ là màn kịch cố tình cho tôi nghe thấy. Đó là sàn diễn cuối cùng của các người. Bà Yoshie đã làm đến như thế chỉ để che

đây cho sự tồn tại của ông. Mako đã tin rằng hành vi phạm tội đó là của bà Yoshie nên đã đồng ý nhận tội thay. Ông đã thao túng bọn họ một cách tinh vi như thế chỉ để đạt được mục đích của mình”. Watsuji Michihiko không trả lời. Chiếc xe tiếp tục chạy từ phía Đông sang phía Bắc của hồ. Sau ô kính trước chỉ là những dãy núi đen nối tiếp nhau thì thoảng có ánh đèn xe rọi đến. Haruo cố gắng kìm nén cảm giác muốn hét lên vì giận dữ mà tiếp tục điềm tĩnh nói.

“Có lần Mako đã từng nói ông xem trọng nghiên cứu của mình hơn bất cứ thứ gì, nhưng điều đó dường như chưa đủ để diễn tả sự thật đáng sợ này nhỉ? Ông luôn ôm dã tâm hoàn thành nghiên cứu về công nghệ gen bằng cách nắm Tập đoàn Dược phẩm Watsuji trong tay để rót vốn cho nghiên cứu của mình. Để làm được điều đó thì chủ tịch, người vốn luôn phản đối nghiên cứu đó, cần phải chết để ông chiếm được tài sản của ông ấy. Tuy vậy, dẫu chủ tịch có chết thì Mine cũng là người được thừa kế ba phần tư, phần còn lại sẽ được chia đều cho những người khác nên khoản mà bà Yoshie nhận được thực chất chỉ khoảng một phần mười hai, hoàn toàn không có khả năng điều hành công ty theo ý mình. Chính vì thế ông đã mang chuyện đó đi thảo luận với chuyên gia pháp luật, giả vờ như đó là việc của người khác và sau đó đã nảy ra một kế hoạch tàn độc và vô cùng công phu. Ông đã lợi dụng dịp tất cả những người thừa kế tập trung lại và giết chủ tịch. Để máu không chảy ra người, có lẽ ông đã để nguyên con dao cắm trên người ông ấy. Sau đó ông đã gọi Yoshie đến nhờ bà ấy giúp. Nếu cứ để nguyên như vậy, chắc chắn ông sẽ bị bắt vì tội giết người và không tránh khỏi hình phạt nặng nề. Nhưng nếu nhờ Mako xem như đó là do mình làm mà tự thú thì chắc chắn mọi người sẽ đồng cảm và tìm cách che giấu cho cô ấy. Mọi người cùng đoàn kết thống nhất lời khai và dàn dựng hiện trường sao cho giống hung thủ từ bên ngoài đột nhập vào thì cảnh sát sẽ không tài nào phát hiện ra và cũng không có chuyện Mako bị bắt. Tuy nhiên, để mọi người đồng lòng hiệp sức thì buộc phải khiến

họ tin rằng Mako chính là hung thủ. Thế là để Mako đồng ý nhận tội thay thì không còn cách nào khác ngoài việc khiến cô ấy nghĩ rằng đó là tội ác mà mẹ mình gây ra. Nếu là lời ông nói thì có lẽ Mako đã không đồng ý.

Bà Yoshie dành cho cả Mako và ông một tình yêu rất to lớn. Tuy nhiên, nếu cứ như thế thì chắc chắn ông sẽ bị bắt, ngược lại nếu chuyển tội danh đó sang cho Mako thì có thể ngăn được sự thật bị bại lộ. Mà kể cả nếu có lộ thì nếu là Mako tội ác sẽ được xem xét giảm nhẹ hơn và cũng ảnh hưởng ít nhất đến gia đình các người. Chính vì thế bà ấy đã đồng ý lời nhờ vả của ông. Ông đã đánh trúng tâm lý hết lòng yêu chồng và ra sức bảo vệ gia đình, dùng lời lẽ ngon ngọt để thuyết phục bà ấy.

Sau đó, ông làm như bản thân không biết gì mà rời khỏi hiện trường. Rồi Yoshie gọi Mako đến phòng ngủ của chủ tịch. Bà ấy đã tự thú với Mako rằng mình bị chủ tịch ve vãn nên đã vô tình đâm chết ông. Mako tin điều đó là sự thật và đã tự đề nghị đứng ra gánh tội thay cho mẹ. Cô ấy rút con dao ra lấy máu bôi lên quần áo mình giả như mình bị máu bắn lên.

Đó cũng chính là lúc màn kịch bắt đầu được vén lên trước mặt các quan khách. Tối hôm đó, Mako và bà Yoshie đã chạy ra từ phòng chủ tịch, Mako đã gục xuống sàn khóc nức nở rồi tự thú rằng: “Con đã giết ông trẻ rồi.” Chúng tôi vẫn tin rằng đó mới là lúc vở kịch bắt đầu. Thế nhưng trước đó ông đã thuyết phục bà Yoshie, rồi bà ấy đã thuyết phục Mako nên thực chất đây là một vở kịch có hai lớp”. Michihiko không nói gì mà chỉ tập trung lái xe. Haruo không có tâm trạng để quay sang nhìn mặt ông ta, từ đôi mắt thoát nhìn có vẻ nghiêm túc và thành thực dưới hàng lông mày cương nghị đó thấp thoáng nét tàn độc. Con đường dẫn đến bờ phía Bắc của hồ Yamanaka và bắt đầu leo lên dốc. Trước và sau bọn họ hoàn toàn không có ánh đèn xe mà chỉ là bóng tối thăm thẳm của những ngọn núi. Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng bắt đầu nhen

nhóm trong lòng nhưng Haruo bỗng bị thôi thúc bởi một cảm giác hưng phấn kỳ lạ.

“Việc chúng tôi đồng tâm hiệp lực dàn dựng hiện trường sau khi nghe Mako tự thú hoàn toàn nằm trong kế hoạch của ông. Tuy nhiên ông vẫn còn một kế hoạch bí mật khác, phải chứ? Ông đóng vai trò tổng hợp ý kiến của mọi người nhưng sau lưng lại âm thầm vạch trần tất cả những mảnh dàn dựng. Ông tạo hai vết chân bị ngược, khiến bột vãi trên sàn để cảnh sát có thể tìm thấy đôi giày thể thao. Việc đánh cắp đoạn ống thông dạ dày khiến mảnh khóc đó bị lộ cũng là tác phẩm của ông. Mục đích cuối cùng của ông chính là từ từ dồn ép Mako khiến cho cô ấy phải ra đầu thú. Ngoài cách đó ra không còn con đường nào khác để ông có thể chiếm được toàn bộ tài sản của chủ tịch”. Michihiko bỗng đứng buông một tiếng thở dài kỳ quái. Ông không giấu được sự kinh ngạc khi đã bị phát hiện đến mức này.

“Thanh tra Nakazato đã giải thích quy định của luật dân sự về việc bị tước quyền thừa kế nhằm khuyến khích mọi người ra đầu thú nên sáng hôm sau anh Takuo đã mang sách luật ra đọc cho chúng tôi nghe rồi. Nếu lúc đó chú ý đến câu chữ hơn một chút thì có lẽ tôi đã sớm nhận ra sự tình. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ lắm. Điều 891 của luật dân sự quy định “Những người dưới đây sẽ không có quyền thừa kế.” Trong đó có mục thứ 2 là “Những người biết rõ về cái chết của người sở hữu tài sản nhưng không truy tố hay tố giác. Tuy nhiên, trong trường hợp người đó không có năng lực phân biệt đúng sai hoặc là vợ chồng hay người có quan hệ huyết thống trực tiếp với hung thủ thì sẽ không bị giới hạn như vậy nữa.” Trong số bảy người đồng lòng dàn dựng hiện trường ngày hôm đó có ba người trong danh sách thừa kế theo quy định là bà Mine, ông Shige và anh Takuo sẽ mất quyền thừa kế theo mục 2 này nếu mọi chuyện thất bại và Mako bị bắt. Bọn họ đã biết người sở hữu tài sản bị giết, đồng thời biết cả hung thủ nhưng lại không đứng ra tố giác hay truy tố. Tuy nhiên... Đúng

vậy, trong số bốn người thừa kế thì chỉ có một mình bà Yoshie là trường hợp áp dụng được vế sau của quy định này. Chỉ có một mình bà ấy là người có quan hệ huyết thống trực tiếp với Mako, việc bao che cho cô ấy được công nhận là hành động bất khả kháng nên không bị tước quyền thừa kế. Đó chính là trọng tâm mà ông nhắm đến. Ông cũng đã tiên liệu chắc chắn rằng, nếu biết được Mako vô tình giết chết chủ tịch thì mọi người trong gia đình sẽ đồng cảm mà hợp sức bao che cho cô ấy. Ông đã tạo ra tình cảnh ấy để rồi sau đó cố tình để lộ “tội ác của Mako” và loại bỏ hết tất cả những người thừa kế ngoại trừ bà Yoshie. Kết quả dĩ nhiên là bà Yoshie sẽ một mình hưởng hết tài sản mà chủ tịch để lại. Mà tài sản của bà Yoshie thì đương nhiên cũng là tài sản của ông.

Khi nảy ra kế hoạch này, chắc chắn ông chỉ định tiến hành với nội bộ gia đình vì ông luôn tin tưởng chắc chắn vào tình yêu mà tất cả mọi người dành cho Mako. Tuy nhiên sự xuất hiện ngoài dự kiến của tôi chắc hẳn đã khiến ông lo lắng. Khi đón tôi ở sảnh biệt trang vào ngày mùng ba, gương mặt ông không giấu được vẻ phiền toái. Có lẽ ông có ý định xây dựng hình tượng của mình là một học giả tính tình đơn giản, để bộc lộ cảm xúc, nhưng cũng có thể đó là một phần tính cách của ông...”

Đột nhiên giọng nói của Haruo ngừng bật.

Bên trong xe tối đen như mực, một sự im lặng chết chóc bao trùm khắp không gian.

3.

Hai thanh chắn bùn trước xe hơi long ra. Khi cô quay đầu ra nhìn vừa vặn thấy ánh đèn thấp thoáng phía xa xa. Có thể đó là khu nhà dân ở bên kia hồ. Ánh sáng lấp ló đằng sau những thân cây nên cô chỉ có thể đoán.

Ngay bên cạnh ô cửa kính là vô số thân cây to. Bên dưới đó chính là mặt hồ chằng. Chiếc xe đã rời khỏi đường lớn và dừng lại ở một con ngách nhỏ. Đèn xe cũng đã tắt nên xung quanh được bao trùm bởi bóng tối đen đặc. Mắt cô bắt đầu quen dần với bóng đêm và lơ mơ nhận ra hình dáng của những thứ xung quanh.

“Xuống xe đi”.

Michihiko thấp giọng ra lệnh nhưng Haruo không phản ứng ngay.

“Đi ra ngoài ngay”.

Trong giọng nói của ông hàm chứa ý đe dọa.

Haruo chậm chậm mở cửa xe. Tim cô lại bắt đầu đập liên hồi.

“Lúc này mình cần phải bình tĩnh...”

Khi bước xuống mặt đất, cô nhận ra ngay dưới chân mình là một cái vách, cây cối mọc thưa thớt. Tuy không nhìn thấy mặt hồ nhưng từ độ cao chênh lệch, mức nghiêng và hướng mọc của cây cô có thể lơ mơ đoán được phần nào.

Cái bóng của Michihiko một lần nữa đi vòng về phía đầu xe rồi tiến lại gần Haruo. Chiếc xe đang đỗ ngang bờ hồ.

Michihiko dừng lại cách Haruo khoảng hai mét. Họ không nhìn thấy mặt nhau mà chỉ thoáng thấy bóng và cảm nhận được hơi thở dồn dập của đối phương.

“Chuyện cô muốn nói chỉ có thế thôi à?”

“Ông hãy ra đầu thú đi”.

Haruo như muốn hét lên. Nếu không tiếp tục nói thì mối nguy sẽ bất chợt ập đến mất.

“Tôi đã biết hết những tội ác mà ông gây ra rồi. Giờ ông không còn đường lui nữa đâu. Bây giờ chỉ còn cách tự thú...”

Michihiko cười nhạt.

“Vẫn còn cách mà”.

Cái bóng cao lớn của ông ta áp sát Haruo.

“Kể cả... Kể cả ông có giết tôi cũng vô ích thôi. Thanh tra Nakazato đã biết việc tối nay tôi sẽ đến đây rồi”.

“Phải rồi. Điều mà ngài thanh tra đó biết là cô sẽ đến lán thuyền ở bờ bên kia cơ. Vì sớm đoán ra điều đó nên tôi đã đến sớm và nhanh chóng đưa cô rời khỏi đó. Lúc tôi đến xung quanh đó hoàn toàn không có bóng dáng cảnh sát hay xe cộ gì cả. Cô đã hứa hẹn gì với ông thanh tra vậy?”

“Mục đích của chúng tôi chính là dùng bà Yoshie làm mồi nhử để dụ kẻ trong bóng tối đó ra”, Haruo căng giọng nói. Lúc này cô không còn cách nào khác ngoài việc cố gắng kéo dài thời gian.

“Thần kinh của bà Yoshie không đủ vững để chịu đựng đến thế. Chắc chắn sau lưng bà ấy còn có sự giúp đỡ của một người khác. Tuy nhiên, để đề phòng trường hợp kẻ đó vì sự an nguy của bản thân mà ra tay sát hại cả bà ấy, ngay sau khi tôi đưa bức thư, cảnh sát đã đến đón bà ấy. Chắc chắn bà Yoshie rất muốn gặp Mako...”

Sau khi Haruo đặt bức thư gửi cho Yoshie lên bàn được một lúc thì Michihiko về. Tất nhiên là trước đó Yoshie cũng đã trở về từ phòng của Kanehira.

Sau đó, khoảng chín giờ rưỡi, cấp dưới của thanh tra Nakazato đã đến đón Yoshie và đưa bà đến cục cảnh sát. Chắc chắn bà không thể đến lán thuyền theo lời hẹn của Haruo. Khả năng cao là bà ấy đã cho hung thủ thực sự xem bức thư và kẻ đó sẽ đến chỗ hẹn. Haruo sẽ một mình gặp kẻ đó và thông báo rằng đã biết toàn bộ quá trình phạm tội và khuyên hấn ra đầu thú. Nếu đối phương có ý định gây nguy hiểm đến Haruo thì Nakazato đang quan sát ở xa sẽ xông ra ứng cứu và bắt giữ hung thủ. Tuy nhiên Haruo lại đến sớm hơn mười phút nên đã rơi vào tay của Michihiko...

“Tức là các người đã giăng lưới đúng không? Các người cho rằng nếu dồn ép Yoshie thì chắc chắn kẻ thao túng bà ấy sẽ xuất hiện chứ gì?”

“Đúng vậy. Và ông đã rơi vào lưới đó thôi”. Lần này, khi cô vừa dứt lời Michihiko đã phá lên cười.

“Cô không nhận ra rằng mình đã nói hớ sao? Trong bức thư cô đã nói vào rạng sáng đêm xảy ra vụ việc cô thấy một người đi ra từ phòng chủ tịch. Nếu thế thì chắc chắn cô phải biết người đó là ai rồi chứ. Đâu cần mất công giăng lưới, chỉ cần bắt kẻ đó là được rồi. Tối hôm đó có lẽ đúng là cô đã nghe thấy tiếng đóng mở cửa ra ban công nhưng chắc chắn chưa biết được đó là ai”.

“...”

“Nếu cô không biết thì cảnh sát cũng không biết. Chính vì để làm sáng tỏ chuyện đó nên cô mới phải cất công sắp đặt cuộc hẹn này. Vì thế nên tôi rất yên tâm”.

Michihiko ngày càng tiến lại gần Haruo. Phía sau Haruo chỉ có thân cây mọc dốc nghiêng. Phía đường xe chạy cũng tối đen như mực.

“Muộn... Muộn quá rồi. Nếu ông giết tôi thì mọi chuyện sẽ bại lộ hết”.

“Không, dưới cái vách này là dòng nước chảy xiết. Hồ vẫn chưa đóng băng đâu. Nếu rơi xuống đó lúc này thì không chỉ chết đuối mà còn bị chìm dưới lớp băng, không bao giờ được tìm thấy đâu”.

“Mà kể cả có tìm thấy đi chăng nữa thì chẳng có bằng chứng gì cho thấy cô đã bị giết cả”.

“Không... Chắc chắn... chắc chắn sự thật sẽ bại lộ”.

“Nếu không thử thì làm sao biết được. Với cả ngoài cách này ra tôi cũng đâu còn cách nào khác”. Michihiko hơi cúi người. Giọng nói ông ta vang lên ngay bên tai Haruo.

“Con người ấy mà, có những việc bắt buộc phải làm. Mà đã làm thì phải làm cho trót. Đó chính là sứ mệnh của người được chọn”.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên từ phía xa. Giữa những thân cây đan vào nhau san sát, một chiếc xe ô tô phóng vút qua và lao đến phía hai người. Chiếc Benz thể thao màu bạc nổi bật cả trong bóng tối đổ bên cạnh xe của Michihiko và rọi ánh đèn pha màu xanh lên người ông ta.

Michihiko đưa cả hai tay nhào về phía Haruo như một con dã thú nhưng Kanehira từ ghế lái nhanh chóng lao ra. Haruo bị đẩy mạnh loạng choạng ngã xuống vách nghiêng. Cô rơi xuống trúng một cây tùng phía dưới và kẹt lại ở đó. Michihiko và Kanehira nhanh chóng tách nhau ra. Giữa hai người chính là cái vách dựng đứng đó.

“Tôi đã ép bà Yoshie kể hết về màn kịch cuối cùng của ông rồi. Hai người định diễn để bà ấy phản bội chồng với hy vọng tạo chứng cứ và khi cảnh sát tìm đến bà ấy sẽ đổ mọi tội lỗi là do tôi xúi giục. Trong khi bà Yoshie sẵn sàng hi sinh tất cả để bảo vệ chồng thì ông lại lấy bà ấy ra làm lá chắn để bảo vệ bản thân. Nhưng chính từ chuyện đó tôi đã bắt đầu nhìn thấu được vụ việc”.

Michihiko định nói gì đó đáp lại Kanehira nhưng lập tức quay đầu nhìn ra phía đường. Bên cạnh chiếc xe của Kanehira còn một chiếc xe màu đen khác. Nakazato và Yoshie đã im lặng chứng kiến hết mọi việc giữa Michihiko, Haruo và Kanehira.

“Bà Yoshie, đến giờ bà đã hiểu chưa?”

Giọng nói u sầu của Nakazato phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Đây chính là bộ mặt thật của gã đàn ông mà bà luôn tin tưởng và sẵn sàng làm theo mọi điều hắn nói...”

Yoshie choàng một chiếc khăn đen quanh đầu và khoác một chiếc áo măng tô dài. Gương mặt hằn sâu nếp nhăn của bà nhìn thẳng về phía chồng, đôi mắt tròn to mở lớn nhìn ông không chớp mắt.

Bằng những bước chân yên lặng đến đáng ngạc nhiên, bà tiến về phía ông ta.

“Anh”. Tiếng gọi của bà chẳng hề thay đổi, vẫn tràn ngập yêu thương như thế.

“Anh... Tối mùng ba lúc khoảng tám giờ anh đã âm thầm gọi em đến phòng bác. Lúc ấy con dao còn cắm trên lồng ngực và bác đã ngừng thở rồi. Anh đã nói với em thế nào. Anh bảo trong lúc đang

thuyết phục bác đầu tư cho đề tài nghiên cứu của mình thì bác đột nhiên lao đến dùng dao định đâm anh, khi anh tránh đi thì con dao vô tình đâm vào ngực bác. Nhưng anh nói chắc chắn là mọi người sẽ không tin đâu... Chính vì thế anh đã nhờ em nhận tội thay. Này, cho em biết một sự thật nữa được không. Anh đâm bác thực sự là do vô tình sao? Hay đó là hành vi phạm tội đã có kế hoạch từ trước?”

Michihiko nhìn vợ mình đăm đăm. Gương mặt to lớn với lông mày rậm và cái mũi khoằm quả có nét nghiêm nghị và thành thật. Ánh mắt ông ta tỏ ra ngạc nhiên như thể không hiểu bà đang nói điều gì. Ông hắng giọng vài lần rồi bật cười.

“Tất nhiên là vậy rồi”. Giọng nói nghe như than thở oán trách của ông ta còn lẫn cả tiếng cười.

“Một kế hoạch tinh vi như thế không thể chỉ là ứng phó với hoàn cảnh được”.

“Đúng... đúng vậy. Em đã hiểu rồi”. Yoshie khẽ gật đầu. Lời cuối cùng của bà có lẽ là để trả lời Nakazato.

Nhưng bà vẫn tiến lại gần Michihiko. Với tất cả tình yêu thương, muốn chở che cho chồng khỏi cái lạnh, bà dang rộng tấm áo măng tô ra để ôm ông vào lòng.

Cái ôm bất ngờ đó kéo dài một lúc lâu. Đến khi hai người buông ra, Michihiko bỗng dưng khụy xuống. Ông gục xuống mặt đất đóng băng, máu tươi từ vết thương ở ngực chảy ra. Tay phải Yoshie nắm chặt con dao lưỡi mỏng.

4.

Buổi hỏi cung và lấy lời khai hôm đó kết thúc vào lúc một giờ rưỡi sáng ngày mồng 7 tháng Một.

Trớ trêu thay, Michihiko cũng chết do một vết thương đâm vào ngực giống hệt với Yohei. Yoshie bị bắt vì tội giết người. Bà và thi thể Michihiko cùng được đưa về cục cảnh sát Phú Sĩ Ngũ Hồ. Kanehira và Haruo cũng được yêu cầu đi cùng để lấy lời khai.

Haruo khai báo chi tiết cho hai thanh tra Nakazato và Tsurumi biết những việc đã xảy ra sau khi cô bị ép lên xe của Michihiko ở lán thuyền.

“Chỉ một thoáng lơ là mà chúng tôi đã để mất dấu, cũng may là cô đã cố gắng góp sức”. Khi đang thẩm vấn, Nakazato cúi đầu cảm ơn Haruo.

“Tôi đã sai lầm khi sợ nếu xuất hiện quá sớm sẽ bị hấn phát hiện và đề phòng”.

“Không, cũng tại tôi đến sớm quá”.

“Nhưng cũng nhờ vậy mà tôi đã được Kanehira cứu...”

Ngay sau khi màn kịch kết thúc, người đầu tiên lao về phía Haruo đang bám trên thân cây ở lưng chừng vách đứng chính là anh. Hơi ấm mạnh mẽ từ đôi bàn tay anh khi đỡ tay cô kéo lên chạm đến mọi giác quan và không rõ vì sao lại khiến lồng ngực cô hơi nhói lên.

Những suy luận mà Haruo nói với Michihiko khi ở trong xe chính là những gì cô và Nakazato đã bàn bạc hồi lâu và đi đến kết luận từ trước. Sự thực đó còn có lời khai của Yoshie xác nhận.

“Tối hôm nay chắc hai người mệt mỏi lắm. Trước mắt cứ về biệt trang nghỉ ngơi đi”, sau khi thẩm vấn xong Nakazato nói với Kanehira và Haruo như vậy.

“Giờ chúng tôi còn phải giải thích với cục trưởng và làm thủ tục thả Mako ra nữa”. Nói như vậy có nghĩa là ông vẫn chưa nói gì với cục trưởng Aiura.

“Khi hoàn thành mọi thủ tục tôi sẽ gọi điện để hai người đến đón Mako về. Biết được sự thật có lẽ cô ấy sẽ rất sốc, hy vọng hai người sẽ có cách gì để an ủi cô ấy”. Sau khi Haruo leo lên ghế phụ chiếc xe của Kanehira, Nakazato nhìn theo cho đến khi ánh đèn sau xe khuất hẳn. Khi quay lại, ông bắt gặp ánh mắt của Tsurumi sau lưng mình. Hai người nhìn nhau cười khỏ không nói lên lời.

“Nào, giờ chúng ta còn một vấn đề khó nhằn nhất đấy”.

“Thật tình. Giờ phải giải thích với cục trưởng sao đây?”

“Việc ông ấy phải rút lại kết luận của mình trong lúc họp báo, tới lần này đã là lần thứ tư rồi nhỉ?”

Nakazato đưa tay xoa vòng bụng chẳng có vẻ gì là giảm bớt sau mấy ngày làm việc liên tục. Ông chép miệng một tiếng rồi nhanh chân đi vào bên trong.

Chiếc xe Benz Hardtop màu bạc chạy lướt trên đường quốc lộ, vòng qua bờ Tây của hồ Yamanaka để tiến vào Asahigaoka. Họ xoay lưng về phía hồ và dần leo lên đoạn đường dốc dẫn đến khu biệt trang. Tuyết chưa kịp tan còn đọng lại trên những cành cây phản chiếu ánh đèn xe rơi vào tầm mắt của Haruo.

Có thể Kanehira đang suy nghĩ điều gì đó, cũng có thể trong đầu anh chẳng hề vướng bận mà chỉ hơi nhíu mày, mím môi tập trung lái xe. Trong lòng Haruo cũng chất chứa bao nhiêu điều muốn nói nhưng lúc này cô cảm thấy mình không cần thiết phải mở lời. Chỉ là, cô bỗng khao khát bọn họ cứ lặng im lái xe như thế này mãi và không bao giờ dừng lại.

Khi nhìn thấy ngọn đèn dầu bên ngoài sân sau của biệt trang, Kanehira bắt đầu giảm tốc. Anh cẩn thận rẽ vào con đường giữa những hàng cây và tiến lại gần cánh cổng biệt trang đã mở sẵn.

Trên trụ cổng đá một tấm bảng đồng có khắc chữ “Watsuji”. Chữ W được khắc to hơn bình thường lấp lánh ánh sáng xanh.

Haruo chợt nghĩ, chữ đó là để chỉ “women”, những người phụ nữ như Mine, Yoshie hay Mako. Một Mine liên tục bị Yohei phản bội trong nhiều năm trời nhưng vẫn cắn răng chịu đựng và khao khát muốn bảo vệ danh dự của dòng họ đến mức hy sinh cả bản thân mình. Một Yoshie hai lần thất bại trong hôn nhân, dành hết tất cả tình yêu thương cho người chồng thứ ba mà đẩy bản thân vào nguy hiểm. Và một Mako rời khỏi vòng tay của gia đình, những nỗi bất hạnh của cô ấy có lẽ giờ mới bắt đầu.

Haruo có cảm giác, cuộc sống của mình cũng vẫn đang chờ đợi trong bóng tối bàng bạc này.

“Trong toán học, W là biến số chưa xác định thứ tư”.

Kanehira thì thầm. Dường như anh cũng đang nghĩ về chữ W.

“Người ta quy ước nếu các biến số XYZ là chưa đủ thì sẽ chọn một trong ba chữ cái UVW để biểu thị tiếp”.

“Nói vậy, trong vụ việc lần này thì hung thủ cũng chính là kẻ tình nghi thứ tư nhỉ?”

Trong cuộc điều tra của cảnh sát, ban đầu thủ phạm được nhận định là người từ bên ngoài len vào. Không lâu sau đó Mako bị bắt, rồi cuộc họp báo tiếp theo thủ phạm được ngầm ám chỉ là Yoshie. Haruo cũng đã nghi ngờ Yoshie, nhưng rồi kẻ thứ tư đứng đằng sau thao túng tất cả cũng lộ diện...

“Chúng ta phải thông báo về Tokyo thôi”.

Haruo vô thức bật ra thành tiếng.

“Lúc này tôi đã mượn điện thoại của cảnh sát và gọi rồi”, Kanehira đáp.

“Tôi đã báo tin cho Mine và Shige, nhưng có vẻ sau phút choáng váng ban đầu thì bọn họ khá nhẹ nhõm”.

“Dù gì thì vụ việc cũng đã được giải quyết rồi mà”.

“Với cả, mọi người lại được khôi phục quyền thừa kế nữa”.

“À phải, vì Mako không phải hung thủ thực sự mà nhỉ”.

Hai người nói chuyện băng quơ. Thực ra chuyện này chẳng liên quan gì đến anh.

Ngọn đèn màu xanh hình ngôi sao trên mái nhà được xây theo phong cách Bắc Âu dịu dàng chào đón họ trở về. Trong nhà có một vài phòng vẫn sáng đèn, điều hòa nhiệt độ vẫn bật. Thế nhưng chín người ở biệt trang đêm mồng ba giờ chỉ còn Kanehira và Haruo.

Khi đặt chân lên tấm thảm ở sảnh, hai người bất giác đồng loạt buông một tiếng thở dài.

Họ nặng nề bước lên cầu thang. Lồng ngực Haruo chột nhói lên, có cảm giác rạng sáng mồng bốn, sau khi hoàn thành hết những mảnh khóe dàn dựng, bọn họ cũng về phòng với cùng cảm giác như lúc này.

Hai người dừng lại trước cửa phòng cô. Haruo mở cửa và bước vào bên trong.

“Chúc anh ngủ ngon”.

“Cô cũng vậy nhé”. Lời đã dứt nhưng hai người vẫn không hề cử động. Bàn tay đang nắm lấy tay nắm cửa của Kanehira bỗng đặt lên vai Haruo, tay còn lại của anh vòng ra sau lưng cô. Giây tiếp theo, anh ôm gọn Haruo vào lòng và môi anh phủ xuống đặt lên đôi môi cô.

Sáng hôm sau khoảng hơn bảy giờ, chuông điện thoại ở sảnh vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông, Haruo chạy vội xuống tầng một và nhắc ống nghe lên thì bắt gặp giọng nói thân thiện của thanh tra Nakazato.

“Tối hôm qua vất vả cho cô nhiều rồi. Cô ngủ có ngon không?”

“À... Cũng bình thường...”

“Thực ra thì thủ tục để trả tự do cho Mako đã sớm hoàn thành rồi nhưng vì tối hôm trước không ngủ được mấy nên cô ấy đã đi

ngủ sớm, với lại tôi cũng không muốn phá giấc ngủ của hai người nên mới đợi đến sáng nay. Giờ cô ấy cũng dậy rồi, tôi sẽ thông báo qua tình hình... Nhưng mà hai người đến đón sớm được không?”

Họ định giao cho hai người nhiệm vụ động viên Mako sau khi biết về việc dương đã chết và mẹ bị bắt.

Trong điện thoại, Nakazato vẫn tiếp tục nói.

“Trong buổi hỏi cung tối qua, Yoshie đã tự thú... Ban đầu khi thuyết phục bà để Mako đứng ra nhận tội thay, Michihiko đã nói rằng nếu chẳng may Mako bị bắt thì cô cũng sẽ không bị kết bất cứ tội danh nào. Nói cách khác, Mako sẽ khai rằng: “Để tự vệ cô đã dùng con dao và đe dọa nếu Yohei có hành động bạo lực sẽ tự sát. Nhưng Yohei lại cố tình muốn đoạt lấy con dao nên cô mới vô tình đâm ông.” Nếu như vậy, hành động của Mako sẽ được xem là tự vệ chính đáng, không được coi là cố tình gây thương tích và tất nhiên không bị kết tội giết người. Điều đó có nghĩa là Mako vô tội. Yoshie tin vào điều đó nên mới quyết ý nhờ Mako nhận tội thay”.

“Tuy nhiên ông ta lại không hé răng với những người khác về điều này. Nếu biết điều đó mọi người có lẽ sẽ không bằng mọi giá nghĩ cách để bảo vệ Mako như thế nữa”.

“Sau khi Mako bị bắt và Yoshie định ra thú nhận thì Michihiko mới cố chứng minh rằng cô ấy vô tội”. Đến bây giờ Haruo mới càng thêm thấm thía rằng Michihiko đã dày công lập lên kế hoạch cả hai, ba lớp.

“Tiếp đó, việc Mako định cắt cổ tay tự sát cũng nằm ngoài dự kiến của Yoshie. Nếu lúc đó Mako chết thì có lẽ bà ấy cũng sẽ đi theo. Với cả hôm qua, Yoshie cũng đã nói rằng bà ấy quyết tâm giết Michihiko là để thay lời tạ tội với Mako”.

Câu cuối cùng của Nakazato chất chứa sự cảm thương sâu sắc.

“Đứng giữa trách nhiệm của một người vợ và một người mẹ, chắc bà ấy cũng khổ tâm lắm”. Haruo nghĩ rằng, chắc chắn Mako sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bà thôi.

Cô bước lên cầu thang rồi dừng chân ở chiếu nghỉ. Bên ngoài ô cửa sổ vẫn là cảnh sắc núi Phú Sĩ như trong tranh vẽ. Giữa bầu trời xanh trong nhàn nhạt với những giọt sương sớm mai, ngọn núi trắng xóa đứng sừng sững...

Haruo nín thở đứng nhìn, nước mắt vô thức lăn chã rơi.

Bảy giờ rưỡi cô và Kanehira rời khỏi biệt trang. Haruo mặc chiếc áo khoác Burberry giống như lúc mới đến và khoác trên vai chiếc túi du lịch.

Khi chiếc xe xuống dốc, họ có thể thấy mặt hồ thấp thoáng sau những tán cây. Mặt nước xanh ngọc lạnh lẽo với những ngọn sóng trắng đã bị đóng băng...

“Để tôi xuống ở ngã tư Asahigaoka đi”.

Đến con đường ven hồ, Haruo thì thầm. Khi Kanehira dừng xe, cô quay sang nói với anh.

“Nhờ bác sĩ đi đón Mako một mình nhé. Với cả bác sĩ hãy nói với cô ấy rằng tối qua tôi đã xem xong luận văn rồi. Chắc chắn là sẽ kịp hạn nộp thôi...”

Kanehira không nói gì chỉ nhìn Haruo chằm chằm rồi quay về phía hồ. Anh nhíu mày, trong đôi mắt như đang kìm nén điều gì đó. Rồi anh nhẹ giọng lên tiếng.

“Vậy để tôi đưa cô đến Gotemba nhé?”

“Cảm ơn... Nhưng chắc là tôi đi xe bus thôi”. Haruo xuống xe ở trước cầu sang đường. Cô rảo bước trên mặt đường trơn trượt vì tuyết tan để đến bến xe bus.

Notes

[←1]

Đền thờ Thiên Hoàng Minh Trị.

[←2]

Một thị trấn ở tỉnh Kanagawa, giáp ranh với Tokyo.

[←3]

Trong bản gốc dùng từ 大伯父 (đại bá phụ), tức là anh/ em trai của ông bà.

[←4]

James David Graham Niven là một diễn viên, người viết hồi ký và tiểu thuyết gia người Anh.

[←5]

Là một dấu hiệu của sự chết. Đó là khi máu tụ lại ở phần dưới cơ thể và làm màu da biến thành màu đỏ hơi tím.

[←6]

Bản gốc dùng từ 平取締役, chỉ những người sở hữu cổ phiếu, là Thành viên hội đồng quản trị, nhưng không tham gia vào quá trình điều hành công ty.

[←7]

Nguyễn văn 先生. (Tiên sinh).